

ПОЛ КРИСТОФЪР ПРИЗРАКЪТ НА РЕМБРАНД

Част 3 от „Фин Райън“

Превод от английски: Милена Илиева, 2009

chitanka.info

На Гейбриъл, едно американско момче, с чийто класически вкус е съобразен този разказ и комуто „Призракът на Рембранд“ се посвещава сега от неговия дядо, авторът, в замяна на чудесната компания и с най-добри пожелания.

*„Ако с предания моряшки,
гемии, кораби, пирати,
вихрушки, подвизи юнашки
и крадено червено злато
романтиката, тъй позната
от моите момчешки дни,
отново вдигнала платната,
сегашните деца плени:
за прочит тая книга става!
Но може палавците вече
да не обичат стара слава,
ни битки сред вълните млечни,
ни хубавици отдалече:
с пиратските платна тогаз
и с припевите си сърдечни
да ида вдън земята аз!“^[1]*

Робърт

Луис

Стивънсън,

„Островът на
съкровищата“

1.

Файона Катрин Елизабет Райън, доскоро от Ню Йорк, а преди това от Кълъмбъс, щата Охайо, или Фин, както я наричаха приятели и близки, стоеше до прозореца на малкия си апартамент над ресторанта на Крауч Енд Бродуей в северен Лондон и гледаше Емир, собственика на магазинчето за тютюневи изделия от другата страна на улицата. Емир тъкмо вдигаше капациите и отваряше дюкяна за подранилите клиенти, които стояха подгизнали и мрачни на мокрия от дъжда тротоар и чакаха автобуса.

Разбира се, в Англия тротоарът не беше тротоар, а плочник; Бродуей не беше средище на театри, а обикновена улица; и не местните говореха с акцент, а Фин. Тя въздъхна и пресуши голямата чаша чай, който си беше приготвила с бързовара. Имаше вкус на препечени жълъди. Беше седем сутринта, април месец, и валеше. Естествено, че ще вали. В Лондон е така — ако не вали сняг, най-вероятно вали дъжд, без значение кое време на годината е.

Фин въздъхна отново. Лондон изобщо не беше оправдал очакванията ѝ. След приключенията си в Ню Йорк и близките срещи със смъртта в Либийската пустиня и в дълбините на Карибско море, тя се беше настроила за период на сериозна научна работа в среда, пропита от култура и изтънченост. Работата ѝ като сътрудник в престижната аукционна къща „Мейсън-Гудуин“ уж трябваше да гарантира изтънчеността, а животът в Лондон, който все още минаваше за светая светих на артистичния свят, трябваше да се погрижи за културната част.

Уви, не беше се получило. Да си сътрудник в отдела за работа с клиенти на „Мейсън-Гудуин“, означаваше да изглеждаш добре на високи токчета и с къса черна рокля, когато дойде време за поредния вечерен аукцион, да си проучил предварително колко е дълбок портфейлът на потенциалния клиент, колко държи на пиене и до каква сума е склонен да наддава; а денем — да носиш кафе, чай и бисквити

на големите клечки в офиса, като на Отвратния Роналд, управителния директор на „Мейсън-Гудуин“, например.

Колкото до изтънчеността, в Лондон май имаше повече ресторанти „Макдоналдс“ отколкото в Калифорния, повече „Кей Еф Си“-та, отколкото в Кентъки, имаше си и своя версия на „Американ Айдъл“. Бургер и картопки в закусвалнята в „калифорнийски стил“ току под апартамента й струваха единайсет лири — дващсет и пет долара, като добавиш бакшиша. Не стига това, ами плащаше повече за двустайно апартаментче с обща баня и печка в Крауч Енд, отколкото за хубавия си малък апартамент в Манхатън. С две думи, да живееш в Лондон си беше пладнешки обир.

С поредната въздишка Фин намъкна шлифера си, грабна сгъваемия чадър от стойката до вратата и слезе по стълбите, за да се влее в тълпата, която чакаше автобус 42 и дългото спускане по хълма към далечната Темза и лондонското Сити.

Преди малко повече от две хиляди години малко селце се пръкнало на римски кръстопът западно от пристанищното градче Лондиниум. Това бил първоначалният Мейфеър — майски панаир — наречен така заради селския пазар и ежегодния езически празник, който се провеждал там всяка пролет.

Между 1720 и 1740 година цялото село било заграбено от рода Гросвенър и граф Честърфилд, който останал в историята с това, че носел палта с кадифени яки и изобретил тапицираната карета. В началото на деветнайсети век Мейфеър, с красивите си долепени къщи и дващсетината калдъръмни улици, вече бил най-модният жилищен квартал на Лондон.

До началото на новото хилядолетие кварталът преживял немалко трансформации, сред които няколко бомбени попадения през Втората световна, няколко срива на фондовата борса, които превърнали фамилените къщи в жилищни кооперации, и няколко икономически подема, които направили фасадните приземни помещения в най-скъпата търговска площ на планетата, за чиито безумни наеми се избиват гиганти, като британската перла на универсалните магазини „Фортнъм и Мейсънс“, та чак до „Прада“ и „Долче и Габана“.

В центъра на всичко това се намира Корк стрийт, дълга улица между Клифърд стрийт и Бърлингтън Гардънс, само на хвърлей място от Пикадили и преливаща се в Бърлингтън Аркейд, откъдето Джеймс Бонд си купува прословутите химикалки „Монблан“, и на един завой разстояние от магазинчето, откъдето се снабдява с ръчно свитите цигари „Морланд“.

На Корк стрийт има дващест и три художествени галерии, които предлагат всичко — от стари холандски майстори до графитите на Баскиа и смешните човечета на Кийт Харинг. Произведения на изкуството на стойност повече от един милиард долара по сегашните пазарни цени — плюс-минус в зависимост от степента ви на лековерност — творби на всички значими артисти по света, и живи и мъртви, натъпкани на площ от няма и двеста квадратни метра... И в центъра на всичко това, на Корк стрийт №26-28, се намира фирмата „Мейсън-Гудуин“, аукционери на произведения на изящното изкуство, основана през далечната 1710-а, тридесет и две години преди „Сотбис“ да организира първата си дребна разпродажба на стари книги, донесла по-малко от триста лири — факт, който управата на „Мейсън-Гудуин“ не пропуска да изтъкне с повод и без повод.

Помещенията първоначално принадлежали на фирма за вътрешен дизайн и производство на мебели, чиято клиентела се състояла главно от хора с титли пред името. Въпросната фирма след време фалирала поради злочастния навик на титулуваните си клиенти да не плащат сметките си навреме или изобщо. Впоследствие просторните работилници и складови помещения били преустроени в апартаменти за богатите, а по-късно в офиси за не толкова богатите. Десетина години преди началото на Втората световна имотът бил купен от двама сладкари с лява резба, които го превърнали в цех за производство на шоколад и сладкарница към него, като най-популярният им продукт били бонбони с ментов вкус, известни под името „Търнър и Таунзендс Минто-Битс“.

Двамата мъже и тяхната фирма процъфтявали, докато войната не разкатала фамилията на шоколадовия бизнес. Доставка на захар намалели драстично, а между 1939-а и 1945-а на хората не им било до „Минто-Битс“, нито до също толкова популярната бонбонiera „Хинто-Минто Кълекшън“. „Мейсън-Гудуин“, от друга страна, се справяли изключително добре и преди, и по време, и след войната, продавали и

купували с еднакъв хъс и от окупатори, и от окупирани, най-вече чрез швейцарски посредници. През 1946-а „Мейсън-Гудуин“, тъпкани с пари и непродадена наличност, решили да се разширят и купили сградата на Корк стрийт, с което започнало и нейното изкачване към върховете на славата. Останалото е история. Цялата тази информация, без сексуалните предпочитания на Търнър и Таунзенд и подробностите около швейцарските посредници в търговията с произведения на изкуството в периода на войната, беше включена в информационната брошура, която връчиха на Фин при постъпването ѝ на работа във фирмата.

„Мейсън-Гудуин“, сред чиито служители не бе имало нито един Мейсън или Гудуин в последните стотина години, не беше толкова голяма като „Сотбис“, нито — да не дава господ — като онези парвенюта от „Кристис“, затова пък беше чиста по сърце. Винаги беше търгувала с изкуство и с нищо друго, освен изкуство, а не като „Сотбис“, които продаваха всичко, от недвижими имоти до стари часовници, или „Кристис“, които неотдавна паднаха дотам, че да продават реквизит от стари телевизионни сериали, включително и униформата на капитан Жан-Люк Пикар от първия сезон на „Стар Трек — Следващото поколение“ с бонус автентични петна от потта на Патрик Стюарт. Според Отвратния Роналд, „Ars gratia artis“ — „Изкуство за самото изкуство“ — е било мото и верую на „Мейсън-Гудуин“ стотина години преди „Метро Голдуин Майер“ да се пръкне на белия свят.

Първият етаж на старата сграда с фасада в стил крал Джордж съдържаше малка и елегантна приемна с антики и редовно подменяни серии от внушителни, но не особено значими художници от деветнайсети век, всичките членове на Кралската академия по изкуствата, чието присъствие имаше за цел да подчертае колко сериозна фирма е „Мейсън-Гудуин“ и да внуши на потенциалните продавачи и купувачи колко сериозно гледа на работата си. От приемната се влизаше в голяма галерия с бели стени, скрито осветление и изобилие от униформени пазачи, които трябваше да покажат колко добре се охранява „Мейсън-Гудуин“. В задната част на сградата имаше огромно помещение — бившият шоколадов цех на Търнър и Таунзенд — което, според Фин, и до ден-дневен миришеше на ментови бонбони. Там се помещаваше аукционната зала или

„паричният салон“, както я наричаха повечето служители на компанията. Телефони покрай лявата стена за външно наддаване, товарни асансьори, подготвителни стаички вдясно и огромен екран зад подиума на аукционера. В средата на залата имаше триста и петдесет адски удобни стола за клиентите, които стискаха малките си номерирани табелки и вдигаха залозите — а с тях и комисионите на „Мейсън-Гудуин“ — при всеки вечерен аукцион.

На горния етаж се намираще отделът за проучвания, където двайсетина млади мъже и жени удостоверяваха произхода на търгуваното изкуство, пак там бяха и миниатюрните офиси, където Фин и още дузина млади жени като нея от отдела за връзки с клиентите висяха по цял ден на телефоните и проверяваха дали евентуалните чуждестранни купувачи са се настанили успешно в хотела си и дали са си получили каталозите. От време на време им се случваше да зърнат за кратко някое произведение на изкуството, донесено за оценка, но и тогава работата им беше да отпратят набързо клиента или да го насочат незабавно към някой от експертите на третия етаж, където всички имаха имена от сорта на Филода, Феликс, Алистер — и дори един Джемима — и дипломи от места като Сейнт Едмънд Хол в Оксфорд или Тринити Колидж в Кеймбридж. Четвъртият, петият и шестият етаж приютяваха не така лъскавата част на фирмената дейност, а именно — почистването, реставрирането, рамкирането и складирането на наличностите.

Както Фин скоро си даде сметка, бяха я наели в отдела за работа с клиенти, за да се оправя с американските купувачи, на които Лондон често опъваше нервите и които се радваха да чуят познат говор от Средния запад. Освен това притежаваше и другото задължително качество за работата в този отдел — беше зашеметяващо красива. Стройната ѝ фигура, зеленооката ѝ ирландска хубост и дългата червена коса изглежда бяха далеч по-важни от познанията ѝ върху изкуството или образованието ѝ в тази област. Фактът, че имаше бакалавърска степен по антропология и магистърска по история на изкуството от Нюйоркския университет, като и едногодишна специализация във Флоренция, като че ли не се броеше за нищо. Фин беше просто декоративен придатък към една добре смазана машина, която прибираще от продавача двайсетина процента комисиона върху

окончателната цена на всяко произведение на изкуството и още двайсетина от новия му собственик.

Така например, картина на Жан Дюбуфе, масло и емайл върху платно, шейсет и един на деветдесет и два сантиметра, продадена на цена от 111 000 американски долара, би струвала на купувача сто и четиридесет хиляди заради комисионата на „Мейсън-Гудуин“, което от своя страна би повишило до двайсет и осем хиляди разноските на продавача, защото таксата на „Мейсън-Гудуин“ се определяше на база брутна стойност на сделката. С други думи, „Мейсън-Гудуин“ печелеше общо петдесет и шест хиляди долара срещу простата услуга да запознае продавача с купувача, което беше половината, че и отгоре, от тръжната цена. Да не споменаваме приходите от продажба на каталози, чието публикуване беше сладък бизнес само по себе си. Все едно да продаваш на някого собствения му списък с покупки, плюс още по чернорборсаджийския номер с разпращането на предварителни копия за „специални клиенти“ — под „специален“ се разбираше всеки, който е проявил охота да заплати отгоре срещу привилегията да получи каталог две седмици преди всички останали.

А после идваше ред на сложната еквилибристика, която е в центъра на този род дейност — тънкия и ултра хитър трик да убедиш продавача, че въпросното произведение на изкуството повече не му трябва, и купувача — че трябва да се сдобие с него на всяка цена. Колкото по-висока, толкова по-добре.

Ако и двете страни останат с убеждението, че нуждите им са били задоволени, то след време е твърде вероятно да сменят ролите си — купувачът да стане продавач, продавачът — купувач, и така да се завъртят в един танц, който може да продължи до живот, а понякога и по-дълго, а въпросното произведение на изкуството да пътува през списъка с клиенти и контакти на „Мейсън-Гудуин“ и да снася редовно комисиони.

Отвратния Роналд се хвалеше, че откакто работи за „Мейсън-Гудуин“ е продал един и същи изгрев на Търнър единайсет пъти и е изкарал повече от един милион лири за фирмата от комисионите. С други думи, всичко беше една голяма измама. За последната година Фин беше научила, че в света на изкуството художникът и картината са само стока като портокаловия сок или захарното цвекло и че пазарът на изкуство, също като фондовия пазар, е феномен, чието съдържание

и интегритет не надвишава съдържанието и интегритета на обикновената пръдня, както обичаше да казва баща ѝ. Така де.

Фин взе яркочервения двуетажен автобус до станция Юстън, оттам се прехвърли на метрото и слезе на Грийн Парк. Продължи пешком под отвратителния дъжд до Албърмарл стрийт, после си купи най-голямата възможна чаша кафе и едно кексче с боровинки. Понесла закуската си, Фин пое на зигзаг по тесните улички към седалището на „Мейсън-Гудуин“, изтръска добре чадъра си и го сгъна, преди да е влязла през остъклените врати с меден обков и да е стъпила на ориенталските килими в кървавочервено и черно, с които беше застлан полираният паркет на приемната с дъбова ламперия.

Вече беше осем сутринта и след цял час в претоплените возила на лондонския градски транспорт в душната компания на другите претоплени пътници Фин Райън не беше в добро настроение. Настроението ѝ не се подобри и от гледката на Отвратния Роналд, застанал пред орнаментираното писалище в стил Луи XV, което служеше за рецепция, и потънал в сладък разговор с Дорис Бойната брадва, която беше първата отбранителна линия пред всеки, дръзнал да навлезе в свещената земя на „Мейсън-Гудуин“.

Истинското име на Отвратния Роналд беше Роналд Ейдриън Депенни-Котъръл, познат повече като Рони, а понякога и зад гърба му — като Лейди Рон. По собствените му думи Рони имал кръвно родство с кралицата, макар че така и не успяваше да обясни точно по каква линия. Имаше силен оксфордски акцент, магистърска степен по нещо, за което никога не говореше, изтъняваща черна коса, вечно влажни устни и интелигентни тъмни очи, които шареха постоянно. Имаше от онези кльошави телесни конструкции с халтави стави, които са създадени сякаш за скечовете на Монти Пайтън, но този му комичен вид а ла Джон Клийз или Икабод Крейн се смекчаваше от скъпите мокасини от телешки бокс, още по-скъпия раиран костюм и тъмносинята копринена вратовръзка с миниатюрни коронки като пореден намек за кръвни връзки с кралското семейство, за каквито, според Фин, Отвратния Роналд можеше само да си мечтае.

Рони и Дорис погледнаха към нея, и двамата с известно раздражение, сякаш се е натрапила безсрамно, прекъсвайки интимен и

важен разговор. Фин моментално се притесни, което беше и целта на занятието, а притеснението ѝ също толкова моментално се изроди в негодувание. Снобизмът, който цареше в „Мейсън-Гудуин“, и вкоренената аристократична арогантност на англичаните започваха да ѝ лазят жестоко по нервите.

— А, госпожице Райън, идвате на работа, виждам — каза Рони, сякаш беше закъсняла с половин час, което не беше вярно.

— А, господин Депенни-Котръл — отвърна тя с доза сух лед в тона си и с тежко ударение на „господин“, знаейки колко копнее Отвратния Роналд за нещо по така, нещо като „ваша светлост“, или „бароне“ или „милорд“ или дори нищо и никаквото „сър“. Мечтай си, помисли си Фин.

— Човек трябва да си закусва у дома си, госпожице Райън, а не да ръси трохи по бюрото си в офиса си.

Фин се зачуди колко ли „си“-та може да употреби Рони в едно изречение. Този тип наистина я дразнеше.

— Не и когато човек трябва да включва в сметката си едночасовото си пътуване с лондонския градски транспорт — отвърна Фин.

— Туутинг, нали? Степни?

— Крауч Енд.

— Крауч Енд. Мда. — Рони, разбира се, живееше в къща на Чейни Уок, обитавана някога от американския художник Джеймс Макнийл Уислър и неговата изтъкната майка, както пишеше на паметната плоча.

— Мда, наистина — каза Фин. Удостои Рони с най-неискрената си усмивка и му обърна гръб. Стигаше ѝ толкова контакт с шефа за тази сутрин. Нищо чудно сметаната в изстиващото ѝ кафе да се беше пресякла.

— И внимавайте с трохите, госпожице Райън! — извика след нея Рони, докато тя се качваше по стълбите към горния етаж.

— Добре! — извика на свой ред тя, без да се обръща. — Тъпанар — измърмори под нос. Стигна площадката и тръгна по коридора към офиса си.

[1] Превод Весела Несторова, Надя Кехлибарева (1977). — Б.пр.

2.

Офисът на Фин беше по-скоро килер, един от многото подобни в задната, лишена от прозорци част на зайчарника от стаи и коридори, заемащ втория етаж на „Мейсън-Гудуин“. Но понеже бяха в Англия, не се казваше втори етаж, а първи етаж, а първият етаж се казваше приземен етаж, което звучеше логично, но въпреки това дразнеше. Да живееш в Англия понякога беше като да живееш в страница от „Алиса в страната на чудесата“ и това май също беше логично, защото Луис Карол не беше истинското име на писателя, а той не е бил наистина писател. Бил е англикански пастор и преподавател по математика в Оксфорд.

Англия беше странно място, пълно със странни хора. Според майка ѝ, покойница от няма и година, Англия и Европа като цяло страдали от товара на твърде много история. Както се изразяваше тя: „Това ги прави малко нещо ексцентрични, скъпа. Склонни са да усложняват максимално нещата — всичко, от хората до порнографията. Цивилизационен проблем“. За порнографията Фин не знаеше много — информацията ѝ се изчерпваше с обявите за платена любов с разнообразни специалитети, разлепени из всички телефонни будки — но онова за ексцентричните хора си беше съвсем вярно. Стигна до офиса си, изгълта кафето, изяде си кексчето и се постара да забрави за Рони и за всичко, което той символизираше, като за целта се зарови в работа.

Днес работата ѝ се състоеше в това да прегледа каталози от минали разпродажби, да проследи ценовите трендове и да прецени кои от постоянните им клиенти може да се явят на търга в края на месеца. Търгът в края на април не струваше. Вместо да се съсредоточи върху някаква проста тема, да речем „Съвременни британски художници от периода между войните — 1918-1939“, априлският търг беше планиран като един вид пролетно почистване, което включваше какво ли не, от половин дузина картини от холандската барокова Делфтска школа, които бяха част от непродаден инвентар от петдесетте години,

до един малък Сезан, който Рони беше задържал в очакване цените да се повишат.

Инвентар... мръсна дума в аукционния бизнес, но пък важна за сметка на това. Малко хора знаеха колко спекулативен е пазарът на произведения на изкуството. Всички големи къщи го правеха от стотици години — купуваха картини и други неща от свое име, а не по поръчка на клиент, а после, при нужда от пари в брой или при покачване на цените, ги пускаха за продажба и прибираха цялата сума, а не само комисионата.

Този април не правеше изключение — повече от половината обявени за продажба неща бяха от складовите помещения на горния етаж. Говореше се, че през последната година Рони е похарчил твърде много за картини със съмнителен произход. Фин например знаеше със сигурност, че Лейди Рон наскоро е купил бюст на Пиеро де Медичи от петнайсети век, изработен уж от съвременника на Леонардо Мино да Фиесоле, който се оказал съвършен фалшификат от Джовани Бастианини, датиращ от петдесетте години на деветнайсети век. Разликата между двамата скулптори беше като разликата между платината и чугуна. Финансовата загуба от грешката на Рони трябваше да бъде избита по един или друг начин. Не би посмял да продаде фалшификата като истински Фиесоле, затова най-вероятно щеше да го пробута като произведение на Ренесансовата школа, но дори и така загубата щеше да е грандиозна.

В дванайсет и половина вече беше прехвърлила клиентските файлове до буквата Д включително и излезе да обядва. Отиде да хапне пица в „Юропа“, защото не можеше да си позволи скъпарската ирландска яхния в близкия „Малигънс“, после се върна на бюрото си и се захвана с Е-тата. В четири вече съжаляваше, че не е пушачка — пушачите си имаха извинение да се измъкват за по цигара на чист въздух, а в момента Фин би убила човек за малко почивка на открито, нищо че продължаваше да вали. Спаси я телефонът. Обаждаше се Дорис от „приземния“. Както обикновено пискливият глас на рецепционистката й опъна нервите.

— Дойде един клиент. Носи пакет, вързан с канап. Казах му, че не правим незаявени оценки, но той настоява, че имал оригинален Ян Стеен. Пратих го при теб. Няма опасност да го сбъркаш, скъпа,

облечен е с един от онези глупави суичъри с „Харвард“ отпред. Цикламен. И е с омърляни маратонки, освен това.

С други думи, не беше от онези, които биха носили холандски майстор от седемнайсети век под мишница. Гласът на Дорис звучеше презрително. Отървала се беше от досадника, прехвърляйки го на Фин.

— Американец ли е?

— Не, британец. Беше много настоятелен. Поиска да се види с господин Депенни-Котръл, но аз го уведомих, че ще трябва да се задоволи с вас, госпожице Райън. Оправете се с него, моля ви. — И затвори, преди Фин да е казала каквото и да било.

Логото на американски университет върху суичъра на клиента го беше препратило към нея. Тя провери набързо в базата данни за наличностите да види дали ще се появи нещо на Стеен. Появи се. Малка картина с танцуващи около майско дърво селяни се беше продала за близо един милион лири стерлинги — доста над един милион щатски долара. Ян Стеен винаги е бил печеливш художник, дори и приживе.

Две минути по-късно на прага на офиса ѝ се появи човек. Точно както го беше описала Дорис — цикламен суичър с логото на Харвард, обелени маратонки и опърпан пакет под мишница, увит с амбалажна хартия и вързан с канап като онзи, с който по нейния край връзваха балите със сено. Освен суичъра и маратонките, тоалетът му включваше и изтъркани на коленете сини дънки. Определено не беше от типа клиенти, които стискат картина на Ян Стеен или друг шедьовър под мишница.

Е, Дорис беше пропуснала да спомене нещо, а именно, че този тип беше истински красавец, направо свят да ти се завие. Лицето му беше слабо и със слънчев загар, косата — гъста, руса и с избелели от слънцето кичури, тялото — на плувец олимпиец. Очите му бяха големи, сини и примигваха очарователно зад чифт очилца с телена рамка а ла Хари Потър. И мъжът, и пакетът бяха мокри от дъжда. Логично, предвид очевидната липса на чадър. Колкото до възрастта на красавеца, едва ли беше много по-голям от нея, някъде в средата на трийсетте.

Фин се усмихна. Не знаеше какво друго да направи.

— С какво мога да ви помогна?

— Нося тази картина — каза той и ѝ подаде пакета.

Гласът му беше чиста проба оксфордски — истински оксфордски, а не комичната имитация а ла „горещ картоф в устата“ на Лейди Рон. Пакетът беше продълговат, трийсет и шест на четиридесет и осем, точно като повечето картини на Ян Стеен. Мъжът го постави внимателно на бюрото.

— Седнете, моля — покани го Фин и махна към единствения свободен стол в стаята. — Казвам се Фин Райън, между другото.

— Уилям Пилгрим — представи се той. — Били. Вие сте американка.

— Кълъмбъс, Охайо.

— „Сбогом, Кълъмбъс“.

— Филип Рот.

— Първата му книга.

— Али Макгро и Ричард Бенджамин в холивудската версия. Майка ми ме накара да го гледам по телевизията.

— Е — усмихна се Били Пилгрим. — Май изчерпахме тази тема за разговор.

— Картината — напомни Фин.

— Картината — повтори той и кимна.

Фин разви пакета. Масло върху платно, без рамка, платното опънато върху скована основа с ръждясали телчета. И тази картина изобразяваше селска сцена — половин дузина мъже, които седят на пейка под дърво и пият бира. Характерна за художника тема. Подписът в долния ъгъл се състоеше от сбити инициали — ЯХС — Ян Хавиксзоон Стеен.

— Много хубаво — каза Фин. Хубаво, но само толкова.

— Не е на Ян Стеен — уточни Пилгрим, разчел правилно тона й.

— Така ми се струва, да — кимна Фин.

— Защо? Предава се в семейството ми от поколения. Още от холандските ни предци. Винаги сме смятали, че е на Ян Стеен.

— Неговите картини с тези размери са рисувани върху дъбов панел — обясни Фин. — А ако все пак я е нарисувал на платно, то щеше да е залепено за основата или прикрепено с кабарчета. А и за три столетия със сигурност биха добавили подплата и биха я опънали отново.

— О, боже.

— А и подписът не е както трябва. Той е подписвал картините си с „Я. Стеен“, не с инициалите си. Ако не друго, знае се, че е мразил името Хавиксзоон. Но има и добра новина — добави Фин.

— Така ли?

— Ако имате късмет, може да се окаже Кийтинг.

— Кийтинг?

— Том Кийтинг. Известен британски фалшификатор от периода след Втората световна война. Холандските майстори му били нещо като специалност.

— Но не би донесла колкото ако беше на Ян Стеен.

— Ни най-малко, съжалявам.

— Явно знаете доста за тези неща — отбеляза Пилгрим. В тона му нямаше обвинителна нотка, само любопитство.

Фин сви рамене.

— Имам две магистратури по изящни изкуства. Холандски златен век и ренесансови художници. А един от преподавателите ми защити докторска дисертация върху Ян Стеен.

— Няма отърване от Стеен, с други думи — подхвърли Пилгрим с усмивка.

Фин се засмя.

— Нещо такова.

Били Пилгрим като че ли добре понасяше обезсърчаващата новина.

Фин се зае да опакова отново малката картина.

— Мога да ви дам един номер в института „Кортолд“. Ако решите, там ще ви кажат дали картината е на Том Кийтинг.

Пилгрим се замисли, после поклати глава.

— Не, няма нужда, госпожице Райън. Картината ми харесва и щом няма да донесе много пари, по-добре да я задържа. Ще я окача в салона.

— Салонът ли? — попита Фин. Не приличаше на фризьор, но може би имаше предвид нещо друго. В Англия говореха английски, а не американски.

— Живея на лодка — обясни русият красавец. — „Продълженият флош“.

— Странно име — отбеляза Фин, докато стягаше канапа около пакета. — Да нямате пробойни в корпуса?

Беше ред на Били Пилгрим да се разсмее.

— Не, това е термин от покера — каза той.

Фин кимна.

— Като флош роял.

— Продънен флош е, когато си събрал десетка, вале, дама и поп, но асото така и не ти е дошло. В моя случай е и литературен термин. Така се казва лодката на Травис Магий от поредицата на Джон Д. Макдоналд. Всъщност, дисертацията ми беше върху този писател.

— Имате предвид докторска дисертация?

— Точно така. — Пилгрим се изчерви от неудобство. — То, моето, си беше направо подвиг. Първо специализирах френска литература, после записах магистратура по испанска литература, а за докторската си дисертация се спрях на модерен автор. — Изсумтя тихо. — Не е от голяма полза, като си помислиш. Смятах да се хвана с преподаване, но после реших, че не ми е по сърце, за разлика от лодките и... ето докъде я докарах.

Фин си даде сметка, че са изчерпали до дъно деловата част от разговора, а на нея все още ѝ се говори с този тип.

— Кой е Травис Магий?

— Мили боже! — възкликна Били. — Та вие сте американка! Все едно да не сте чували никога за Джон Уейн. — Замълча, като я гледаше изпитателно, после попита: — Наистина ли не знаете?

— Нямам идея.

— Има един филм, „Нос Страх“. Него гледали ли сте?

— Естествено. Робърт де Ниро и Ник Нолти.

— Грегъри Пек и Робърт Мичъм, в интерес на истината, но това е друга история. — Пилгрим смръщи чело. — Сценарият за филма е по книга на Джон Д. Макдоналд. Негови са и романите за Травис Магий, цели двайсет и един на брой, всеки с някакъв цвят в заглавието — „Потъмно от янтар“, „Зеленият косач“, „Тъмносиньо сбогуване“.

— И Магий е живял на своята лодка, която се казвала „Продъненият флош“.

— Да. Лодка къща. Хелинг F18, Баия Дел Мар, Форт Лодърдейл.

— И вие ли живеете в лодка къща?

— Не. „Хаут Бей“ 40 с триъгълни платна. Модел от южноафриканския период, преди „Дикс“ да се преместят във Вирджиния.

Фин нямаше идея за какво говори, но ѝ беше приятно да го слуша.

— Този Травис Магий е литературен герой, нали?

— Да.

— Явно познавате историята в детайли.

— Травис Магий е бивш футболист с травма на коляното, който зарязва спорта и се хваща с детективска работа — намира откраднатата собственост и спасява девизи в беда. Нещо средно между Робин Худ и Филип Марлоу. Архетип на симпатичния негодник в американската литература. Мъжкарят, на когото всеки янки с гореща кръв тайничко иска да прилича. Идеалът на списание „Плейбой“.

— Точно мъжкаря, когото всяко американско момиче с гореща кръв би мразило и в червата — каза Фин и се засмя.

— Сигурно — въздъхна Пилгрим. — Но за времето си е бил голяма работа и влиянието му върху културната традиция не е за подценяване. Бил е нещо като Дейви Крокет, Джон Уейн, Хък Фин и Том Сойер в едно. Последният велик американски приключенец, първият велик американски антигерой. — Пилгрим се изчерви отново. — Простете за лекцията, поувлякох се.

— Може би все пак е трябвало да станете учител — подхвърли Фин.

— Мили боже, каква ужасна идея! — възкликна Пилгрим. — Всичките онези деца със сопоставени носове и електронни игри в раниците. Система за полудяване, откъдето и да я погледнеш. — Той стана. — Боя се, че отнех твърде много от времето ви, госпожице Райън. Моля да ме извините.

— Беше ми приятно, господин Пилгрим. Всъщност прекарах най-приятните десетина минути за днес, честно казано. — Изправи се и му подаде опакованата картина.

Стиснаха си ръцете. Ръкостискането му беше топло и силно, но без излишна мачовщина. Имаше мазоли. Ръце на човек, който си изкарва хляба с физически труд. Хареса ѝ. Целият Били Пилгрим ѝ харесваше. Зачуди се дали няма да го подплаши, ако го покани да пийнат по нещо или друго от този род. Не я биваше много по тази част.

— Благодаря за времето, което ми отделихте, госпожице Райън. Бяхте много любезна. — Пристъпяше от крак на крак като притеснен юноша.

— Няма проблем, наистина. И по-добре ми викайте Фин. Госпожица Райън звучи като учителка в детска градина.

— Е, от вас децата биха научили всичко за господин Ян Стеен — изтъкна Били.

— Да, а после ще трябва да им бърша сополивите носове.

— Ужас. — Той разкриви подобаващо лице, после се усмихна, лицето му грейна, а очите му заискриха.

— Е, обратно на „Продъненият флош“? — стреля напосоки тя, с чувството, че се излага като последната глупачка.

— Не още. Имам апартамент в града. И среща в Ситито утре. Адвокати и такива неща. Опитвам се да продам един малък крайбрежен имот в Корнуол. — Първо картината, а сега и къща. Да не би да се канеше да заминава за някъде?

— Вила? — попита Фин.

Били кимна.

— Нещо такова.

— На почивка ли отивате?

— Малко пътешествие по-скоро.

— Да се махнете от дъжда?

— Дай боже.

— Някъде конкретно или?...

— Още не съм решил.

— Какво би направил Травис Магий при тези обстоятелства?

— Би си забъркал едно мартини и би поговорил с Мейър.

— Мейър?

— Приятелят му със сходна философия няколко хелинга понататък в Баия дел Мар. Неговата лодка се казва „Джон Мейнард Кейнс“.

— Сигурно е нещо като икономист.

— Нещо такова, да. Макар че този въпрос не се изяснява в книгите.

— Някой от Уолстрийт?

— Да, бивш.

С това остъргаха докрай запасите си от реплики.

— Е... — проточи той.

— Е... — въздъхна тя. — Беше ми много приятно да се запознаем, наистина. Може би пак ще се видим. — Последен шанс.

Ако хубавецът не захапеше стръвта, всичко щеше да свърши, преди да е започнало.

— Надявам се. — Любезна и малко срамежлива усмивка, после той се обърна и изчезна.

Фин се тръсна на стола си. Английският Травис Магий току-що беше пришпорил коня си към дъждовния залез. Като капак на всичко след десетина минути Рони цъфна на прага ѝ. Изглеждаше досущ като зубрача от началното ѝ училище Артър Бийндокър, когато получи астматичен пристъп. Над възела на скъпарската му вратовръзка лицето му беше червено като домати, очите му се кокореха, а вената на слепоочието му пулсираше страховито.

— Негова Светлост е бил тук, а никой не ме е уведомил. — Гласът му беше в синхрон с лицето.

Фин го зяпна.

— Кой?

— Негова Светлост херцогът, ето кой!

Фин изведнъж си представи как Рони се здрависва с Джон Уейн на прага на „Мейсън-Гудуин“.

— Никакъв херцог не е идвал.

— Дорис е пратила при вас човек на име Уилям Пилгрим, нали така?

— Били. Живее на лодка по собствените му думи.

— Били, както го наричате вие — просъска Рони и потръпна, — е лорд Уилям Уилмът Пилгрим, барон Нийт, граф Пенденис, херцог Кернау.

— На мен се представи като Били. За другите неща не спомена изобщо.

— Какво искаше?

— Носеше картина за оценка.

— Вие какво му казахте?

— Смяташе, че е на Ян Стеен. Не беше. Само сравнително добър фалшификат.

— Вие не сте достатъчно квалифицирана да различите истински Ян Стеен от фалшификат, госпожице Райън. За това си имаме експерти.

— Беше закрепена за основата с телчета, Рон.

— Това не значи нищо! Телчетата са били добавени при подплатаването!

— Нямахте подплата — спокойно отвърна Фин, стискайки зъби.
— Само оригиналното платно. А както знаете, това е сигурен признак за фалшификат. Оригинално платно на Ян Стеен би било на триста години. Без подплата щеше да е изгнило преди десетилетия. Картината беше безспорен фалшификат. А и подписът не беше както трябва. В най-добрия случай е дело на Том Кийтинг, при това не от най-добрите му фалшификати.

— И вие му казахте това?

— Разбира се. Защо да го лъжа?

— Не е било ваша работа да му казвате каквото и да било. Някой трябваше да ме информира. Негова Светлост херцогът е много ценен потенциален клиент и не бива да бъде обслужван от незначителни служители на фирмата.

— Незначителни служители? — повтори студено Фин.

— Боя се, че Негова Светлост заслужава определено ниво на почит и уважение, което не ви е по силите — изпръхтя Рони.

Фин с мъка удържа желанието си да го срита по надутия задник. Вместо това стана и облече шлифера си.

— Тръгвам си — каза тя. — Прибирам се в незначителното си апартаментче в Крауч Енд. — Взе чадъра си.

— Нищо такова няма да правите! — избоботи Рони и застава на пътя ѝ. Погледна скъпия, тънък като вафлена кора часовник на китката си, който проблясваше като голяма златна монета. — Още не е станало пет.

— Тръгвам си — повтори Фин. — И ако не се махнете от пътя ми, ще направя онова, което треньорът ми по самоотбрана в училище ме учеше да правя с хора като вас.

Лицето на Рони заприлича на презрял домати, но той все пак се дръпна.

— Ще се погрижа да ви уволнят! — изсъска той, докато тя минаваше покрай него.

— Майната ти — измърмори тя на път към стълбите. Писнало ѝ беше от Роналд Депенни-Котръл, от „Мейсън-Гудуин“ и от тъпата Англия като цяло.

Отвратния Рони удържа на думата си и когато Фин се прибра, на телефонния секретар я чакаше съобщение от Дорис. Беше уволнена. Чекът с последната заплата щял да ѝ бъде пратен по пощата, а вътрешното министерство щяло да бъде уведомено за уволнението ѝ във връзка с работната ѝ виза. Всичко това — много студено и много делово. В пощенската ѝ кутия имаше плик от някакъв лондонски адвокат. Прекрасен завършек на един прекрасен ден. За утеха Фин слезе в ресторанта и си поръча огромен сандвич със салата от прясно зеле и люти картопки. Саутбийчката диета можеше да върви по дяволите, Англия — също.

3.

СЪР ДЖЕЙМС Р. ТАЛКИНГХОРН, Q.C.^[1], КСВЕ^[2].

Адвокат

ул. Грейт Расъл G47/12,

централен Лондон

телефон: 020 7347 1000

телеграми: до кантора Талкингло

„Уважаема г-це Райън,

Във Ваша полза ще е да присъствате на среща в моя кабинет утре следобед в два часа. В случай че решите да дойдете, моля, носете със себе си документ за самоличност със снимка, за предпочитане валиден паспорт.“

Дотогава оставам:

Искрено Ваш: Джеймс Талкингхорн, рицар

Писмото беше подписано с нечетлива драскулка. Носеше дата от предния ден и беше доставено на ръка — нямаше нито марка, нито пощенски печат. Подписът, изглежда, беше положен с перо, наоколо му имаше пръски от мастило, хартията беше кремава и с най-високо качество. Името на този тип, писмото и дори адресът бяха като излезли от роман на Дикенс. За последното можеше да гарантира, защото в момента седеше в местния „Макдоналдс“ само на три врати от въпросния адрес. Кантората на Талкингхорн се намиреше над антикварна книжарница на име „Джарндайс“, която изглеждаше като от времето на Дикенс с малката си прашна витрина и мъждиво осветление. Според плочата на стената, тук бил живял прочутият илюстратор на детски книжки от викторианската епоха Рандолф Калдекот.

Фин пъхна писмото в плика и го прибра в чантата при паспорта си. После — не за пръв път — се зачуди какво прави тук. Никога не беше чувала за този тип Талкингхорн, нямаше и представа каква

„полза“ би имала от срещата с него. От друга страна, след като „Мейсън-Гудуин“ внезапно изчезна от живота ѝ, нямаше какво друго да прави.

Невероятно, но дъждът се беше изнесъл към някоя друга нещастна английска провинция, поне засега. Беше топло и грееше слънце, затова Фин предпочете да седне на една от малките масички пред заведението. Пиеше кафе, гризеше бисквитка и се оглеждаше. Малко по-надолу от другата страна на улицата се трупаха хора — в просторния открит двор на Британския музей, който приличаше на огромен гръцки храм, трансплантиран в сърцето на Лондон.

Пред оградата от ковано желязо чакаха немски туристически автобуси, черни и със затъмнени стъкла, лъскави като огромни бръмбари, а туристите се изсипваха на тротоара като дребни белезникави личинки. Бърбореха развълнувано, припкаха по напечения от слънцето двор и изчезваха в сумрачните дълбини зад редицата гигантски колони, решени да прекарат един културен следобед, като позяпат прочутия Розетски камък, прословутия Блатен човек и мраморните скулптури от Партенона — в края на краищата те бяха част от декорите за „Мумията 1 и 2“. Щом са заслужили вниманието на Брендън Фрейзър, значи ставаха и за една домакиня от Щутгарт и нейния съпруг. Фин изсумтя презрително и отпи от кафето си. Беше останала твърде дълго под ботуша на Лейди Рон — прихванала беше от цинизма му.

— Здравейте.

Гласът ѝ беше познат. Тя вдигна глава и заслони с ръка очи от ярката светлина на ранния следобед. Беше Били Пилгрим, или поточно Негова Светлост херцогът на нещо си и другото там. Този път от харвардския суичър нямаше помен. Облечен беше в костюм с чудесна кройка, хубава памучна риза в бледосиньо и подходяща на цвят вратовръзка. Обувките бяха лъснати, косата — сресана, по брадичката и страните нямаше набола четина.

— Добре изглеждате, милорд — каза Фин.

— Значи сте разбрали.

— Уведомена бях еднозначно. Даже ме уволниха, задето не познавам родословното ви дърво — процеди тя, неспособна да прикрие студенината в тона си.

— О, боже! — Русокосият мъж изглеждаше ужасен. Отпусна се тежко на стола срещу нея. — Бих могъл да говоря с тях, ако искате, да обясня обстоятелствата... сигурен съм, че ще разберат.

На Фин не ѝ убягна острата нотка в последните думи. Родословното дърво си имаше тежест и той го знаеше.

Тя отхвърли предложението със свиване на рамене.

— Не си правете труда. Рано или късно щеше да се случи. Онова място ми идваше в повече.

— И все пак... искам да кажа, аз наистина...

— Няма проблем. — Фин млъкна, като го гледеше втренчено. Мълчанието се проточи. Някой извика нещо на немски от другата страна на улицата. Прозвуча като заповед от продраното гърло на армейски сержант, а не като майка, която вика децата си. Накрая Фин каза: — Срещаме се пак и мисля, че това не е съвпадение, нали?

Пилгрим се изчерви до ушите. Отиваше му. Фин си спомни името на лодката му, „Продъненият флош“. Ако винаги се изчервяваше толкова лесно, значи беше лош покерджия.

— Да, боя се, че не е съвпадение — отвърна Пилгрим.

— Знаели сте, че ще ме намерите тук?

— Не точно тук, но знаех, че този следобед ще дойдете на улица „Грейт Расъл“, или поне се надявах да е така.

— Откъде?... — А после направи връзката. — Талкингхорн.

Пилгрим кимна.

— Сър Джеймс е семейният ми адвокат. Е, един от семейните адвокати.

— А появата ви в аукционната къща? И тя не е била случайна, предполагам.

— Да. Спомената сте като бенефициент в завещанието на мой роднина. Обстоятелствата са донякъде необичайни. Искан да ви видя предварително.

— Знаехте ли, че картината е фалшификат?

— Не — заяви той и се засмя. — Винаги съм си мислел, че е Ян Стеен. Така казваха. А би трябвало да се досетя. Половината от бижутата на майка ми също се оказаха фалшиви. — Усмихна се срамежливо. — Боя се, че херцогството ни е лишено от съдържание. Не е като в добрия стар дванайсети век, когато сме грабили под

знамето на Ричард Лъвското сърце, гонили сме сарацинските орди и прочее. — Засмя се отново.

— Звучи забавно — каза Фин. — Значи наистина сте искали да я продадете? Картината?

— И още как. — Той кимна енергично. — „Флошът“ има нужда от смяна на такелаж и почистване на корпуса, да не говорим за фамиленото имение на брега. Разпада се горкото. Дори Националният фонд не го иска, а данъците са убийствени. Meur gas a'gas godrik dhe'n wiasva ma! — Последното изречение прозвуча ритмично, почти като мелодия. И красиво, като нещо от „Властелинът на пръстените“.

— На какъв език беше това? — попита Фин.

— На езика на Пендрагон и Требаруит Странд, езика на Тинтагел и Крал Артур.

— Корнуолски.

— Да, какъвто съм и аз — изтъкна херцогът. Подаде ръка през малката маса. — Простено ли ми е за измамата?

— Май да, Ваша Светлост — отговори Фин и му стисна ръката.

— Били, моля те — настоя той. — Никой не ме нарича Ваша Светлост, освен Талкингхорн и пралеля ми Елизабет.

— Пралеля ти Елизабет?

— Кралицата — поясни Били.

— Шегуваш се!

— Уви, не. Аз съм голямо разочарование за всичките ми братовчеди. А братовчеди колкото искаш — ние сме от люпилото на Виктория и Албърт, а то е многобройно дори без плодовете на някоя и друга забегка, както се говори в семейството. От мен се очакваше много повече. Даже поло не мога да играя!

— Какъв ужас.

Той вдигна ръка и раздвижи пръсти.

— Левак съм. А в полото не приемат леваци, с изключение на братовчеда Чарлз.

— Принцът?

— Същият. — Той се ухили. — Няма и пилоти леваци.

— Никога не съм се замисляла за това.

— Най-голямото малцинство в света. Дискриминирани сме ужасно. С изключение на Бил Гейтс. Той също е левак.

— Както и Бил Клинтън.

- Вярно. Същото важи и за Джордж Буш старши.
- Микеланджело — оповести Фин.
- Леонардо да Винчи — добави Били Пилгрим.
- Кърт Кобейн.
- Кой?
- Един мъртъв музикант — обясни Фин.
- Пралеля Елизабет.
- Това не го знаех.
- Също и кралица Виктория. Вторият ми братовчед Уилям.

Предава се в семейството.

Фин се засмя.

— Започваме да изглупяваме. По-добре да спрем.

— Съгласен. — Били погледна часовника си — голямо и тежко стоманено нещо, което би изглеждало на мястото си върху китката на водолаз. Нищо общо с изящната дрънкулка, която носеше Рони. — Минава два. Сър Джеймс вече ни чака. Изпи ли си кафето?

Фин кимна и стана. Тръгнаха по тротоара към тесния вход за кантората над антикварната книжарничка.

— Какви са тези необичайни обстоятелства, за които спомена? — попита Фин, докато се качваха по тъмното стълбище.

— Не съм съвсем сигурен. Талкингхорн не беше особено изчерпателен по телефона.

Стигнаха до втория етаж и продължиха по къс коридор. Спряха пред първата врата вдясно. Били я отвори и въведе Фин в стаята. Ако писмото на адвокатата напомняше Дикенс, то кабинетът му беше категорично в стил крал Едуард.

Имаше всичко на всичко три помещения — заседателна зала вдясно, малка, обточена с лавици библиотечка вляво и кабинет в средата. Място за секретарка нямаше. Голямо дъбово бюро с кожена тапицерия в тъмночервено клечеше между двата големи прозореца с изглед към „Грейт Расъл“. На стените край прозорците бяха закачени ретуширани фотографии на тема лов на лисици.

Лакираното дюшеме беше застлано с изтънял от употреба килим, вляво имаше тухлена камина. Електрически огън примигваше студено в огнището. Стените бяха облицовани с квадратна ламперия от екзотична дървесина като липа, черен орех и бразилска череша. Старомодният стол зад бюрото беше тапициран със същата

тъмночервена кожа. На писалището имаше старомодна мастилница с основа от оникс и писалка от слонова кост със златен писец. Вляво бе поставена настолна лампа със зелен абажур, вдясно — поставка за лула и буркан с тютюн. Бурканът беше син и с колониален дизайн, с капак от мед и рисунка на индийка с тюрбан. На страната откъм Фин имаше герб с три преплетени букви — ВОК. Холандското лого на Източноиндийската компания, сети се Фин.

Мъжът зад бюрото беше облечен с тъмен костюм и риза с висока яка. Беше като излязъл от историческа драма на независимото кино — и лицето му, като мебелировката, се числеше към началото на двайсети век и управлението на крал Едуард. Тъмносиви очи над увиснала сбръчкана кожа, несъразмерно дълга долна половина на лицето, тънки безкръвни устни и оредяваща стоманеносива коса, пригладена над широко чело с дълбоки бръчки, което в момента служеше за постамент на тежки очила с рогова рамка.

— Сър Джеймс — поздрави Били.

Мъжът се изправи със скърцане от стола и се поклони леко.

— Ваша Светлост — отвърна. Протегна ръка и Били я стисна.

Талкингхорн беше прехвърлил седемдесетте, ръката му беше костелива и разкривена от артрит. Фин забеляза колко внимателно я пое Били, сякаш го беше страх да не се счупи в неговата.

— Това е госпожица Файона Райън — представи я той.

— Фин. — Усмихна се и стисна леко ръката на стареца.

Талкингхорн седна и им махна към кожените кресла пред бюрото. Никакви приказки за времето и прочее. Прошареният мъж сведе поглед към купчината документи на бюрото, нагласи очилата на носа си и стисна тънките си устни. Този човек, помисли си Фин, сигурно рядко се усмихваше и никога не се смееше.

— Настоящият правен въпрос касае ваш братовчед по майчина линия, Ваша Светлост, човек на име господин Пиетер Боегарт, живущ на... доста места, но — тук адвокатът погледна отново документите, разлисти ги и продължи: — адресът, посочен тук, е Мейфеър, Саут стрийт №511, апартамент 9.

— Той изчезна, доколкото си спомням — каза Били.

Талкингхорн кимна.

— Така беше. Точно преди дванайсет месеца. Някъде в Далечния изток, Сарауак или Бруней, или нещо такова. — Талкингхорн дръпна

едно чекмедже и извади цветна фотография. Приличаше на уголемена паспортна снимка и показваше мъж на средна възраст с тясно лице, оредяваща червена коса и внушителна брада. Приличаше на викинг.

— Падаше си по приключенията — добави Били.

— Може и така да се опишат склонностите му — измърмори адвокатът по начин, който ясно намекваше, че лично той би ги описал другояче. — Така или иначе, господин Боегарт остави инструкции, които да бъдат изпълнени, в случай че не се върне в Лондон до една година или не се свърже междувременно с мен, за да нареди друго. Същите инструкции следваше да бъдат изпълнени в случай на насилствена смърт. Годината изтече миналата сряда.

— На колко години е бил този... е този Боегарт? — попита Фин.

— Господин Боегарт е на петдесет и осем години, или е бил на толкова към трето число на този месец.

— И какво общо има това с мен?

Старецът подреди купчината документи пред себе си. Устните му изтъняха още, челото му се навъси допълнително. Посегна към поставката за лули, избра си една от корен на изтравниче и я напълни с тютюн от буркана. Бръкна в джобчето на сакото си, извади обикновена клечка за кибрит и я драсна в пожълтелитея нокът на палеца си. Всмукна дълбоко няколко пъти да разпали лулата и стаята се изпълни с ароматен дим.

Извади лулата от устата си и се закашля. После каза:

— Ако съм разбрал правилно, господин Боегарт е имал интимни отношения с вашата майка в продължение на години. — Талкингхорн се изкашля отново, този път повече от неудобство, отколкото от дима. — Господин Боегарт смяташе, че има вероятност той да е вашият биологичен баща — изстреля и се облегна назад.

— Какво? — изуми се Фин.

— Мили боже! — възкликна Били.

— Хм — изсумтя старият адвокат, без да вади лулата от устата си.

— Нищо не разбирам — поде Фин изумено. — Това е някаква глупост. Баща ми се казваше Лиман Андрю Райън, доктор по археология и преподавател в университета в Охайо.

Талкингхорн разлисти отново документите, като си мърмореше под нос. След малко вдигна поглед и кимна.

— Да, ето го — каза той. — Според моята информация баща ви е бил хоноруван преподавател в кеймбриджкия Магдален Колидж, където е учил като студент на младини.

— Точно така. Бил е там по време на Втората световна. А през шейсетте са го поканили да чете лекции.

— През шестдесет и девета, ако трябва да сме точни — подчерта Талкингхорн. — Преподавал там десет години, с прекъсвания заради разкопки. Върнал се в университета в Охайо през лятото на седемдесет и девета, за да оглави факултета им по археология.

Фин кимна.

— Майка ми е искала да се родя в Щатите.

— Мда, наистина — измърмори Талкингхорн. — Така или иначе, Пиетер Боегарт следвал археология в Магдален Колидж от 1970 до 1973. Лиман Райън бил негов преподавател и научен ръководител. От 1973 до юни 1979 господин Боегарт бил асистент на баща ви, участвал и в няколко негови разкопки в Централна Америка.

— Познавал е баща ми. Това още не значи, че е бил любовник на майка ми.

— Да — съгласи се Талкингхорн. Остави лулата и отвори централното чекмедже на бюрото си. Извади малък пакет писма, стегнати с широк гумен ластик. Писмата изглеждаха стари. Пликовете бяха бледозелени, любимият цвят на майка й. — Ето тези доказват, че Пиетер Боегарт е бил любовник на майка ви. — И бутна пакетчето към нея с костеливия си пръст.

Фин изгледа подозрително писмата.

— Какви са тези писма?

— Любовни. Интимна кореспонденция. От майка ви до господин Боегарт. Имат си дати и са доста еднозначни, боя се.

— Чели сте ги?

— Господин Боегарт настоя, когато изразих загриженост във връзка с молбата му.

— И защо сте изразили загриженост? — попита кисело Фин, която още не можеше да отдели поглед от писмата.

— Госпожице Райън, Пиетер Боегарт е основен наследник на една от най-големите корабоплавателни компании в световен мащаб. В интерес на истината, „Нидерландс-Боегарт“ е най-голямата транспортна корпорация в света. Става дума за огромно богатство. И

подобен въпрос за недоказано бащинство е сериозен правен проблем. Като нищо може да се окажете прът в колелата.

— Какво? — не разбра Фин.

— Гаечен ключ в механизма — тихо обясни Били.

— Проблем, по-просто казано — досети се Фин.

— Да — потвърди Талкингхорн и погледна към Пилгрим над очилата си.

— И защо Боегарт е смятал, че съм негова дъщеря?

— Заради времето — отвърна старецът. — Според господин Боегарт връзката му с вашата майка приключила през август седемдесет и девета, малко преди тя да напусне Англия с баща ви. Вие сте родена през май осемдесета, девет месеца по-късно. Почти сигурно е, че сте била, хм, зачената тук. Най-вероятно в Кеймбридж.

— Това още не значи, че съм негово дело.

— Ако се вярва на писмата, баща ви, Лиман Райън, не е можел да има деца.

— Това пък какво значи? — раздразни се Фин. — Имал е здравен проблем с оплодителната си способност?

— Не — каза Талкингхорн. Неудобството му придоби мъчителни размери. — От писмата излиза, че е бил неспособен да извърши акта на... — млъкна и вдигна ръка да притегне възела на вратовръзката си, — ... акта на коитус.

Думата беше толкова архаична и медицинска, че Фин би се разсмяла с глас, ако цялата история не беше толкова ужасна и строго интимна.

— Изглежда също — продължи старецът, — че той мълчаливо е одобрявал връзката между господин Боегарт и майка ви. — След кротко мълчание добави: — Доколкото разбирам, налице е била и разлика във възрастта.

— Двайсет години — унило поясни Фин.

Когато се запознали, баща ѝ бил навършил четиридесет, а майка ѝ била само на дваайсет и една. Пролетно-есенен брак, брак между преподавател и студентка. Десет години по-късно ролите явно се разменили. Майка ѝ била на трийсет и една, а Боегарт — младият студент, едва на дваайсет.

Фин се взираше в снимката на плота. Баща ѝ не беше червенокос, нямаше и лунички, но пък косата на майка ѝ беше

кестенява, а през лятото носът ѝ се покриваше с малки петънца. Изглеждаше възможно, вероятно дори. Имаше някаква ужасна ирония във всичко това. За няколко минути Фин беше научила за родителите си повече, отколкото би искала да знае. Все неща, които никое дете не бива да узнава.

— Защо ми казвате това? — попита ядосано тя.

— Съжалявам — каза Талкингхорн. — Не искам да ви засегна, нито да ви ядосам. Кръвното ви родство с господин Боегарт няма отношение към завещанието му, нито към статута ви като облагодетелствана страна. Претенции към останалата част от имуществото му би изисквала някакво потвърждение обаче. ДНК анализ. Реших, че трябва да сте наясно, преди новините да стигнат до пресата, което е неизбежно. Така или иначе, последствия ще има.

— Нямам никакви претенции към каквото и да било — заяви Фин.

— Както кажете — кимна Талкингхорн. — Така или иначе, инструкциите на господин Боегарт относно вас двамата са съвсем ясни.

— Относно нас двамата? — попита Били.

— Инструкциите на господин Боегарт се отнасят за три неща, които са завещани и на двама ви.

— И какви са те? — поинтересува се Фин.

— Една картина, която е в съседната стая, една къща в Амстердам и корабът „Кралица Батавия“, който по последни данни е някъде недалеч от западния бряг на Сарауак.

[1] Q. C. — Queen's Council — висша адвокатска степен във Великобритания, букв. „съветник на кралицата“. — Б.пр. ↑

[2] КСВЕ — Knight Commander of the British Empire — рицарски орден във Великобритания. — Б.пр. ↑

4.

Конрад Хансън — Соления, капитан на товарния кораб „Кралица Батавия“, дръпна от цигарата си и вдиша дълбоко ароматния дим, преди да го изпусне с раздражена въздишка, примижал на яркото тропическо слънце. Стоеше на мостика на старото корито, облегал лакти на ръждясалото от солта перило и се взираше напред.

Приливът беше завъртял кораба около котвата и сега носът сочеше към гъстата девствена джунгла на Танджунг Апи. Между кораба и брега имаше най-много три четвърти миля и Соления Хансън виждаше бялата пяна на ниските вълни, които се разбиваха в заобления плаж. Гледката внушаваше спокойствие, но Соления знаеше, че то е измамно. При отлив брегът беше опасен и дълъг пясъчен нанос дебнеше на не повече от два метра дълбочина.

Ако дъртият механик не оправеше скоро двигателите, в най-добрия случай щяха да останат тук с часове, а в най-лошия — да заседнат. Чуваше как Максевъни удря с нещо тежко в трюма и псува на смесица от малайски пиджин и нецензурен шотландски диалект, която би объркала и най-опитния езиков експерт.

Тъмнокосият мургав капитан дръпна още веднъж от силната цигара, после я загаси в пълната с пясък консервена кутия, закрепена с тиксо към перилото именно с тази цел. Хвърли поглед към напечената от слънцето палуба. Ели, опитният моряк от Мозамбик с голи гърди и яки мишци, боядисваше нещо, а кльощавият му приятел Армаанд жулеше ръждата с шкурка. Ели беше черен като вътрешността на буца въглища, а Армаанд, някъде от Балканите, беше бял като вампир и не сваляше от главата си една странна шапка от изкуствена материя с наушници, която да пази обръснатото му кубе от слънцето. Бяха странна двойка — черният Ели с татуировките и дългите белези по гърба, за които не говореше никога, и Армаанд с бялата кожа и безумната шапка.

Соления Хансън се взираше в джунглата. Кой беше той, че да ги нарича странни? Какво правеше добро датско момче като него в

страната на ловци на глави и азиатски пирати, беше ли му работа да прекарва товари от флуоресцентни осветителни крушки и велосипеди от Банкок до Шанхай или какао на прах, дамски чанти и автомобилни части от Каосюнг до Манила? Мъж, който на времето се провираше през рифове и острови денем, а нощем отблъскваше нападенията на откраднати рибарски лодки, пълни с терористи на „Абу Саяф“ или фанатици от Ислямския освободителен фронт, размахващи гранатомети и китайски карабини АК-47. Да не говорим за преустроената корвета от Втората световна, която бе превеждал през тайфуни, мусони и цунамита.

Отговорът беше сравнително прост. Не обичаше херинга. Не харесваше вида, вкуса и миризмата ѝ, особено когато е консервирана, и определено не му допадаше идеята да прекара живота си в лов на херинга като баща си. Винаги беше вярвал в житейската философия „живей и остави другите да живеят“, затова щеше да стои далеч от херингата и херингата щеше да стои далеч от него.

Останалото беше лесно. Пет години в датската кралска флота веднага след като завърши училище, три на ледоразбивачи, две на кораби за доставки, после като моряк в датската търговска флота, предимно на кораби за превоз на жив товар, където направи успешна кариера, завършила с капитанско звание, и накрая всичко това изчезна като дим заради пиянско сбиване в Коулун. Събуди се обран в евтин манилски хотел, последва разговор в един крайбрежен бар с Ник Ламбера, капитан с обрулено лице, който се съгласи да го наеме като помощник на „Кралица Батавия“ и когото Хансън замести по-късно на капитанския пост, след като добрият стар Никомедес получи удар по време на жестока буря в провлака Малака и умря. „Кралицата“ превозваше пълен трюм с ментолов сироп против кашлица за Бомбай и целият кораб вонеше на тежка настинка.

Прибра Ламбера на сигурно място в хладилното помещение на трюма, изведе успешно кораба от бурята и провлака и достави ментоловия сироп навреме в Бомбай. Доволни от работата му, собствениците на кораба — „Шанхай-Суматра Шипинг Къмпъни“, малко дъщерно дружество на плавателната империя „Боегарт“ — го помолиха да остане като капитан, без да задават излишни въпроси. В края на краищата трудно се намираха квалифицирани хора за досадните и едновременно с това нелеки маршрути през двайсетина

примитивни пристанища с плитчини и наноси. Беше приел почти без колебание, защото по-добра работа едва ли щеше да си намери.

Това беше преди десет години. След още няколко щеше да навлезе в така наречената „средна възраст“. Нямаше нищо настрана, нямаше пенсионни осигуровки, нито семейство. „Кралица Батавия“ беше почти на седемдесет и в края на плавателния си живот. Без невъзможно скъп основен ремонт беше въпрос на време кога Хансън ще получи заповед да откара старото момиче до гроба му в Аланг, онова мрачно място на индийското крайбрежие, познато като Последния пристан. Това щеше да е краят и на неговия професионален живот. Но собственото му „морско гробище“ най-вероятно щеше да е на дъното на някоя бутилка в задушна стая над рангунски бар. Угаси поредния фас в пълната с пясък консервена кутия. Удивително колко лесно беше да стигнеш от там до тук, от тогава до сега.

— Бабината ти трънкина! Вдън земя да се провалиш дано! — Херметично затварящият се люк в лявата част на главната палуба току под мостика се отвори с трясък и оттам надникна тясното лице на Максевъни, потъмняло от слънцето, покрито с лунички и омазано с грес, косата му прибрана под найлонова мрежичка, направена от женски чорапогащник. — Мътните да го вземат! В трътката ти лелина да го туря! — Закашля се и изплю гъста хрчка през борда. — Дяволска работа! Направо ми се драйфа, верно ти казвам, иде ми да се гътна! — Изрита ядно капака на вентилационния отвор в основата на каютата. — Мамка му! Пусто да остане, да му го начукам! — Направи пауза. После добави на мандарин, в случай че е останало някакво съмнение: — Чао ни зу зонг ши ба дай!

Хансън знаеше, че Уили може да ругае един час, без да се повтори.

— Някакъв проблем ли, Скоти? — извика той.

Максевъни погледна нагоре към него, присвил черните си като мъниста очички. Приличаше на разгневена катерица в окъсан гащеризон на райета.

— Мразя да ми викат така, както много добре знаеш! — озъби се Уили, а единбургският му акцент с нож да го режеш. — Тоз човек не е шотландец, а трижди проклет канадец, а туй тук не е космически кораб, проклето да е. Така че си затваряй плювалника! — Изхрачи се отново през борда и вдигна войнствен поглед към Хансън.

Уилям Танг Максевъни беше — според него поне — резултат от крайно невероятна кръстоска между червенокос шотландски писар, работил за „Джардин-Матсън“ в началото на деветнайсети век и оправял баланса от търговия с опиум на дружеството, и курва от Макао, която се казвала Танг Ло Мей, име, което неизменно подсещаше Хансън за менюто на среднестатистическия китайски ресторант. Комбинирането на националности продължило с ентузиазъм още няколко поколения и крайният резултат бил Уили, отраснал в една китайска пералня в бедняшките коптори на единбургския Файунтинбридж и записал се в брантсфийлдското училище за морски кадети, където Шон Конъри бил учил няколко години по-рано. Единствената му мечта била да се измъкне от „Дъртата воня“, от „Пушека“ или с други думи от Единбург колкото се може по-бързо. На четиринайсет се записал като нелицензиран механик на товарния кораб „Ланаркшайър“, който потеглял на курс към Африка и Азия. Оттогава кракът му не бил стъпил на шотландска земя. Работил на петдесетина различни търговски кораба, обслужващи маршрути между Хонконг и Рангун, докато не намерил дома си в машинното отделение на „Кралица Батавия“.

„Кралицата“ беше по-стара от всички на борда ѝ. Първоначално конструирана като корвета К-49 клас „Цвете“ във ванкувърската корабостроителница на западния канадски бряг, по-късно била дадена под наем на Австралийската кралска флота и преживяла войната, като убягвала на японските торпеда и прекарвала войски през Филипините от Дарвин до Рабул. След края на войната била купена от „Бърнс Филипс“, компанията запазила досегашното ѝ име и следващите няколко години „Кралицата“ се подвизавала като междуостровен търговски кораб, а търбухът ѝ бил преустроен, за да се отвори повече място за товар.

През шейсетте била преустроена отново, този път като влекач за спасителни операции. Обикаляла същите маршрути, но в търсене на останки и потънали кораби от времето на войната, които да бъдат извадени и изтеглени за скрап. Бизнесът със скрап скоро се изчерпал от само себе си и „Кралицата“ се върнала към междуостровната търговия, сменяйки често собствениците си като застаряваща улична проститутка, докато накрая се озовала почти случайно в империята на Боегарт.

Едва седемдесет метра дълга и единайсет широка, „Кралицата“ газеше няма и четири метра, когато помпите работеха. Първоначално оборудвана с дълбочинни снаряди, стомилиметрова картечница на носа, зенитни оръдия и прочее, тя отдавна беше оголена до ръждив корпус с една стара карабина в капитанската каюта за самоотбрана и още две-три оръжия, скрити тук и там за всеки случай. От първоначално предвидения седемдесетчленен екипаж, сега „Кралицата“ разполагаше с единайсет, от Хансън на мостика до Максевъни в машинното и неговия навъсен и ням самоански помощник Куан Конг. Имаше само една спасителна лодка — деветметров съд, прикрепен не особено сполучливо към кърмата на мястото, където са били релсите на дълбочинните снаряди. В най-добрия случай можеше да развие скорост от дванайсет възела, но обикновено се движеше с не повече от седем.

Първоначално боядисана в синьо и сиво, „Кралицата“ беше претърпяла многобройни смени на цвета през годините, от черно през зелено до мътно червено, накрая пак се беше върнала към черното с бял мостик и кабина, коминът — яркочервен с голяма буква Б, и всичко това насечено от ръждиви ивици. Мостикът и кабините при носа и кърмата бяха от дърво, излиняло в отчайваща степен от времето, останалото беше покрито със занитени стоманени плоскости. Чест правеше на конструкторите ѝ, че още беше на вода след почти седем десетилетия на войни, бури и немилостиво море, макар че преклонната ѝ възраст личеше от пръв поглед, а понякога се и чуваше оглушително.

Сякаш да опровергае мрачните мисли на Хансън, откъм търбуха на кораба се разнесе стържещ рев — древните парни двигатели най-после бяха оживели. Секунди по-късно през рупорната тръба се чу гласът на Максевъни.

— Капитане! Чуеш ли тоз прекрасен звук? — извика той.

Хансън влезе в малката кабина на щурвала.

— Благодаря ти, Уили! — изрева на свой ред в старомодната фуния на рупора. Свърза се с двигателното и даде заповед: — Бавно напред. Да се махаме от този риф.

След няколко секунди перката захапа водите и „Кралица Батавия“ се размърда неохотно като стара вдовица.

5.

На двеста километра навътре в сушата прословутият пират, известен просто като Кан или понякога като Тим-Таман, Верния, си почиваше в своя временен дом — колиба на подпори, която местните наричаха *рума*, издигната в естуара на северозападния канал на река Ренанг. Натезалата му от златни пръстени ръка премяташе разсеяно гердана, който той използваше като един вид броеница. Само че тази негова броеница представляваше наниз от човешки зъби, някои потъмнели от старост, други по-бели и значително по-нови, а от един-два още висяха разръфани парченца месо и нерви. Герданът беше подарък от дядо му по майчина линия, позорно известния *пенгхулу*, Темонгонг Кох.

От хамака си на широката веранда Кан виждаше другите къщи на речното село, и те *руми* като неговата. Част бяха бараки от типа на бунгалата, които японците бяха строили по време на бойните действия, имаше и една-две от дългите къщи, като онази, в която беше отраснал дядо му, пълни с пушек, смях и призраците на мъжете, жените и децата, чиито изсушени глави красяха в изобилни количества рафтовете като трофеи от едно дивашко минало.

Като мнозина от племето си, Кан беше отчасти малаец, отчасти китаец и отчасти местен меленау, но за разлика от всички останали се смяташе за пряк потомък на истинския Бял раджа, самият Чарлс Брук, пътешественик, който дошъл в Сарауак в средата на деветнайсети век и чието семейство управлявало еднолично в продължение на стотина години. Кан не просто се смяташе за негов потомък, а можеше да го докаже, защото макар свирепите му черти да бяха типична китайско-малайска смесица, очите му бяха наситеносини — сини очи, които можеха да правят заклинания, да провиждат през лъжите, да надникват в бъдещето или така поне вярваха по-суеверните поданици в неговото пиратско царство. Кан поощряваше тази представа, а понякога и сам вярваше в нея.

Откъм океана духна силен вятър и дъждовни капки пронизаха въздуха, трополейки по ламаринения покрив на колибата като хвърляни с шепи камъчета. Кан се изхлузи от хамака, отиде до ръба на откритата веранда и се загледа в дупчената от дъжда река. Краката му стъпваха боси по тъканите черги на пода, облеклото му се състоеше от семпъл саронг на черно каре. Беше едър и висок, масивните му мускули потрепваха, златистокафявата му кожа лъщеше от тънък слой пот. Косата му беше гарвановочерна, подстригана на паница, както повеляваше обичаят. Той беше *ибан*, морски даяк и боен *пенгхулу* на своя клан от главата до петите.

Взе чашата от парапета на верандата и отпи от огненото оризово вино *туак*, нажабурка се със силното питие, после го изплю в речната вода долу. Дъждът започна да отслабва, трополенето по покрива се разреши до бавно потропване на гневни пръсти.

Преди време съществуваше реална възможност Кан да поеме по различна пътека. Тогава той беше Джеймс Хау Линг Сингбат Аладин Сюлейман Кан, по-малкият син на сарауакския министър на здравеопазването в кабинета на Стивън Калонг Нинган, привилегирован млад човек, който завърши престижното училище „Лодж“, представи се отлично на приемните изпити за „Филипс Академи Андовър“ в Америка, а после отиде в „Харвард“ и защити докторска степен по бизнес управление и международно право.

По време на дългия му престой в чужбина — повече от десетилетие — писмата от семейството му разказваха за промените в родината, промени, които не вещаеха нищо добро. Корупцията придобивала размерите на епидемия и заразявала всичко, до което се докосне. Баща му бил свален от поста си, имотите и парите му били отнети, а накрая острието на платен убиец сложило край на еретичните му изказвания по политически теми.

Когато се завърна у дома, Кан завари майка си на смъртно легло, брат му се беше издигнал на висок и корумпиран пост в правосъдното министерство, а страната извършваше бавно самоубийство под егоистичния режим на Хаджи Абдул Таиб Махмуд, природните ѝ ресурси се отдаваха на онзи, който предложи най-високата цена, горите и реките ѝ се унищожаваша, хората страдаха и гинеха като мухи. А после майка му умря и той остана сам.

Джеймс Хау Линг Кан взе малкото полагащи му се активи и избяга нагоре по реката в джунглите на Ренанг, поднови приятелства и стари семейни връзки с местното население и постепенно създаде пиратската си империя, която нямаше съюзници, а само врагове; ограбваше кораби, без значение под чий флаг плават, стига да са толкова глупави, че да навлязат в обсега на гнева му; флотилията му контролираше района от Суматра до Замбоанга в море Сулу, а мародерстващите му бойни кораби дебнеха като водни змии в тайни речни бази като тукашната.

Имаше и друг бизнес — редовни доставки на севернокорейски метамфетамини, фалшива американска валута, суров опиум от Виетнам, редки орхидеи от Сабах, понякога и специални човешки пратки, които разтоварваха тихомълком на пусти плажове покрай северноавстралийския залив Карпентария, както и най-редовния и печеливш товар във вид на пушки и друго оръжие, доставяни на малайзийските муджахидини, „Дарул Ислам“, „Абу Саяф“, Националния освободителен фронт на моро, „Джемая Исламия“ и на всеки друг, готов да плати високите транспортни такси.

През ударния пулс на дъжда Кан различи друг звук, по-басов, който бързо се избистри до познатия рев на личния му кораб „Черният дракон“ — един от половин дузината бързи и повратливи кораби за преследване на подводници „Каро-Тей“ от Втората световна война, които беше открил, забравени и ръждясващи, в старо замаскирано подводничарско укритие на ненаселен остров в морето Сулу. Конструирани по откраднати планове на предвоенните американски кораби за крайбрежна охрана „Сикс-Битър“, „Каро-Тей“ бяха двайсетметрови съдове с плитко газене, задвижвани от двойка самолетни двигатели от по осемстотин конски сили, способни да развият скорост от тридесет и осем възела.

Малките кораби бяха тежковъоръжени с по две двайсетмилиметрови оръдия и картечница при кърмата. Бяха построени изцяло от дърво, което правеше радарните им сенки почти невидими, и имаха екипажи от петнайсет души, повече от достатъчни да заловят всеки невъоръжен кораб без значение какво е времето. Те бяха най-смъртоносните оръжия в арсенала на Кан, а с годините той ги беше направил дори по-страховити, снабдявайки ги с руски ракетни установки, модерна навигационна електроника, която не отстъпваше, а

често превъзхождаше системите на корабите, които пращаха срещу него, а тунингованите двигатели осигуряваха нужната за набези и спешно отстъпление скорост.

Тесният кораб със заострен нос се появи през ръмливата мъгла, подбирайки бавно пътя си през плитките води на естуара, а сиво-зеленикавата маскировъчна окраска го сливаше с околния пейзаж. Кан се усмихна студено, докато корабът приближаваше и двигателите му мъркаха на заден ход. „Черният дракон“ беше единственото място, което можеше да нарече свой дом, откакто се беше върнал в Южнокитайско море.

Двигателите на стройната бойна лодка замлъкнаха и „Черният дракон“ измина безшумно последните стотина метра. Бос моряк се появи на палубата и се зае с предното въже. Лодката се удари леко в плаващия док под *румата*, морякът скочи и нави въжето около дървения кнехт. Нисък и набит човек излезе от кабината на щурвала, прекоси палубата и слезе на дока. Тръгна към тежката бамбукова стълба в края му и се изкачи с лекота на верандата. Облечен беше с камуфлажна униформа и военни ботуши, на еполетите му имаше по три звезди. Кожата му беше тъмна, изгорена до червеникавокафяво от годините под открито небе. Суровите черти на мъжа бяха китайски. Казваше се Фу Шън и беше дясната ръка на Кан. Двамата мъже се познаваха от почти двайсет години.

Старият приятел на Кан стъпи на верандата.

— *Ана кабар, Дапу Шън?* — попита Кан на танджонг, древен диалект, който се говореше от няма и стотина човека, повечето членове на собствения му клан. — Какви са новините? — Дапу беше прякорът на Фу Шън и означаваше Голяма пушка.

— *Каба баик, туан* — отвърна Фу Шън и се поклони леко. — Новините са добри, господарю. — Сетне продължи: — Говорих с нашите хора в корабната компания. Те потвърдиха информацията. Корабът все още е на известно разстояние южно от нас.

— А онова в Лондон?

— Работи се по въпроса — каза Фу Шън и вдигна рамене. За него Лондон беше място, за което само е чувал, и нещата там не предизвикваха особен интерес.

— Следвайте кораба, но засега не предприемайте нищо. Колкото до Лондон, дръж ме в течение.

— Да, туан. Ти тук ли ще останеш?

— Не повече от три дни, след това ела да ме вземеш. На клоуните от Морската полицейска агенция им е време за поредния патрул. Нека не открият нищо.

— Не знам защо си правиш толкова труд да се криеш, туан — каза Фу Шън. — Техният молив няма връх — изсумтя презрително той. — Ние имаме повече кораби от тях и повече оръжие.

— Не искам да започвам война, Дапу Шън. Целта ми е да правя пари. Точно затова плащаме подкупи — за да е тъп моливът им.

— Това не носи чест, туан — изръмжа Фу Шън. Явно не смяташе да се предава лесно и гласът му се оцвети от гняв и съжаление.

— Може и така да е, стари приятелю, но пък е разумно. Живеем в свят, който не тачи честта. Честта е нещо отмряло, точно като езика, който говорим. — Посегна и сложи ръка върху широкото рамо на Фу Шън. — Не му е сега времето.

— А ще му дойде ли някога времето?

— Дори по-скоро, отколкото си мислиш, Фу Шън. Нашите предци ни зоват. Ако се вслушаме в гласовете им, и нашият ден ще дойде.

— Говориш с гатанки, туан.

— Може би — усмихна се Кан. — Но пък какво са гатанките, ако не загадки, които чакат някой да ги разбули?

6.

— Много странно — каза Били Пилгрим, загледан в картината на статива.

Стояха с Фин Райън и Джеймс Талкингхорн в малката, пълна с книги съвещателна зала на адвокатската кантора. Масата под статива беше дъбова, тъмна и много стара. Изглеждаше като извадена от манастир и Фин си представи как мълчаливи закачулени монаси седят около нея и сърбат попара.

Самата картина беше малка — квадрат със страна не повече от трийсетина сантиметра. Маринистки пейзаж с почти комично малък кораб, опънал платна в бурно море. На заден план тъмнееше ясно очертан риф с пенлив прибой, а зад него имаше джунгла. Небето беше нарисувано в наситени залезни краски. Прочутият подпис изпъкваше с плътни букви в долния десен ъгъл — Рембранд.

— Според информацията, предоставена ми от архивите на Боегарт, картината е рисувана по поръчка и изобразява „Vleigende Draeck“ — „Летящият дракон“ — кораба, с който Вилем ван Боегарт натрупал първоначалния си капитал в Югоизточна Азия, повече известна като източноиндийските територии. Рисувана е през 1671 година. След началото на Втората световна война картината изчезва и неотдавна е била открита в трезора на една швейцарска банка.

— Това е „якт“, първият вид кораби, използвани от Холандската източноиндийска компания. Оттам идва и терминът „яхта“, който използваме днес — добави Били.

Талкингхорн кимна.

— Точно така.

— Може да е яхта — каза Фин, — но не е Рембранд.

— Моля? — повиши глас Талкингхорн. — Сама виждате, че е подписана.

— Това не значи нищо — възрази Фин. — Рембранд е имал голямо ателие и за него за работили десетки чираци, които имали правото да подписват картините си с неговото име. Било е нещо като

гумен печат. Добре известно е, че Рембранд е слагал името си на картини, които четката му не е докосвала.

— Няма как да сте сигурна, че е така и за това платно.

— Мога и още как — каза с усмивка Фин. — Ако наистина е рисувана през 1671.

— Защо датата е толкова важна? — попита Били.

— Защото Рембранд е починал през 1669 — отговори тя. — Не съм експерт по въпроса, но поне това помня добре от лекциите по история на изкуството. — Посегна и прокара внимателно пръсти по орнаментираната позлатена рамка. — Интересно, все пак — промълви тя.

— Кое? — попита Били.

— Рамката. Мога да се закълна, че е на Фогини.

— Кой? — попита на свой ред Талкингхорн.

— Флорентинец, живял през седемнайсети век — обясни Фин. — Прекарах една година във Флоренция преди магистратурата. Оттогава е и интересът ми към него. Бил е изкусен творец, скулптор, но е останал в историята най-вече с рамките си. Като тази. Позлатени и богато орнаментирани.

— Не съм сигурен, че разбирам аргумента ви. Защо рамката да е толкова важна?

— Ако картината е фалшификат или копие, защо ще я слагат в толкова ценна рамка?

— Може би, за да подсилят впечатлението за автентичността ѝ — предположи Били.

— Да, но щом ще си правиш толкова труд да заблудиш публиката — възрази замислено Талкингхорн, — защо ще вписваш дата, която е неточна, да не кажа абсурдна, факт, който, по мое мнение, лесно може да се докаже?

Удивително наистина, помисли си Фин. Този тип се изразяваше като Шерлок Холмс. Но иначе беше прав.

— Може ли да погледна по-отблизо? — попита Фин.

Сър Джеймс кимна.

— Разбира се. В крайна сметка, картината вече принадлежи на вас и на Негова Светлост.

Фин взе малката картина. Дори да се отчетеше тежестта на орнаментираната рамка, картината пак беше доста тежка за размерите

си, което означаваше, че е рисувана върху дървен панел, най-вероятно дъбов. Един от вечерните ѝ курсове в института „Кортолд“ беше свързан с дървените панели, използвани в изобразителното изкуство, и тяхното датiranje чрез дендрохронологичен анализ — преброяване на дървесните пръстени. Вгледа се отблизо и погледът ѝ веднага различи тъкан на платно по краищата, там, където пластът боя беше изтънял. Платно върху дървена подложка? Не беше чувала за подобен похват, още по-малко при художниците от седемнайсети век. Смръщи чело и обърна картината. Гърбът ѝ беше покрит със стара, чуплива на вид амбалажна хартия.

— Някой да има ножче?

Сър Джеймс кимна и бръкна в джобчето на елечето си. Извади старо сгъваемо ножче с перлена дръжка и го отвори. Фин го взе и го прокара внимателно по хартията, далеч от ръбовете на вътрешната рамка. Повдигна срязаното парче. Гръбчето на дървения панел беше тъмно. Имаше вдълбани в дървото инициали, изписан с тебешир номер — 273 сякаш (седмицата с хоризонтална чертичка по средата по европейския маниер) и два етикета. Единият очевидно беше от нацистко време, другият представляваше обикновен хартиен правоъгълник с надпис „Kunsthandel J. Goudstikker NV“.

— „Гоудстикер“ е била най-известната галерия в Амстердам — поясни Фин. — През 1940-а нацистите му отнели всичко. Холандското правителство едва наскоро постигна споразумение за компенсация. Беше голяма новина в света на изкуството.

— Този Гоудстикер е бил човек, така ли? — попита Били.

Фин кимна.

— Жак Гоудстикер. Доколкото си спомням, наследил галерията от баща си.

— И какво станало с него?

— Избягал от Холандия на бежански кораб, който плавал за Англия. Но така и не го пуснали на английска територия, защото бил евреин, а тогава евреите ги интернирали. Продължил с кораба към Южна Америка, но умрял, преди да стигне там. Някакъв инцидент на борда. — Взря се в горния ръб на картината. Виждаха се разръфаните краища на платното, залепнали за дървенията след толкова много години. — Само че въпросът не е в Гоудстикер.

— Какво имаш предвид? — попита Били.

Тя посочи краищата на платното, които се различаваха трудно по вътрешния ръб на рамката.

— Повечето стари картини като тази се „претапицират“ на всеки петдесетина години — оригиналното платно се закрепва към ново, което да го подсили. Обикновено се прави с восък или колофон. Не и тук обаче. Платното с кораба е маска, която да скрие оригиналния дървен панел.

— Смятате, че отдолу може да има нещо? — вметна сър Джеймс.

— Нацистският етикет вероятно е от 1940-а. Етикетът от галерията е значително по-стар. Мисля, че някой е взел копие на Рембранд и го е залепил върху дървения панел, за да скрие оригиналната картина от хората на Гьоринг.

— Откъде си сигурна? — усъмни се Били.

— Познавам един човек в „Кортолд“, който може да ни помогне.

— Днес? — попита Талкингхорн.

— Защо, бързаме ли?

— Въпросът е в амстердамската къща — обясни Талкингхорн.

— Какво за нея? — погледна го въпросително Били.

— Инструкциите на господин Боегарт са изрични — отвърна старецът. — Къщата, както и останалите упоменати вещи, трябва да преминат във ваша собственост лично и едновременно в срок от петнайсет дни, в противен случай ще бъдат присъединени към останалото имущество по завещание.

— И лодката ли? — изуми се Фин. — Значи трябва да отидем в Амстердам, а оттам в Малайзия? И всичко това в рамките на две седмици?

— Именно, госпожице Райън. — Сър Джеймс се изкашля многозначително. — „Кралица Батавия“ е кораб, не лодка.

— Какво значение има? — махна с ръка Фин. Старомодната прецизност на Талкингхорн започваше да ѝ лази по нервите.

— По определение корабът е достатъчно голям, за да има собствени лодки — намеси се Били. — Само че всичко това е лудост някаква. Защо му е било на Боегарт да го прави?

— Ако трябва да гадая, бих казал, че се е опитвал да ви подсказе нещо — предположи Талкингхорн.

— Да ни накара да тръгнем по собствените му стъпки — допусна Фин.

— Но защo? — вдигна вежди Били.

Фин се загледа в картината с позлатена рамка, която още носеше грозния печат на размирно минало и името на един отдавна мъртъв човек.

— Според мен всичко започва с картината — каза тя. — А това означава, че трябва да прескочим до „Кортолд“.

7.

Съмърсет Хаус е гигантска сграда в стил неокласицизъм, дълга близо половин километър. Първоначалната ѝ функция през 1775-а е била да надмине по размери, внушителност и значение всички други обществени сгради по света. Второстепенната ѝ функция била да предостави офис пространство на всяка правителствена служба и комисия във Великобритания, която правителствените чиновници биха могли да измислят, от данъчното и военноморската агенция до офиса на пазителя на кралските лодки, на Държавната лотария и на амбулантните търговци. Чиновниците идвали и си отивали с годините, но огромната сграда била вездесъща. Заемала и продължава да заема огромно пространство в Лондон между Странд, Ланкастър Плейс, Сари стрийт и крайречната алея „Виктория“.

Когато напусна старата си квартира на площад „Портман“ и се премести в северното крило на Съмърсет Хаус през 1989-а, институтът по изящно изкуство „Кортолд“, с всичките си галерии, лаборатории, аули и библиотеки, не смути ни най-малко дрямката на новия си дом. Малцина извън тесния кръг на експертите по история на изкуството биха подозирали за съществуването на „Кортолд“, ако не беше позорното управление на бившия му директор и пазител на кралските картини, опозорения агент на КГБ сър Антъни Блант. Все пак „Кортолд“ оцеля след разкритията за съмнителното минало на бившия си директор и с течение на годините се превърна в един от най-уважаваните институти за следдипломна квалификация във всички сфери на изкуството.

Д-р Олфиъс Даф Шнеегартен, почетен професор във факултета по консервация в „Кортолд“, беше много нисък и много кръгъл мъж, прехвърлил осемдесетте, който поразително приличаше на хобитите от книгите на Толкин. Имаше огромна глава, десет процента от която се падаха на снежнобяла коса, четиридесет процента — на гърбав патрициански нос, а останалото — на издадената брадичка и вечната старинна лула от корен на изтравниче, която стърчеше между големите

му, пожълтели от никотина зъби и разтеглените му в неизменна усмивка устни. Интелигентните му очи бяха искрящо сини, а цялостното му излъчване внушаваше представата, че Шнеегартен всеки миг ще изтърси кулминационната реплика на някой особено мръсен виц. Както винаги, Шнеегартен беше с един от патологично старомодните си сиви костюми от туид в три части, които носеше като униформа без значение какво е времето навън. Несъразмерно големите му крака бяха обути с още по-старомодни кожени сандали. Родом беше от Германия или от Аржентина — по този въпрос се ширеха единствено слухове. А според самия Шнеегартен, той и до днес живеел в Англия със студентска виза.

Ето как беше описал себе си пред Фин веднъж:

— Аз съм тотално уникален. Пусни Шнеегартен във вашия там Гигъл ли е, какъв е, и няма да намериш нищо. Нищо, казвам ти! Аз съм единствен по рода си сред хората! Има само един Шнеегартен и това съм аз!

Старецът работеше в института отпреди войната и беше личен приятел и съветник на тримата му основатели — индустриалеца Самюъл Кортолд, дипломата и колекционер лорд Лий Феръм и специалиста по история на изкуството сър Робърт Уит.

Шнеегартен беше пионер в областта на рентгеновата флуоресценция и инфрачервения анализ на картини. С помощта на тези методи той беше създал база данни от пръстови отпечатъци на художници и така беше спасил не един музеен куратор от мрежите на умели фалшификатори.

Оттеглил се отдавна от преподавателска дейност, сега Шнеегартен се разполагаше в лабиринт от тавански стаички в института, до които се стигаше по дълго прашно стълбище и друго — спирално, метално и ужасно нестабилно, което дрънчеше и се клатеше под стъпките на Фин Райън и Били Пилгрим. Откриха професора в една от таванските стаички, наведен над огромно платно, което изобразяваше ориенталска улична сцена. Закрепил бижутерска лупа на дясното си око, Шнеегартен разглеждаше малък участък от картината и прокарваше памучен тампон по повърхността. Долавяше се лек мирис на обикновен сапун.

Следобедът преваляше и дъждът се беше върнал. По мръсното стъкло на голямата капандура барабаняха капки, а светлината, която се

лееше оттам, изпълваше стаята със сребристо вълшебство, което създаваше атмосфера на напрежение и предчувствия. Когато Фин и Били влязоха в стаята, Шнеегартен се изправи и махна лупата от окоето си.

— А — възкликна с усмивка той. — Моето сладко американско гадже! — Намигна на Били. — Повярвайте ми, сър, ако бях само със седемдесетина години по-млад, щях да ѝ завъртя главата като едното нищо! Без съмнение!

— А аз най-вероятно бих ти позволила — каза Фин, усмихна се и го смушка в голямото шкембе.

Той се засмя гръмогласно и я сръга на свой ред.

Фин го запозна с Били.

— А, да, обеднелият лорд, за когото спомена. За мен е чест, Ваша Светлост.

— Уилям или още по-добре Били. „Ваша Светлост“ звучи все едно съм Кентърбърийският архиепископ.

Шнеегартен се усмихна.

— Върху какво работиш? — попита Фин.

— Върху един мръсен Делаacroa — изръмжа уморено старецът. — Поредната му ужасна картина, рисувана в Танжер — бунтуващи се хора, жени с огромни цици, изнасилвани в невъзможни пози, и повалени коне, които умират в мъки. Ужасно меле от безсмислени действия и насилие. Истински Куентин Тарантино на своето време! — Кимна към пакета, който Били стискаше под мишница. Бяха го увидели в един брой на „Файненшъл Таймс“ от кантората на Талкингхорн и стегнали с бяла връв. — Това за мен ли е? — попита Шнеегартен.

— Да — каза Фин.

Били му подаде пакета. Професорът срязва връвта със скалпел, отдели с пестеливи движения вестника, остави го настрана и се загледа в картината.

Кимна.

— Рамката почти сигурно е на Фогини, както спомена по телефона. — Намести отново лупата пред окоето си и се наведе. — Рисунъкът е характерен за ателието на Рембранд, макар че темата подхожда повече на Ян ван Лейден или на Вилем ван дер Велде. Виж небето само! Тези холандци винаги рисуват небето все едно е дошъл свършекът на света. — Обърна картината и я извади от рамката ѝ с

помощта на малък инструмент от неръждаема стомана, който приличаше на ножче за маджун. — Много странно — измърмори и белите му вежди се покатериха по челото. — Платно върху дървен панел. Бих казал, че платното съвпада с периода, някъде около 1660-а или там някъде, но кабарчетата са значително по-нови, определено от двайсети век.

— Съвпадат ли по време с етикета на галерия „Гоудстикер“? — попита Фин.

— Без съмнение. А нацисткият етикет е от Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg, по-познато като ERR.

— Какво имате предвид? — поинтересува се Били.

— Вижте — каза Шнеегартен и посочи с костелив пръст. — Кабарчетата са медни, но между тях се виждат малките дупчици и оцветяването от оригиналните пирончета. Вижда се и къде са били оригиналните опъвачи. Всичко това означава, че картината с кораба вероятно е рисувана в средата на седемнайсети век, по времето на Рембранд, а в по-нови времена е била извадена от рамката си и с нея е бил покрит дървеният панел, който носи етикетите на ERR и на Гоудстикер. Вижда се дори, че оригиналната картина е била по-голяма. Този участък е бил отрязан, за да пасне останалото на панела, и е бил добавен подписът на Рембранд.

— Кой би направил такова нещо? — удиви се Били.

— Подозирам, че Фин е права — някой, който е искал да скрие дървения панел от любопитни очи.

— Можеш ли да отстраниш платното? — попита Фин.

— Естествено — каза Шнеегартен. — Не е лепено. Просто е прикрепено с кабарчета към дървото. Дайте ми минутка. — Той взе друг инструмент с форма на малки клещи с плоски щипци и се зае да измъкне кабарчетата. Приключи и повдигна внимателно платното.

Точно според очакванията на Фин, отдолу имаше друга картина. Мъж на средна възраст, облечен като холандски търговец с червена кадифена блуза и шапка с перо. Стоеше до пищна драперия, на преден план имаше маса, отрупана с екзотични на вид морски раковини и няколко също толкова екзотични навигационни прибора, сред тях и един, който приличаше на ранен секстант. В едната си ръка мъжът държеше книга със светла подвързия от телешка кожа, в другата — рапира с орнаментирана извита дръжка. Силна светлина се лееше от

много тесен прозорец с цветно стъкло в дъното отляво. Стъклописът изобразяваше хералдичен щит. Гербът се състоеше от шлем с пера върху разделено на четири поле с ивици в черно и жълто в два от срещулежащите квадрати и турски полумесеци и френски лилии в другите два.

— Това е гербът на Боегарт! — възкликна развълнувано Били.

В долния десен ъгъл имаше фин подпис в черно, съвсем различен от подписа на платното.

— Истинският подпис на Рембранд ван Райн — обяви старият професор с драматичен жест.

— Картината истинска ли е? — попита Фин.

— Нека проверя — каза Шнеегартен. Тръгна трмаво към компютъра на разхвърляното бюро и започна да трака на клавиатурата. Пишеше и говореше: — През далечната 1968-а участвах в един изследователски проект, организиран от холандското правителство със задачата да направи оценка на реалния брой съществуващи картини на Рембранд. Събра се експертен екип от целия свят. Освен че проверявахме автентичността на картините, създадохме и база данни с подробни описания. — Продължи да задава команди на компютъра. — Когато сравниш тези данни с информацията, натрупана от нашия отдел за изследване произхода на свързани с Холокоста произведения на изкуството, получаваш един изключителен набор от информация. — Спря, примижа и натисна още един, последен клавиш. — А — ахна накрая, очевидно доволен от себе си.

— Какво? — попита Фин.

— Тази картина... много странно, струва ми се — измърмори старецът, местейки очи по монитора. — Според компютъра, това е портрет на Вилем ван Боегарт, рисуван от Рембранд през 1659-а, приблизително в средата на кариерата му. Поръчката фигурира както в документацията на Рембранд, така и в тази на Ван Боегарт, която се пази в семейните архиви. Вилем ван Боегарт е бил на трийсет и седем години, когато е рисуван портретът. Картината не е била продавана. Била е част от оригиналната колекция „Боегарт“, пазена в Амстердам до 1938-а, когато е открадната заедно с половин дузина други картини. Нито една от тях не се е появила впоследствие. Знаем за съществуването ѝ само благодарение на една снимка с архивна цел,

направена от Жак Гоудстикер през 1937-а по молба на семейство Боегарт.

— Къде е сега тази снимка?

— Има две копия, едното е в американската национална архивна агенция за Холокоста във Вашингтон, другата е в архивите на Райксмузеум в Амстердам.

— Жак Гоудстикер прави снимката през 1937-а, картината е открадната през 1938-а, а през 1940-а същата картина, но прикрита под друга, се появява в инвентарните списъци на галерия „Гоудстикер“? — Били Пилгрим поклати глава. — Явно не е съвпадение, но не откривам и никаква връзка между събитията.

— Има връзка, но само ако всички са участвали в заговора — Гоудстикер, крадците и семейство Боегарт — заключи Фин.

Шнеегартен кимна.

— Теорията ти звучи логично, между другото. И двамата са били евреи. Знаели са, че Хитлер идва и че пътят му непременно ще мине през Холандия. И са се сговорили картините да изчезнат преди това.

— Пак не схващам — намръщи се Били. — Защо точно тази картина? И щом е трябвало да изчезне, как се е озовал на гърба ѝ нацистският печат?

— Интересен въпрос, който си струва да се проучи — отбеляза старият професор, като почукваше по брадичката си с мундщука на лулата. — Ще можете ли да оставите картината при мен за няколко дни?

Фин погледна към новия си приятел.

— Били?

— Мисля, че да.

— Добре! — каза Шнеегартен и лапна отново лулата. Плесна Били по гърба. — Ще имам грижата да ви намеря някои отговори, милорд. Бъдете спокоен! Аз съм като канадски планински полицаи в яркочервена униформа — никога не се отказвам!

8.

Фин и Били оставиха стария професор да мърмори над картината и се спуснаха по обратния път към изхода на Съмърсет Хаус откъм Странд. Валеше още по-силно и вече се стъмваше. Стояха под внушителния каменен портал и гледаха мрачно към улицата. Като всяка друга пътна артерия по това време и Странд беше задръстена от коли, а табелките по покривите на изгърбените черни таксите примигваха като светулки в дъжда. Е, гневни клаксони почти не се чуваха. Това беше Англия, все пак. Опашка от хора, повечето с чадъри, се виеше унило покрай бордюра при таксиметровата стоянка.

— По това време на деня ще мине поне час, докато се вредим за такси — изпъшка Били.

— А метрото?

— Най-близката станция е Темпъл, на Крайбрежната — каза той. — Докато стигнем там, ще подгизнем. А тъй като вали, метрото ще вони на мръсни чорапи.

— Не мисля, че имаме голям избор — въздъхна Фин.

— Всъщност, нямате никакъв избор, госпожице Райън — каза непознат глас зад нея.

Нещо твърдо я мушна в областта на кръста. Тя погледна стреснато през рамо. Зърна добре облечен мъж, азиатец, но не китаец, навярно от някоя малка източноазиатска държава. В едната си ръка държеше чадър, а другата беше покрита с вестник. Може би държеше ролка бонбони, но едва ли, помисли си Фин. После видя, че са двама — този зад нея и още един зад Били. Ръцете с чадърите бяха с тънки гумени ръкавици. Професионалисти.

— Зад ъгъла има паркиран автомобил. Синьо ауди. Ще се качите в колата без излишен шум. В противен случай ще ви убием и двамата. Ясно? — Твърдото нещо, най-вероятно цев на пистолет, я смушка в гърба.

Фин хвърли бърз поглед към Били. Изглеждаше уплашен, но не беше загубил самообладание. Тръгнаха заедно по стълбите и свърнаха

надясно. Двата мъже зад тях не се съобразяваха с множеството пешеходци — вървяха право напред, използвайки Фин и Били като ледоразбивачи. Хората на тротоара отстъпваха да им сторят път, навели глави, заслепени от чадърите си, вперили поглед в собствените си крака. Отвлечени наред тълпата. Натикаха ли ги в колата — край. Явно не ставаше въпрос за обикновен обир, а за нещо много по-лошо. Похитителите очевидно ги бяха причакали, което значеше, че са ги следили — от кантората на Талкингхорн, а може и от по-рано.

Боричкане. Думата ѝ дойде сякаш отникъде. Госпожица Търнър, преподавателката ѝ по физкултура в Портланд, го наричаше така. Госпожица Търнър, създателката на инквизиторски упражнения „Търнър“. Госпожица Търнър с тъмнеещия мъх над горната устна и наднормените количества тестостерон. Госпожица Търнър, която можеше да се конкурира с всеки сержант по строева подготовка. Секси дума като „гимнастика“ — никога. Боричкане. Джеки Чан и как да падаме.

Ново смушване в гърба. Фин продължи напред. Трябваше да направи нещо веднага, защото знаеше без всякакво съмнение, че ако се качат в синьото аути, все едно са мъртви. Нещо я сграбчи отвътре — гняв и ледено хладнокръвие. Не само заради факта, че и преди се беше оказвала в подобно положение, при това неведнъж — под улиците на Ню Йорк, на трийсет метра под повърхността на Карибско море, в джунглите на Юкатан с майка си, когато беше още дете. Сега беше различно. Беше нещо вродено, нещо, което госпожица Търнър можеше само да окуражи, но не и да създаде. Нещо, с което се раждаш. Нещо в ума ѝ, нещо твърдо като диамант — спокойствие, неестествено и смъртоносно.

— Ясно — прошепна тя с надежда Били да се досети.

Бяха подминали островчето в средата на улицата вляво от тях, където се издигаше църквата „Сейнт Мари Ле Странд“. Мина автобус R52 и гумите му изсъскаха по мокрия асфалт. Сега между тях и улицата имаше метална бариера с прикачени кутии за вестници и няколко привързани велосипеда. Вдясно оставаше заключеният вход на метростанция Странд, който не се използваше вече повече от десет години.

Свиха зад ъгъла и излязоха на Сари стрийт. Врявата на трафика утихна рязко. На няколко метра ги чакаше тъмносиньо аути, паркирано

на широкия тротоар до изхода на старата метростанция. На шофьорското място се различаваше тъмен силует. Осветлението беше изгасено, но двигателят работеше и ауспухът бълваше дим в дъжда. Трима срещу двама. Още двайсет, най-много трийсет секунди и щеше да е твърде късно. Трескавият ѝ поглед отбеляза ниска порта от ковано желязо до някакъв вход, две мръсни кофи за боклук и малка купчина строителни отпадъци. Бог да ви благослови, госпожице Търнър от портландската гимназия, където и да сте. Боричкане.

— Ясно! — изписка Фин колкото глас имаше и се метна с превъртане на тротоара. Ръката ѝ зашари слепешката и след миг сграбчи парче стара водопроводна тръба. Претърколи се с лице към похитителите и замахна силно, целейки се в коленете. Тръбата удари нещо и влажният, хрущящ сблъсък разтърси ръката ѝ до рамото. Мъжът изпищя и изпусна вестника и чадъра. Фин видя, че в ръката му наистина има оръжие — плосък, тежък на вид автоматичен пистолет. Сетне се възцари хаос.

— Is do nach bhfuil seans ar bith ann! — изкрещя Били, завъртя се на пета и изрита мъжа зад себе си в слабините. — Perite! Irrumator mentula! Spaculatum tauri!^[1]

Фин мерна онзи в аудито да се измъква иззад волана.

— Насам! — изпищя тя и сграбчи Били над лакътя. Изтича, подпъкна оловната тръба във веригата, която заключваше металната решетка на входа към старата метростанция, и натисна с всички сили. Ръждясалите брънки се скъсаха веднага. Фин дръпна решетката настрана и хлътна в метростанцията, следвана по петите от Били.

Невероятно, но осветление имаше. Поне половината флуоресцентни лампи по тавана на старото фоайе за продажба на билети работеха. Вдясно имаше облицован с бели плочки вход и надпис: „ОТТУК КЪМ МОТРИСИТЕ“. В доброто старо време е имало два големи пътнически асансьора, но сега единственият изход беше по металните стъпала на спиралното сервизно стълбище, стъкмено в шахтата на единия асансьор. И тук осветлението работеше. Двамата поеха бързо надолу, стъпалата дрънчаха под краката им, а ехото умножаваше данданията. Въздухът между старите тухлени зидове беше влажен и спарен.

— Къде отиваме, по дяволите? — извика Били, на няколко стъпала над Фин.

— Откъде да знам? — извика в отговор тя.

Появи се нов звук. Високо над тях — стъпки по металното стълбище, после оглушителен трясък. Старата асансьорна шахта усили неимоверно звука.

— Стрелят по нас! — изкрещя Били.

Изтрещя нов изстрел и звукът се сля със звънтежа от рикошетите в металната конструкция на стълбището.

— Хайде!

Фин тичаше по безкрайните сякаш стъпала. След миг те все пак свършиха. Свършиха при тесен стръмен тунел, ярко осветен... и както се оказа — къс. Фин се озова на старата влакова платформа. Наби рязко спирачки, Били връхлетя отгоре ѝ и я избута напред към чакащото множество. Право пред тях имаше спряла мотриса с отворени врати.

— Мама му стара — прошепна Били.

На стената до тях имаше плакат — трима маршируващи войници с пушки и текст отдолу:

„TAG DER WEHRMACHT 17 MARZ 1942
KREIGSWINTERHILFSWERK“

На стената имаше и голяма метална табела с името на станцията: „ПИКАДИЛИ СЪРКЪС“.

Множеството на платформата се състоеше от мъже и жени със старомодни дрехи, някои държаха свити чадъри, други носеха вестници или пакети. Имаше и мъже в униформи. Немски униформи. Клаксон разцепи въздуха, отвърна му друг от началото на влака. Тълпата се юрна напред и глас с ясен британски акцент извика:

— Внимавайте с пролуката между платформата и влака, дами и господа. Моля, внимавайте с пролуката! Внимавайте с пролуката, mein herren! Auflachen der kluft bitte!

— Определено не е Канзас — измърмори Фин.

Откъм прохода зад тях се чуваха забързани стъпки.

— Какво ще правим? — каза Били.

— Ще се качим на влака.

Смесиха се с множеството и тълпата ги повлече през отворената врата. Кратка пауза, после вратите се затвориха и мотрисата потегли.

— Това е лудост някаква — прошепна Били.

Точно пред тях, хванал се за прикрепения към тавана лост, стоеше мъж с кепето и сивата униформа на сержант от Nazi Landspolizei, редовната нацистка полиция. Стискаше под мишница брой на „Сигнал“, немската версия на списание „Лайф“. Над него имаше малко рекламno пано на „Д-р Керът“, което гарантираше отлично здраве при редовна употреба. Сержантът от Landspolizei имаше кобур с пистолет на кръста. Изглеждаше отегчен.

— Дали се качиха? — попита Фин.

— Не видях.

— Знаеш ли къде отива този влак?

— Не, знам само, че онази спирка определено не беше Пикадили.

Немският полицай ги гледаше и на лицето му беше изписана тревога. Понечи да каже нещо, после се извърна.

— От това направо ме побиват тръпки — измърмори Били и отлепи поглед от полицаая. До рекламното пано на „Д-р Керът“ имаше още един плакат. Строга черно-бяла илюстрация на силен мъж с навити ръкави на ризата, с кепе на главата и сериозно изражение на лицето. Държеше тежък чук на рамо и имаше огромни мускули. Посланието внушаваше как трябвало да се помага на войниците, жертващи живота си на фронтовата линия, което не звучеше особено смислено, защото мъж с такива мускули трябваше да е на фронта при другите, вместо да работи във фабрика, освен ако нямаше сърдечно заболяване, но тогава не би носил чук на рамо... Били наби мислено спирачки — беше на косъм да си изгуби ума.

Фин стисна ръката му. Влакът започна да забавя.

— Следващата спирка май е доста близо — каза Фин.

— Загазихме — прошепна Били и я сръга.

Вратата в другия край на вагона се отвори с трясък. Двамата азиатци, вече без чадъри, бяха станали трима. Единият разбутваше хората, накуцвайки. Изглеждаше адски ядосан.

— Мамка му — изруга Фин.

Хвърли се в ръцете на нацисткия сержант, измъкна люгера от кобура на кръста му и избута мъжа встрани от пътя си — всичко това с едно движение. Пистолетът беше прекалено лек. Не беше истински.

Въпреки това Фин го размаха по посока на преследвачите и половината пътници във вагона се разпищяха инстинктивно. Всички се наведоха, включително и тримата азиатци.

Влакът спря на ярко осветена станция. Табелата гласеше: „ЛЕСТЪР СКУЕЪР“.

— Ама това не е... — започна Били.

Фин метна люгера на пода, когато вратите се отвориха. Обърна се и избута Били на платформата.

— К'во става бе! — Мъж с големи слушалки отскочи назад миг преди да го стъпчат. — Вас кой ви пусна! Гардероб! Мамка му! Провалиха снимките! Шон! Кой, по дяволите?...

Били и Фин, която все така го буташе изотзад, заобиколиха снимачния екип с камерите, прескочиха някакво оборудване и разбутаха безцеремонно тълпата от оператори, осветители, каскадьори, първи, втори и трети помощник-режисьори, озвучители, сценични работници и цял куп зяпачи, натегачи и друга пасмина, които се стичаха при външните снимки на всеки високобюджетен филм. Както можеше да се очаква, някой изрече на висок глас класическата гневна реплика, с която замерят всеки, който попадне случайно на такива снимки и наруши, пък макар и за миг, скъпата и крехка илюзия на седмото изкуство.

— Хей! Не виждате ли, че снимаме филм тука? — Все едно кинематографичната фантазия е по-важна от реалния живот, позволил си нахалството да ѝ застане на пътя.

Били събори някакъв прожектор и нагорещената крушка се пръсна с трясък. Фин мерна плакат, който съобщаваше, че това е снимачна площадка на „Дриймуъркс“ по новелата „SS Великобритания“ на Лен Дейтън, после всичко това остана зад гърба им, когато хлътнаха през някаква широко отворена врата и се озоваха пред ескалатора на истинската метростанция Холбърн. Изкачиха на бегом бавния ескалатор, като разбутваха хората, и скоро се озоваха под открито небе. Намираха се на Хай Холбърн, близо до кантората на Талкингхорн и Британския музей. Дъждът беше спрял. От преследвачите им нямаше и следа. Без да чака, Били стъпи на платното и вдигна ръка. Черно такси наби спирачки. Качиха се и Фин затръшна вратата. Таксито се включи в трафика и Фин погледна назад —

куцукацият азиатец и приятелчетата му тъкмо излизаха от метрото. Още миг и щеше да е твърде късно.

— Къде отиваме, ако мога да попитам? — каза шофьорът, без да се обръща.

— Остров Канви — отвърна Били и се намести на широката, удобна седалка.

— Че то т'ва е в Есекс бе, човек! — възкликна шофьорът.

— Ще платя.

— Ще платиш я. Бая разстояние е. Поне трийсет километра.

— По-скоро четирийсет — уточни Били с въздишка.

Шофьорът сви рамене и се включи в средното платно. Десетина минути по-късно вече излизаха от Лондон и се движеха на изток покрай Темза на път към Ла Манша.

— Какво беше онова, преди да подхванеш ругатните на латински? — попита Фин.

— Нещо грубо на корнуолски, което съм запомнил — отвърна Били. — Свързано е с кози и със сексуалните навици на близки роднини.

— Какво има на остров Канви?

— Домът ми — отвърна Били. — „Продъненият флош“.

[1] Ето! Смазах ти оная работа! Скопен бик! (лат.). — Б.ред. ↑

9.

Попитайте средностатистическия жител на Учита Фолс къде е Маривелес и най-вероятно ще получите празен поглед вместо отговор. За това си има основателна причина — Маривелес винаги е бил в средата на нищото или в преддверието на ада, в зависимост от гледната точка. Малкото крайбрежно градче лежи при входа на Манилския залив, в северозападния край на обрасъл с джунгла полуостров. Пристанището е с дълбоки води и е впило зъби и нокти в основата на гигантски вулканичен конус, покрит с гора. Тази планина обикновено е обвита в тайнствени мъгли, които от време на време отварят изглед към върха ѝ, който пък търпеливо чака по-добри времена, когато да изригне по подобие на побратима си вулкана Пинатубо, отстоящ на няма и седемдесет километра разстояние.

Исторически, някога Маривелес е бил място за престой на навлизащите в залива кораби, а прословутият китайски пират Ли Ма Хонг уж спрял тук, за да поднови запасите си от храна и вода, преди да нападне Манила през 1457 година. Под управлението на Фердинанд Маркос градчето се превърнало в център на така наречена „промишлена зона“ и първоначалният му рибарски поминък бил изместен от фабрики, докове и правителствени офиси, повечето от които бяха празни сега, сдобило се бе дори с атомен реактор, който така и не проработил. Зърнопреработвателната фабрика също не заработила на пълна мощност, провал се оказал и „пластмасовият парк“ за производство на полиетилен. Като се има предвид всеизвестният фетишизъм на Имелда Маркос към обувките и тяхното колекциониране, има известна ирония във факта, че една от малкото оцелели фабрики произвеждаше маратонки. Така или иначе, в общественото съзнание Маривелес се свързваше с две неща — мястото, откъдето е започнал Батаанския поход на смъртта през 1942-ра, завършил със смъртта на десетки хиляди американци и филипински военнопленници; както и мястото, където се произвеждат топките за тенис турнира в Уимбълдън. Макар официално Маривелес

да е „първокласен“ град с население от седемдесет и пет хиляди, реално там живеят два пъти по толкова хора, повечето безработни и сврени в копторите западно от пристанището и далеч извън границите на „промишлената зона“. Всъщност, Маривелес е пристанищен град със смесено население, където се стичат имигранти от още по-бедни места по целия свят и където надеждата се намира по-трудно и от работа. Любимата разтуха на жителите му е употребата на *шабу*, филипинската версия на метамфетамин, забърквана в огромни количества в незаконни и опасно запалими нарколаборатории, плъзнали по целия склон на гетото.

От мястото си в откритата крайбрежна закусвалня Соления Хансън виждаше старомодните кранове, които товареха „Кралица Батавия“ на старите пристанищни докове малко по-нататък. С пристанищните си такси Манила не беше по джоба на старата „Кралица“ и дори фактът, че намериха стока, която да натоварят в Маривелес, си беше истински късмет — стока във вид на бананови обрезки и преработена маниока за животински фураж, което означаваше, че корабът ще вони непоносимо по целия път до Сингапур.

Там щяха да разтоварят банановите обрезки, да качат товар електронни джаджи и да продължат до Рангун с фуража от маниока. После щяха да откарат джаджите до Мадрас, или Шеней, както се наричаше сега, където частите да бъдат използвани за сглобяването на разни неща, от автомобилни касетофони до говорещи плюшени мечета. А след това... бог знае. За момента обаче и Хансън, и „Кралицата“ бяха в Батаан.

Отпи от бирата си и топна парче свинско в лютия сос, с който беше пълна чинията му. Загреба голяма лъжица от хрупкавите октоподи с ориз и прокара храната с още една щедра глътка от силното кехлибарено пиво. Маривелес може и да имаше най-корумпираната общинска власт във Филипините, но пък закусвалните му предлагаха божествена храна.

Хансън беше прекарал цялата сутрин със стария си приятел д-р Ненезио Зобел-Аяла, местния специалист по абортите, пристанищния служител, който издаваше разрешителни на пристигащите кораби, удостоверяващи, че нямат заразболни на борда си, зет на кмета и изобщо местния рушветчия. Ако не бутнеш нещо на Аяла, като нищо

ще ти лепнат едномесечна карантина на кораба, ще ти забранят да товариш и разтоварваш, а може и да те пребият до смърт, хрумне ли ти да стъпиш на брега.

Хансън беше преглътнал отвращението си и се беше включил в познатата игра на „стари приятели“, седял бе с часове с дребната невестулка в задушния му офис над митническия склад, гледал го бе как се налива със скъпо бренди, слушал беше безкрайните му истории за завоеванията му в Ла Зона — местния квартал на бордеите, където жени и момичета, повечето местни и някои на не повече от десет-дванайсет години, упражняваха старата си като света професия в малки, разделени с одеяла стаички, обслужвайки моряци и чуждестранните работници от малкото все още действащи фабрики в Маривелес.

Зобел-Аяла тъчеше на много станове. Не само беше сводник на половината момичета в Ла Зона, но завеждаше и отдела по здравеопазване в общината, което му осигуряваше допълнителен доход от продажбата на безплатни, предоставяни по правителствени програми антибиотици на онзи, който предложи най-високата цена.

Докторът имаше големи планове, които в по-голямата си част засягаха бъдещото му установяване в Америка, но според Хансън далеч по-вероятно беше мазното копеле да свърши с прерязано гърло във водата под някой от кейовете на Маривелес, захвърлен там от местните си конкуренти или от Пентагона — все страни с големи финансови интереси и вложения в лабораториите за *шабу* и контрабандата из тукашните острови.

Хансън опразни чиниите пред себе си, допи си бирата и остави няколко смачкани банкноти на бара. Смъкна се от старомодния висок метален стол и тръгна обратно по уличката към пристанищната алея. Жегата беше нетърпима. Потеше се обилно, сякаш бирата нямаше търпение да излезе през порите му, капчици пот се стичаха по врата изпод лентата на старата му капитанска фуражка и се спускаха по гърба му.

Въпреки тъмните очила яркото слънце го караше да примижава, отразяваше се ослепително в накъдрената повърхност на водите в пристанището и биеше като чук от безоблачното небе. Хансън знаеше, че като всичко останало в тази част на света, и времето може да се промени за част от секундата, да се извие някой от черните мусони,

който да превърне пристанището във вещерски казан и да подмята „Кралицата“ като топка за тенис, но за момента се чувстваше затворен във фурна с термостат на максимум.

Вкусната храна в закусвалнята и петнайсетината минути насаме със собствените му мисли бяха приятно разнообразие след часовете в компанията на мазния доктор, но гледката на порутените складове и боклучавите дюкянчета за моряшки принадлежности покрай кея бързо го върна към реалността. Нетърпимата жега, вонята на разложение и стари въжета, на катран и мъртва риба откъм размътения като трюмна вода прибой беше смрадта на собственото му бъдеще и той го знаеше добре. Безкрайни маршрути през опасно море, за да прекара едни неща тук и да върне други там. Не беше живот това. И ако скоро нещо не се променеше...

Плъзна поглед по крановете, които прехвърляха бавно големи стокилограмови денкове с фураж във въжени примки. На палубата Елиша Санторо, първият му помощник-капитан, надзираваше Конг и неколцината филипински докери, наети да помогнат с товаренето. Докерите бяха само по набедрени превръзки, а Ели носеше дънки и тениска с надпис на „Грейтфул Дед“. Представата за униформено облекло на „Кралица Батавия“ се ограничаваше до избелелия златен ширит над козирката на старата му капитанска фуражка.

Хансън се намръщи, загледан в кея. Банановите обрезки щяха да пристигнат чак на следващия ден, така че какво правеха купчината дървени сандъци на дока до „Кралицата“ и паркираният до тях четирилонен камион „Мицубиши“? Банановите обрезки се транспортираха в чували, също като фуража от маниока, а не в дървени сандъци. А и Зобел-Аяла не беше споменал нищо за друг товар, макар винаги пръв да научаваше за тези неща — всяко пристанищно разрешително задължително минаваше през него.

Докато Хансън приближаваше, от кабинката на камиона слезе някакъв мъж и застана до сандъците. Всички те без изключение носеха познатия печат на „Слазенгер“ — логото с тигър в скок. Мъжът тръгна бавно към Хансън. Беше около четиридесетгодишен, отпуснат, облечен в ослепителнобял костюм, чиято елегантна кройка прикриваше успешно шкембето му. Стъпалата и ръцете му бяха учудващо малки. Обут беше с черни лачени обувки, а на кутретата си имаше по няколко пръстена.

Тоалетът му завършваше с панамена шапка, бяла като костюма, която мъжът носеше с измамната небрежност на плешив човек, кривната леко дори, но по начин, който издаваше, че отдолу няма нищо. Очите му бяха скрити зад маркови очила с донякъде дамски дизайн. Беше гладко избръснат, а леката миризма на скъп одеколон се усещаше ясно в нагорещения въздух. Тлъстите му устни се извиха в усмивка. Зъбите му бяха като съвършено полирани перли. С ръста си от метър и шейсет, мъжът би следвало да изглежда като изнежено денди. Само че изобщо не приличаше на денди. Правеше впечатление на опасен.

— Капитан Хансън? — заговори той. В гласа му се долавяше слаб, аристократичен испански акцент.

— Да?

— Казвам се Ласло Арагас. — Усмивката се разшири. — Приятелите ми викат Ласи.

Хансън кимна. Наречи този тип „Ласи“ и той ще ти ръгне шиш за плетене в окото.

— Господин Арагас. С какво мога да ви бъда полезен?

— Правилният въпрос е с какво можем да си бъдем полезни взаимно, капитане.

— Добре, с какво може да си бъдем полезни взаимно, господин Арагас?

— Имам един товар, който трябва да стигне до Сингапур — каза той. — Разбрах, че потегляте в тази посока.

— Какъв товар? — попита Хансън.

Арагас размаха натежалата си от пръстени ръка по посока на сандъците.

— Топки, капитане. Товар от топки за Сингапур.

— Топки за тенис?

— Точно така. И по-точно „Уимбълдън Ултра Вис“.

Горното твърдение имаше три слаби места. Първо, топките за Уимбълдън наистина се произвеждаха в тукашната фабрика, но се товареха на големия терминал при петнайсети кей в Манила. Второ, топките се транспортираха в картонени кутии от по шест стека, всеки съдържащ дванайсет броя, кутиите на свой ред се опаковаха фабрично в кубове по дванайсет и се товареха в контейнери, а не в дървени сандъци. И трето, вероятността „Слазенгер“ да прибегне до услугите

на „Кралица Батавия“ или друг кораб от нейния клас беше равен на нула.

Хансън кимна.

— Ясно.

— Наистина ли, капитане?

— Мисля, че да — бавно отвърна той.

— И какво по-точно ви е ясно?

— Ясно ми е, че виждам дървени сандъци с котето на „Слазенгер“ по тях.

— Които са пълни с топки за тенис — допълни с усмивка наконтеният мъж.

— Щом казвате.

— Казвам. — Все същата усмивка.

— Д-р Зобел-Аяла знае ли за тези ваши топки? — с равен глас попита Хансън.

Арагас се разсмя. Звукът беше като лай на особено зло куче.

— *Zobel-Ayala tiene el famban barretoso*^[1] — каза любезно той. — Ако не прави каквото му е казано, ще трябва да ударя с юмрук или с нещо по-болезнено, да речем.

— И какво общо има всичко това с мен, всъщност? — предпазливо попита Хансън. Ако Арагас действаше през главата на *El Abortista*, то това поставяше и двамата им в сериозна опасност.

— На мен ми трябва транспорт. Вие сте тук.

— Вие и вашите топки за тенис не фигурирате в моята товарителница.

— Ще е отделен товар. Не е необходимо да го разгласяваме.

— На Зобел-Аяла това няма да му хареса.

— Той ще прави каквото му е казано.

— Може и така да е, господин Арагас, но аз ще идвам тук и за в бъдеще. За вас може би е лесно да го сритате по тлъстия задник, но аз не съм в същото положение... така да се каже.

— Това не е ваша грижа, капитане. Вашата грижа е да натоварите стоката ми колкото се може по-бързо. — Този път в думите му припукваше лед.

— И как ще обясня този товар на митничарите в Сингапур?

— Няма да обяснявате.

— Моля?

— Малко преди Сентоса ще получите повреда в двигателя. Дребна повреда, бих казал, чието отстраняване ще ви отнеме час-два най-много. Междувременно една моторница ще ви отърве от моите топки за тенис. — Остров Сентоса, бивше рибарско поселище, от известно време се бе превърнал в скъпарски курорт недалеч от пристанището на Сингапур.

— А митницата и контролно-пропускателния пункт?

— За тях сме се погрижили. — Пак подкупи. За последните четиристотин години филипинците бяха издигнали корупцията в изкуство.

— И какво ще спечеля аз от цялата тази работа? — попита Хансън.

— Това — отвърна Арагас и извади вездесъщия плик от вътрешния джоб на самото си. Плик, дебел сантиметър — сантиметър и половина. — В евро, ако нямате нищо против. — До неотдавна подобни трансакции се извършваха в американски долари, но времената се меняха. — Двадесет и пет хиляди.

Приблизително тридесет и три хиляди долара в зависимост от дневния курс. Не че имаше значение. Важното в случая беше друго — пликът беше повратната точка, след която преструвките отпаднаха. Никой не плащаше толкова пари за превоза на неколкостотин сандъка с топки за тенис.

Положението беше доста неприятно, защото ако Арагас беше в състояние да заобиколи Зобел-Аяла, значи имаше дебели връзки. Да откажеш на такъв човек, вещаеше болезнени неприятности. От друга страна, ако Хансън приемеше плика и след това ситуацията се сговнеше, като нищо можеше да се озове в затвора „Чанги“ с доживотна присъда — което беше адски неприятно като перспектива.

С други думи, беше попаднал в капан — както и да постъпеше, все щеше да сбърка. Потеше се под жежкото слънце и не виждаше никакъв изход. Затова спря да се оглежда за такъв, поне на първо време. Взе плика от Арагас, сгъна го на две и го пхна в задния джоб на панталона си.

— Браво — каза Арагас, сякаш хвалеше куче, което е научил да ляга и да се прави на умряло. — Добре би било, ако натоварите сандъците възможно най-бързо. Както знаете, в този район дребните кражби процъфтяват.

Така си беше. Всичко, което не е заковано, се смяташе за почтена плячка, макар Хансън да подозираше, че Арагас би могъл да остави сандъците си за неопределено време на кея без местните разбойници да припарят до тях.

— Няма проблем — каза Хансън. Вдигна поглед и видя Елиша Санторо да гледа към тях, облегат небрежно на парапета при носа на „Кралицата“. На Ели това никак нямаше да му хареса.

— Браво — повтори Арагас. — Радвам се, че постигнахме съгласие по този въпрос. Когато товарите сандъците, нека са на достъпно място, така че да се избегне излишно забавяне при разтоварването. А аз ще се върна в седем тази вечер.

— Ще се върнете? — вдигна вежди Хансън.

— Не споменах ли? — попита Арагас. — Смятам лично да съпровозя стоката си до Сингапур. — С тези думи той докосна с два пръста ръба на шапката си, кимна отсечено за довиждане и се качи в камиона. Двигателят на мицубишито се събуди, камионът отпраши и скоро изчезна от погледа на Хансън, който дълго гледа след него, усещайки буцата на пълния с пари плик да го притиска като тумор.

Ели Санторо слезе по мостчето и стъпи на кея. Плъзна поглед по сандъците, после се обърна към Хансън.

— За какво беше всичко това? Нов товар? — Не беше точно въпрос — Ели беше видял Арагас, беше видял и плика. Може да беше млад, но не беше глупав.

— Нещо толкова — смотолеве Хансън.

— Загазили ли сме, шефе?

— Възможно е. — Хансън погледна първия си помощник. Елиша Санторо, като всички останали от екипажа на „Кралица Батавия“, беше аутсайдер. На двайсет и осем, той беше най-младият член на екипажа, с тригодишен стаж във военноморската флота на САЩ, с диплома за първи офицер от американската академия по търговско корабоплаване, и още две години в бреговата охрана, подразделение „Гуам“. А после загубил едното си око при злополука с барбекю на организиран в базата пикник — факт, предостатъчен да подложи безвъзвратно крак на кариерата му, да му отнеме разрешителното за първи помощник-капитан и да осуети всяка надежда един ден да поеме командването на свой кораб. На двайсет и пет години Санторо останал без пари и без работа, с разбити мечти и надежди.

Когато Хансън го откри, Ели свързваше двата края с чартърни плавания между островите в крайбрежните води на Хонконг. След две бутилки уиски и справка с професионалното досие на младежа Хансън го нае на работа с все превръзката на окото. Оттогава бяха минали почти три години и Хансън нито веднъж не съжали за решението си.

— Какво ще правим? — попита Ели.

— Каквото и да правим, все сме прецакани — въздъхна Хансън. — Ще натоварим топките за тенис. Но гледай да ги нагласиш така, че при нужда бързо да изхвърлим сандъците през борда.

— Какво има вътре, как мислиш?

— Хич и не искам да знам, а същото важи и за теб — предупреди капитанът. — Между другото, онзи тип със сладоледения костюм ще пътува с нас, така че си отваряй очите.

— Имаме и друг проблем.

— Сега пък какво? — простена Хансън. Сякаш денят не беше достатъчно гаден.

Ели му подаде жълт лист хартия, който измъкна от джобчето на тениската си. Телеграма. Като всички други на „Кралицата“ и той съвместяваше няколко длъжности. Освен първи офицер, първи помощник-капитан и кормчия на „Кралица Батавия“, Ели беше и радист на кораба.

— Съобщение от компанията. „Кралицата“ е била продадена. Ще научим повече за новите собственици, когато пристигнем в Сингапур.

[1] Зобел-Аяла има голям тлъст задник (куб.). — Б.ред. ↑

10.

„Продълженият флош“ прекоси Северно море до Холандия за три и половина дни, по Ла Манша северно от Гудуин Сандс в хубаво време, после отпраши към Ден Хелдер. На третата нощ се пребориха с коварните течения при Марсдиеп и накрая пристанаха при шлюзовете, водещи към вътрешното море, познато някога като Зюидер Зее, а сега наречено Ййселмеер. Прекараха нощта в спокойните води от вътрешната страна на гигантската дига, а призори на следващата сутрин поеа с опънати платна към крайбрежното градче Дургердам. Градчето предлагаше всичко, от което имаха нужда, включително пристан с пълно обслужване и автобусна спирка за пътуването им до Амстердам, който лежеше само на десетина километра южно от брега, толкова близо, че пращият му силует се очертаваше на хоризонта.

След умората и напрежението на лондонските им приключения Фин си прекара чудесно на „Флоша“. Лодката беше двайсетметрова шхуна с предни и задни гафели, задвижвана от шестцилиндров дизелов двигател и способна да развие дванайсет възела при попътен вятър. Отвътре беше уютна като дървена планинска хижа, имаше си две самостоятелни каюти, малък салон и добре зареден и оборудван камбуз. Били й обясни, че била построена — под името „Ситкин“ — в Орегон преди почти половин век и била предназначена за обиколки в крайбрежните води на Аляска, после я преименували на „Сан Лоренцо“ и под това име плавала във водите на Чили и Южна Африка. Накрая се озовала в Англия, където я използвали за туристически обиколки до шотландското крайбрежие. По онова време носела името „Пясъчният флейтист“. Били се сдобил с нея преди почти осем години.

— Реших да си направя подарък след всичките години в училища и университети — каза й той. — Може би трябваше да я нарека „Абсолвент“.

Двамата били най-добри приятели, добави той, но ако се съдеше по отношението му, докато я насочваше към защитения от ветрове

малък залив, чувствата на Били към лодката с тревистозелен корпус и не особено изящни линии клоняха по-скоро към любов, реши Фин.

Вече бяха минали през митническа проверка в Ден Хелдер и формалностите в пристана на курортното градче се сведоха до регистрация в офиса и заплащането на престой на такса за най-малко три дни. След като приключиха с това, двамата поеха по пътя край дигата, който изглежда беше единствената улица на градчето. Някога Дургердам било рибарско село с малки траулери, завързани покрай старата глинена дига, но рибарската флотилия беше изчезнала отдавна, още с построяването на огромните язовири, които превърнали солената вода на Зюидер Зее в сладка. Сега лодките покрай дигата бяха най-вече туристически, а чаровно скромните рибарски домове бяха изместени от летни вили и пансиони за гости.

— Коленете ми се подгъват — оплака се Фин, докато вървяха под яркото утринно слънце. След няма и четири дни в морето беше свикнала с клатушкането на палубата и сега, когато отново имаше твърда почва под краката си, хоризонтът подскачаше пред погледа ѝ и ѝ причиняваше световъртеж.

— Затова пък се размина без пристъпи на морска болест — ухили се Били. — Ще стане моряк от теб.

Фин се усмихна. Чувстваше се в страхотна форма — кожата ѝ беше придобила лек бронзов оттенък, а косата ѝ ухаеше на солен въздух. За пръв път от месеци дишаше с наслада. Да живееш в Лондон, беше по-лошо и от Ню Йорк — все едно пушиш по десетина цигари на ден, а на моменти ѝ се струваше, че усеща налепи от замърсения въздух по зъбите си. Сега дишаше дълбоко. Градчето миришеше на прясно окосено сено. Крилата на истинска холандска мелница се въртяха бавно в полето отвъд къщите. Апетитът на Фин се събуди внезапно.

— Умирам от глад — каза тя.

По-надолу по пътя край дигата намериха малък хотел на име „Оуде Таверне“. Семплата бяла сграда изпъкваше сред съседите си — беше значително по-голяма от миниатюрните къщи наоколо. От едната ѝ страна имаше вътрешен двор, а на тротоара отпред бяха изнесени маси с чадъри. Имаше си и собствен пристан при крайморската страна на дигата, пак там на тревата бяха сложени няколко маси за пикник. Ако се съдеше по вида ѝ, в миналото „Оуде Таверне“ навярно бе

приютявала някакво търговско начинание — магазин за морски принадлежности например, или офис на богат търговец. Единствената по-голяма сграда беше общината — постройка от седемнайсети век с куличка и купол.

— Надушвам палачинки — оповести Били.

— Не, наденички — поправи го Фин.

— И двете — заключи Били.

Влязоха вътре.

Беше истински рай на дреболийки и дрънкулки. Разни неща висяха от потъмнелите греди на ниския таван и по стените — чаши за бира, картини, снимки, корабни макети, лодки в бутилки; безброй рафтове с домашно консервирани храни, детски рисунки, малки гоблени, керамични сервизи... и така до безкрай.

Масите бяха подредени спретнато и нагъсто, всяка с тафтена покривка, комплект за студено сервиране и яркочервени ленени салфетки. Слънцето огряваше весело тапетите — поне десетина различни десена, всичките ярки и шарени. Стар стенопис с рибарски лодки заемаше половината от стената в дъното.

Двама местни седяха на дълга празна маса и четяха вестници от голямата кошница помежду им, те бяха и единствените гости на заведението. Закръглена жена с розови бузи и пъстра престилка им се представи на чудесен английски, предложи им менюта и прие поръчките им. Информира ги, че „Оуде Таверне“ била построена през далечната 1760-а и първоначално се казвала „Prins te Paard“, което означавало „Яздещият принц“.

След няколко минути се върна с огромен поднос, който крепеше с една ръка без никакво видимо затруднение. Фин си беше поръчала нещо наречено *uitsmijter*, което се оказа пържена шунка с яйца и кашкавал, Били — *gevulde pannekoeke*, две огромни палачинки една върху друга с пържени наденички помежду. Калориите и холестеролът и в двете ястия биха докарали инфаркт на всеки уважаващ себе си кардиолог.

— Мили Боже — каза Били и се облегна назад с въздишка, — прости ми, защото съгреших. — После се ухили широко. — И две години на бягаща пътечка няма да компенсират това чудо.

— По-добре е от алтернативата — подхвърли Фин и отпи от превъзходното кафе, което жената им беше донесла. — Имаме късмет,

че изобщо оцеляхме.

— Почти бях забравил — съгласи се Били и лицето му помръкна.
Фин кимна.

— И аз. А не бива, защото води до невнимание, а то е опасно.

— Сигурно си права — каза Били. — Онези типове няма да се откажат току-така. Знам, че дъвкахме тази тема до припадък на лодката, но все още не разбирам какво се надяваха да постигнат.

— Убийство, да речем — предположи Фин. — Някой иска да ни отстрани от пътя си.

— Защо?

— Освен ако в миналото ти няма нещо, за което не си ми споделил, единствената възможна причина е картината.

Били изсумтя.

— Признавам си. През цялото време водих двойствен живот. Аз всъщност съм естонски шпионин под прикритие, който действа замаскиран като обеднял английски лорд с глупаво родословно дърво, което започва още от Будика, или Боаниця, кралицата на кръвожадните икени.

— Значи остава картината.

— Но тя не беше у нас — възрази Били и сви рамене.

— За нищо друго не се сещам.

— Ами онова... онази ситуация с Пиетер Боегарт, моя скъп покоен братовчед и твоя... хм, баща?

— Той не ми е баща — заяви Фин отсечено — и не виждам какво общо може да има въпросната „ситуация“.

— Може да са преследвали теб, а не картината.

— Ако са искали да убият мен, не беше нужно да го правят пред института „Кортолд“. В Крауч Енд можеха да ми видят сметката далеч по-дискретно, не мислиш ли?

— А мен са можели да очистят на борда на добрия стар „Флош“ по всяко удобно за тях време — допълни Били.

Фин кимна.

— Което ни връща обратно към началото. Картината. Последният малък Рембранд, предложен на търг, се продаде за петнайсет милиона лири. Тридесет и шест милиона долара. Повече от достатъчно, за да убиеш.

— Хрумна ми нещо — каза Били и се наведе напред, като бутна чинията си настрана. Подреди в редичка солницата, мелничката за черен пипер и захарницата. — Указанията на Пиетер Боегарт към сър Джеймс. Две основни цели — да ни събере и да ни предаде три неща. Картината, къщата и „Кралица Батавия“. Очевидно има връзка между тях.

— Някакви улики?

— Не, по-скоро игра на заек и хрътки. Имате ли нещо такова в Америка?

— Стражари и апаши — отвърна Фин.

— Да, стига апашът да е един и да оставя улики след себе си.

— Значи Пиетер Боегарт е заекът, а ние сме хрътките, така ли?

— Картината е улика, както и къщата.

— А крайната цел каква е?

— Да уловиш заека.

— С други думи, да намерим Пиетер Боегарт — заключи Фин. Били кимна.

— Или онова, което е търсел той.

11.

Използваха телефона на „Оуде Таверне“, за да се обадят на две места — на адвоката в Амстердам, който движел, по думите на Талкингхорн, въпроса с къщата, и на д-р Шнеегартен в института „Кортолд“. Не откриха Шнеегартен — отишъл да прави някакво проучване в читалнята на Британския музей, но адвокатът, мъж на име Гуидо Дерлаген, беше в кантората си и каза, че ще ги приеме веднага щом пристигнат.

Кантората на Дерлаген беше в една от модерните сгради на „Рокин“ — широк булевард близо до „Дам“, градския площад на Амстердам, на десетина минути от централната железопътна гара и доковете. „Рокин“ беше амстердамската Уолстрийт — от двете му страни се редяха банки, инвестиционни къщи и адвокатски кантори, разнообразени от някой магазин или кафене. Тротоарите гъмжаха от туристи, а движението и в двете посоки беше натоварено. Изобщо целият град излъчваше впечатление за здравословен кипеж.

На средна възраст и добре облечен, Дерлаген имаше буцеста, но затова пък идеално обръсната глава. Говореше английски безупречно. Той изглежда беше един от двайсетината адвокати, които работеха за корабоплавателния бизнес на Боегарт в Холандия и заедно с екип от свои колеги движеше неизвестен брой лични поверителни фондове на членове на семейството, включително и на Пиетер Боегарт. Кантората му беше със средни размери и прозорец с гледка към шумния булевард. Фин задържа поглед върху жълт трамвай, който издрънча по релсите си и замина. През листака на дърветата се различаваше яркожълта табелка на китайски ресторант.

Кабинетът на Дерлаген беше обзаведен оскъдно и модернистично. Бюрото му представляваше тежък стъклен плот върху хромирани крака. В единия му ъгъл имаше плосък монитор и нищо друго. На пода бе постлан килим на райета. Имаше редица от кантонерки край стената и два стола срещу бюрото. Столовете бяха с

черна кожена тапицерия. Стените бяха бели като в картинна галерия и без грам декорация.

Фин и Били седнаха.

— Тук сте във връзка с къщата на „Херенграхт“ — каза адвокатът. Акцентът му беше южноафрикански, което едва ли беше изненадващо, защото първите бурски заселници там бяха дошли от Холандия. Дерлаген натисна няколко бутона на клавиатурата и се загледа в компютърния екран. — В нашата кантора доста се изненадахме, когато научихме за тази трансакция, да? Защото, нали разбирате, къщата е била собственост на семейство Ван Боегарт още от построяването си през далечната 1685-а.

— Аз съм член на семейството — поясни Били. — Пиетер Боегарт ми е братовчед или нещо такова.

— Или нещо такова, да, лорд Пилгрим.

— Били, ако нямате нищо против, или господин Пилгрим в най-лошия случай.

— Разбира се, лорд Пилгрим. — Адвокатът се обърна към Фин. — Вашата връзка с господин Боегарт не е толкова ясна обаче.

— Така е. — Не й харесваше надутият и леко пренебрежителен маниер на този тип. — Но сър Джеймс ни даде да разберем, че всичко е редовно, права ли съм?

— Да, така изглежда — измърмори адвокатът и погледна отново към монитора.

— В такъв случай — продължи Фин, — защо просто не свършим работата, освен ако нямаш никакви възражения... Гуидо? — Произнесе името с тежък италиански акцент.

Мъжът почервеня.

— Не се произнася така. Звучи повече като името на Ван Гог, художника.

— *Ван Гхок* — каза Фин с правилното гърлено произношение. Нещо като звукът, който се чува, когато се мъчиш да изкараш заседнала хрчка от гърлото си.

— Да — надуто процеди адвокатът.

— Което значи, че името ви се произнася „Хогуеedo“, да? — включи се и Били с невинна усмивка.

Дерлаген се изчерви още повече, най-последно стоплил, че го поднасят.

— Произношението на името ми не е от значение — заяви ядосано той.

— Точно така. Изобщо не е важно, точно като моята връзка с Пиетер Боегарт, така че защо не донесете каквито там документи трябва да подпишем, за да ви се махнем от главата? — предложи Фин.

— Така и ще направя — тросна се Дерлаген. Стана и излезе от кабинета.

— Сухар — отбеляза Били. — В Оксфорд имах няколко такива преподаватели. Няма да забравя физиономиите им — като на хора, чиито черва не работят както трябва.

— С други думи, с люта чушка в задника — допълни Фин.

— Именно — кимна Били.

Дерлаген се върна с дебела папка документи и малка кожена кутия. Подписаха документите, които ги обявяваха за единствените двама акционери на вече регистрирано дружество на чужди граждани по холандското кралско право на име „Vliegende Draeck LLC“ — компания „Летящият дракон“. Единствените активи на „Летящият дракон“ бяха картината, която вече бяха получили, амстердамската къща на „Херенграхт“, един много стар товарен кораб, който чакаше реда си за старо желязо, и парцел тотално недостъпна и пълна със змии джунгла някъде в средата на безименен остров в море Сулу с приблизителни координати седем градуса северна ширина и сто и осемнадесет градуса източна дължина. С подписването на документите Фин и Били се задължаваха да встъпят реално и физически във владение на тези активи в рамките на ограничен и изрично упоменат период от време. В противен случай активите щяха да им бъдат отнети, включително и онези, които вече са станали тяхно владение.

— С други думи, трябва да идем на въпросния пълен със змии и тотално недостъпен парцел на безименния остров или губим всичко. Това ли ни казвате? — попита Фин.

— Именно — потвърди Дерлаген и се усмихна за пръв път. Усмивката не беше дружелюбна.

— Е — подхвана лековато Били, — лично аз нямам други ангажименти в момента, госпожице Райън, а вие?

— Ако ти си вътре, и аз ще участвам, Били.

Дерлаген сви кисело устни.

— Както желаете — каза той.

Подписаха. Дерлаген излезе да направи фотокопия на подписаните документи и на акционерните сертификати.

— Едва ли е много нависоко в хранителната верига — отбеляза Фин. — Дори секретарка си няма.

— Аз пък се чувствам като главен изпълнителен директор и обмислям дали обядът да не е за моя сметка — каза Били.

— Нали току-що закусихме. А и от къде на къде ти ще си главният изпълнителен директор?

— Добре де, ти бъди главният изпълнителен директор, а аз ще съм мухлясалият стар председател на управителния съвет, назначен заради герба на бланките за писма от най-висококачествена хартия и портрета си в залата за съвещания на борда.

— Ти — упрекна го Фин — си един много глупав човек.

Дерлаген се върна с документите. Прибра ги в голям кафяв плик, който връчи на Били, който от своя страна го подаде на Фин.

— Тя е главният изпълнителен директор — обясни с усмивка той. — Аз съм само председател на борда.

Дерлаген изглежда се пообърка. Съвси вежди и отвори кутийката. Вътре имаше ключ, нещо като голямо перце за китара и дребна деликатна фигурка на конник — висока не повече от сантиметър и половина. Фигурката очевидно беше много стара. И също толкова очевидно беше направена от масивно злато.

— Това е от Мали — обясни Дерлаген. — Експерти от Райксмузеум смятат, че е от времето на Манса Муса, цар на Тимбукту или нещо такова.

— Красива е — отбеляза Фин, загледана във фигурката. — Но какво общо има с нас?

— Господин Боегарт я остави на съхранение в трезора ни. Купена е от търговец на антики, човек на име Остерман, в Лабуан, остров в крайбрежните води на султанство Бруней, където господин Боегарт е бил видян за последно. Според господин Остерман, златната фигурка трябвало да бъде дадена на вас, в случай че... той изчезне. Фигурката всъщност е лично за вас, госпожице Райън. Ключът е от входната врата на къщата, а с това нещо се изключва охранителната система. Панелът е вдясно до входната врата. Достатъчно е да пъхнете тясната част на устройството в слота и да натиснете. Ще светне зелена

светлинка. Всичко друго е автоматизирано. Наели сме агенция за почистване и служителите идват всяка сряда сутрин за по три часа. Ако имате други въпроси, аз, разбира се, съм на ваше разположение по всяко време на деня и нощта. — Не прозвуча много искрено като за покана. Дерлаген продължи монотонно: — Както е упоменато в документите, нямате право да продавате нито къщата, нито каквото и да било в нея през следващите дванайсет месеца, а ако го направите, фамилният тръст на Боегарт има правото да заведе съдебен иск, което означава...

— Знаем какво означава — прекъсна го Били.

— В такъв случай, ако няма друго?... — каза Дерлаген и се отблъсна назад със стола си.

Явно беше време да си тръгват. Фин върна внимателно фигурката в кутията и я пъкна в чантата си.

— Как да намерим къщата? — попита тя.

— Много лесно — отговори Дерлаген. — Върнете се на „Дам“, завийте наляво по Раадхюистраат, минете по моста и завийте надясно по „Херенграхт“. Къщата е на първата пресечка, преди Дриеконигенстраат, на номер 188. Не може да я сбъркате. Тъмен камък със зелена врата.

— Благодаря — каза Фин и протегна ръка.

Дерлаген не понечи да се здрависа.

— Geen dank — отговори той и се поклони едва видимо.

След малко, вече на улицата, Били подхвърли:

— Не беше от най-дружелюбните, нали?

— А ти какво очакваш? — сви рамене Фин. — Той е адвокат и едва ли разбира за какво е цялата тази история. Не че и ние разбираме.

— А нищо не дразни един адвокат така, както усещането, че не знае какво става — каза Били и кимна. — Виждам едно от кафявите кафенета или както там им викат. Амстердамският вариант на английските пъбове. Хайде да остържем стомасите си с малко кафе и после да идем да видим къщата.

— Добре.

И тук кафето се оказа чудесно, а пътят до къщата — приятен и лесен за намиране, както беше гарантирал адвокатът. Времето беше съвършено, улиците — пълни с туристи, велосипеди и яркожълти трамваи. Във въздуха витаеше ентузиазъм, с който Лондон не можеше

да се похвали, и след няколко пресечки Фин реши, че знае откъде идва това усещане. Хората тук — и по тротоарите, и в кафенетата — изглежда се интересуваха повече от доброто си настроение, отколкото от бизнес и пари. Вместо да говорят по вездесъщите мобилни телефони и да тракат трескаво по клавиатурата на лаптопи, тук хората четяха книги и си говореха лице в лице. Градският пейзаж също не беше натрапчив като в Лондон — и тук имаше неоновы рекламни табла, но по-малко, а гигантски билбордове и врещящи телевизионни стени почти не се виждаха. Повечето от приятелите ѝ в Нюйоркския университет биха нарекли Амстердам ретро или старомоден, но на Фин градът подейства освежаващо.

„Херенграхт“ се оказа тясна пресечка покрай един от каналите, с малки дървета и големи къщи. Покрай канала имаше редица от паркирани под ъгъл коли, а в тъмната вода бяха привързани големи лодки къщи. И тук по улицата се движеха повече велосипеди, отколкото автомобили. Усещаше се някаква тежка миризма, която Фин не успя да разпознае — имаше го морето, разбира се, но и още нещо, нещо не особено приятно, като стар вкиснат боклук.

— От канализационната система е — обясни Били, видял я как сбърчва нос. — Амстердам е навярно последният голям град, чиято канализация се излива направо във водата.

— В каналите? — попита невярващо Фин. — Без пречиствателни станции?

— Разчитат отливът да отнесе мръсотията.

— Е, май никога не е късно да научиш нещо ново — каза тя, леко потисната от информацията. Кратката разходка от кантората на Дерлаген се беше оказала достатъчна, за да се влюби в този спокоен, непретенциозен град с неговите трамваи и велосипеди. Любовта може и да беше сляпа, но все пак имаше обоняние. Фин въздъхна.

— Ето я — посочи Били.

Стояха пред номер 188.

Къщата беше на три етажа плюс сутерен, който навремето сигурно е приютявал прислугата. Беше голяма, без да е внушителна, и напълно симетрична. На първия етаж имаше врата и четири високи прозореца, на втория и третия — по пет, под островърхия покрив се виждаха две еднакви, симетрично разположени прозорчета и два

еднакви комина най-отгоре. Под масивния каменен портик се кипреше гербът на Боегарт и годината на построяване — 1685.

— Скъпи, прибрах се — изчурулика Фин.

Извади ключа и двамата се изкачиха по стъпалата към внушителната входна врата. Фин пъхна ключа в ключалката, отключи, бутна вратата навътре и двамата влязоха.

12.

На стената вдясно имаше контролен панел на охранителната система, точно както им беше обяснил Дерлаген. Фин пъхна тесния край на китарното перце в малкия слот и червената светлинка запримигова в зелено. На малкото екранче се появи надпис: „ПОВТОРЕТЕ ЗА ЗАДЕЙСТВАНЕ“.

— Затвори вратата — каза тя на Били. Изчака го да изпълни заръката ѝ и натисна отново перцето. Светлинката се промени в червена и екранчето обяви: „СИСТЕМАТА ЗАДЕЙСТВАНА“. — Добре, а сега да разгледаме.

— Чувствам се като взломаджия — подхвърли Били.

Фин кимна. Прав беше. Имаше нещо притеснително в това да се разхождаш из чужда къща, макар да си новият ѝ собственик по документи. Въздухът беше застоял. Явно никой не беше влизал от известно време. Прииска ѝ се да хукне да отваря прозорците.

Право пред тях имаше дълъг коридор с врати от двете страни. По стените му бяха закачени много картини, всичките на млади художници. Самите стени бяха еднообразно бели. Цялостният ефект беше на съзнателно търсена сдържаност, сякаш Пиетер Боегарт не е искал вкусът му към интериорните решения да разкрива каквото и да било за самия него.

Двете стаи откъм фасадата бяха просторни и светли. Тази отдясно беше обзаведена като кабинет. Следващата стая вляво беше голяма квадратна дневна с красива камина, а отдясно — също толкова голяма трапезария. Тясно стълбище водеше нагоре, а още по-тясно — надолу. В дъното на коридора имаше неголяма стая с изглед към миниатюрна градинка. Вероятно са я използвали като стая за закуска или като старомоден музикален салон.

— Няма кухня — установи Фин.

— Ако е като старите къщи в Англия, значи кухнята е в сутерена — отговори Били.

— Не се покрива с очакванията ми, честно казано — отбеляза Фин.

— Нито с моите — каза Били. — Мислех, че ще е викторианска и претъпкана с мебели. Неудобни канапета с пълнеж от конски косми. Стари семейни портрети по стените и други неща в същия дух.

Всъщност, беше точно обратното. Нямаше и парче тапет по стените. Също като коридора и стаите бяха боядисани в бяло, по стените имаше големи рамкирани фотографии от екзотични места и съвременни нефигурални картини в ярки цветове. Мебелировката беше най-обикновена. Подовете бяха от полиран паркет от палисандрово дърво.

Върнаха се при стълбището и се качиха на втория етаж. Там имаше четири спални и баня с отделна тоалетна. Само една от спалните изглежда се ползваше. Още бели стени и съвременно обзавеждане. Два гардероба, единият — пълен с официални костюми, другият — с по-всекидневни дрехи. Купчина книги на нощното шкафче, повечето на холандски и на исторически теми, ако се съдеше по обложките. Една на английски — „Земята под вятъра“ от някоя си Агнес Нютън Кийт. Фин взе книгата и я отвори. Британско издание, публикувано от „Майкъл Джоузеф“ ООД през 1939 година.

— Приключения в Сандакан. — Отвори на карта, отпечатана веднага след титулната страница. — Провинция на Северно Борнео, струва ми се.

— Въобразявам ли си, или в цялата тази история започва да се съзира модел? — попита Били.

Фин разлисти книгата.

— Като гледам, братовчедът Пиетер е подчертавал на доста места и е вмъквал бележки в полетата — изтъкна тя.

— Не изпускай от поглед тази книга — заръча Били и Фин я прибра в чантата си.

Качиха се на третия етаж. Там имаше половин дузина малки стаи, всичките празни, ако не се брои прахта по первазите.

— Стаите на прислугата — каза Били.

В таванската част имаше две големи складови помещения, също празни, като се изключат излезлите от употреба мебели, повечето стари, но без антикварна стойност. Поровиха се, но единственото

интересно нещо беше пълната липса на каквото и да било от личен характер — никакви стари албуми, документи, писма или сувенири.

— Все едно никога не е живял тук — каза Фин.

— Може и да си права, между другото — отвърна Били. — Дали пък къщата не е била един вид... как да се изразя? — Замисли се за миг, после продължи: — Нещо като квартира, където да си закача шапката, докато е в Амстердам? Може би е живял другаде.

— Така и не проверихме апартамента му в Лондон — съгласи се Фин.

Слязоха по стълбището, решени да огледат и кухнята в сутерена. Оказа се идеално оборудвана, но големият хладилник беше празен, ако не се брои стек с шест бутилки „Налу“, каквото и да беше това. Бледозелено на цвят и в бутилки с навиваща се капачка.

Фин отвори една и отпи предпазливо.

— Не е лошо. Има вкус на манго... или нещо такова — каза тя.

Били взе едно шише за себе си и двамата се върнаха на първия етаж. Младият мъж се огледа и смръщи чело.

— Какво? — попита Фин.

— Опитвам се да преценя разположението.

Той влезе в стаите откъм фасадата, после се върна в коридора. Застана до Фин в подножието на стълбите към втория етаж.

— Не е тук — каза накрая.

— Кое не е тук?

— Картината, която разкрихме с помощта на твоя приятел д-р Шнеегартен в института „Кортолд“... опиши ми я.

— Ами, портрет на Вилем ван Боегарт, облечен като търговец. Маса с навигационни инструменти и кадифена драперия на заден план. Подът е от палисандрово дърво. — Фин сведе поглед към краката си. — Точно като този тук.

— И откъде идва светлината в картината?

— Отляво — каза Фин, стиснала плътно очи в опит да възстанови мислено картината така, както я беше видяла в кабинета на Шнеегартен. — Тесен прозорец от цветно стъкло в левия ъгъл. — Отвори очи. — Защо те притеснява това? При осемдесет процента от портретите на холандските майстори светлината пада отляво... Вермеер, Франс Халс, Герит Доу, Ван Дайк, Рембранд... и който още се сетиш.

— Прозорецът беше с цветно стъкло и с герба на Ван Боегарт. Същият като на каменния барелеф пред вратата на тази къща. Подовете и тук, и на картината са от палисандрово дърво.

— Портретът е бил рисуван тук — заключи Фин.

— Именно — кимна Били и махна с ръка. — Къде обаче? Представи си го... Ако Вилем ван Боегарт е стоял вдясно от прозореца, то къде в къщата се е намирал? На всеки етаж има по две възможности — предната стая вляво и задната стая вдясно. Само че никой от въпросните прозорци не е с цветно стъкло. Очевидно са много стари, със сигурност не са подменяни, а може и да не са били отваряни през последните триста години, като ги гледам. Да не говорим, че са твърде широки.

— Значи грешим — каза Фин и сви рамене. — Портретът не е рисуван тук. Може да е рисуван по памет и обстановката да е продукт на въображението на художника. Ателието на Рембранд е имало огромен прозорец вляво и всичките му портрети по поръчка са били рисувани там.

— Откъде се е взел тогава прозорецът с рисувано стъкло?

— Вилем ван Боегарт го е поискал навярно.

— И защо ще иска такова нещо, щом картината е рисувана другаде?

— Намали малко — помоли Фин. — Изгубих нишката на мисълта ти.

— Според мен картината е рисувана тук или поне идеята за декора е взета от тази къща. Прозорецът с рисуваното стъкло не е плод на ничие въображение. Съществувал е.

— Къде е тогава? — попита Фин.

— Не е тук.

— Но нали каза, че трябва да е тук.

— Въртим се в кръг.

— Което значи, че пропускаме нещо — въздъхна Фин. — Дай да огледаме още веднъж.

Обиколиха повторно къщата, бавно и мълчаливо, спираха във всяка стая и я оглеждаха внимателно. Никъде нямаше и помен от прозорец с рисувано стъкло, нито признаци, че някога е имало такъв. Фин провери теорията на Били и установи, че е прав. Разположението на фигурите в портрета на Вилем ван Боегарт, рисуван от Рембранд

преди три столетия, оставяше малко възможности. Бил е рисуван в някоя от стаите, изброени от Били — лявата отпред или дясната отзад на някой от трите етажа.

От друга страна, ако портретът е рисуван по памет, Рембранд е можел да го направи къде ли не. Фин разрови спомените си от наученото в университета.

Рембранд е нарисувал стотици портрети, много от тях автопортрети, и в повечето фонът играе незначителна роля. Интересувал се е от човешката фигура, а не от декора, с малки изключения като „Вирсавия в банята“ или „Аристотел съзерцава бюста на Омир“.

В открития от Шнеегартен портрет изображеният на заден план герб беше специфичен, също и подовото покритие — скъп паркет от палисандър с тесни ковани елементи. Беше виждала много снимки на ателието на Рембранд, а дори и в прочутата му картина „Художникът в своето ателие“ подът е с меден цвят, а дъските са широки, от чам или дъб. Нищо общо с тъмночервения палисандър, върху който двамата с Били стояха в момента.

Върнаха се на първия етаж.

— Шантава работа — промърмори Фин. — Тук трябва да е.

— Стаята от портрета не съществува — промълви смутено Били.

— Кога една стая не е стая? — тихо попита Фин, превръщайки проблема в гатанка. Обърна се и плъзна поглед по коридора. Нещо я подразни, после си дойде на мястото. — Стаята с изглед към градината — каза тя.

Тръгнаха към малката, ярко осветена стая. Маса и четири стола. Друга, по-малка маса встрани със семпла синя ваза, пълна с изсъхнали цветя. Прозорци вляво и вдясно и остъклена врата в средата, през която се излизаше в градината.

Малката градинка беше в ужасно състояние. Тревата имаше нужда от косене, розовите храсти също не изглеждаха добре. Високата стена, която делеше имота на Пиетер Боегарт от съседния, беше обрасла с бръшлян. Бурените бяха превзели всичко, а по градинската мебел от ковано желязо имаше ръждиви петна.

Фин бутна ключа от охранителната система в ръката на Били.

— Изключи алармата, моля те — помоли го тя.

Били кимна. След малко се върна и каза, че е готово. Фин натисна дръжката на остъклената врата. Тя се отвори и двамата излязоха навън. Денят беше прекрасен. Пролетният въздух ухаеше на влажна пръст и мокра трева. Отнякъде долиташе песен на щурец. Пчели жужаха около червените и жълтите рози, а слънцето напичаше в тесните пространства между високите къщи.

— Страхотно е — възхити се Фин.

— Какво по-точно търсим? — попита Били.

Фин отиде при зида в дъното на градината, обърна се и огледа къщата. Посочи нагоре.

— Там — каза тя.

— Мама му стара — прошепна Били, видял находката на Фин.

Гледана отвън, конструкцията на сградата беше ясно различима. Самата къща представляваше висок куб с малка, издадена зимна градина отзад, свързана с основната сграда посредством тесен каменен зид. Зимната градина имаше и втори етаж с високи и тесни прозорци. Прозорци с плътни завеси. Фин и Били отстъпиха наядно. Между задната стена на къщата и издадената стая на втория етаж имаше висок и тесен прозорец с рисувано стъкло.

— Ето — каза Фин. — Ако се съди по разположението на прозорците на втория етаж, този с рисуваното стъкло не се вижда отвътре. Освен ако не го търсиш. А коминът явно е с декоративна функция, защото под него не видяхме огнища, нито камини.

— А прозорците на втория етаж под комина?

— Тайна стая — обяви Фин.

— Гениално — възкликна Били.

Върнаха се в къщата и преди да се качат горе, Фин измери с крачки разстоянието от вратата до стълбището.

— Двайсет и пет крачки — каза тя.

Качиха се на втория етаж и тя измери отново разстоянието, но в обратна посока. Двайсет и петата крачка ги отведе пред голям гардероб с пищна дърворезба, вграден в дъното на коридора.

— Да си чела нещо от К. С. Луис, когато си била малка? — попита Били.

— Имаш предвид „Лъвът, вещицата и дрешникът“? Разбира се.

Били отвори вратата на гардероба. Също като дрешника от книгата и този беше пълен с тежки зимни палта. Той ги избута

настрани и плъзна длани по задната стена на гардероба.

— Трябва да има някакъв механизъм. — Пръстите му напипаха малка изпъкналост в горния десен ъгъл. Натисна силно и се чу ясно доловимо изщракване. Задната стена на гардероба поддаде под натиска на ръката му. — Готово. — Били се мушна между палтата, Фин го последва нетърпеливо. Гърбът на гардероба се завъртя и те се озоваха в малка прашна стая.

Фин усети да я побиват тръпки. Вляво видяха високия тесен прозорец с познатия фамилен герб на Боегарт. Слънчев сноп прогаряше рисуваното стъкло, разкриваше танца на прашинките и се изливаше в златна локвичка върху стария палисандров паркет. Тръпките се превърнаха в ледени пръсти по гръбнака ѝ — стоеше на същото място, където Рембранд Ван Рейн е разпънал статива си преди триста години, за да нарисува портрета на богатия търговец и пътешественик Вилем ван Боегарт. Усещането за майстора художник и неговия модел беше толкова силно, че въображението ѝ само нарисува сцената — Рембранд с четките и палитрата, търговецът — висок, самоуверен, изпъчил гордо снага до стената, вълшебната златиста светлина се процежда през цветното стъкло и се спуска по раменете им като благословия. Нови тръпки полазиха по гърба ѝ — стори ѝ се, че стои на педя от призрака на Рембранд, а бледата му сянка все още потрепва под милувката на слънцето.

— Виж вратата — тихо каза Били.

На десетина крачки от тях, в дъното на малката стая, имаше тежка дъбова врата с големи панти и орнаментирана ключалка.

— На картината не се вижда, защото е скрита зад драперията — досети се Фин. — Ван Боегарт не е искал да издава съществуването ѝ. — Прекоси малката стая и дръпна резето. То изстърга силно и вратата се отвори. Фин пристъпи във втората тайна стая и зяпна. — Майко мила! — прошепна тя.

13.

— Прилича на антикварно магазинче — каза Били.

Малката стая беше буквално претъпкана с лавици, ниши, масички и витрини, всички те отрупани с достойна за музейна изложба колекция без никаква система в подредбата. Пълни с раковини дървени кутии стояха до хербаризирана под стъкло пеперуда, чиито крила в кехлибарено и червено бяха големи колкото мъжка длан.

На една от лавиците имаше буркан с мумифицирана глава — човешка или на голям примат. Имаше и колекция от стъклени очи. И провесен от тавана алигатор. В ъгъла бяха подпрени огромни извити бивни на нарвал заедно с десетина ръждясали харпуна. Погледите им попаднаха на индийска чалма, на някакъв камък с ярка фасетка, десетина скелета на различни животни, мумифицирани прилепи в полет, прашна едноока котка и безумната комбинация от свързаните тела на огромна риба и маймуна.

Имаше представители на всички светове — растителен, животински и минерален; имаше дори абстракции като половин дузината дървени модели на изчанчени геометрични фигури. Нямахте и един сантиметър незаета повърхност. Дори стените и таванът на малкото помещение бяха шедьоври на мазаческото изкуство, изпъстрени със сложни модели на цветя, плодове, животни и птици — удивителен снежнобял фон за великолепно безумие на стотиците експонати и реликви.

Били се изкашля и цитира:

— „Просторен, дори огромен кабинет и в него всичко рядко по своята материя, форма или движение, което човешката ръка, посредством изразните средства на изкуство или механика, е създала; всичко, що е плод на шанса, безумието или случайността; всичко, което Природата е вдъхнала в неща, които се стремят към живот и могат да бъдат събрани, класифицирани и пазени.“ Сър Франсис Бейкън, 1594 година.

— Майтапиш се. Запомнил си всичко това?

Били кимна.

— Ползите от класическото обучение, както вече имах случай да изтъкна. Част от прочутите монолози на Бейкън от „Gesta Grayorum“, книгата за гости на странноприемница „Грей“.

— Адски прочути, няма що — засмя се Фин.

— Виж — каза Били и посочи.

Над вратата, там където стената и таванът се срещаха, в мазилката беше издълбан надпис на латински:

— Fugio ab insula opes usus venti carmeni — прочете Фин. — Избягай от моя остров на съкровищата... и нещо за някакъв вятър... venti.

— По-скоро: „Избягай на моя остров на съкровищата върху криле от музика“ — преведе веднага Били.

В центъра на стаичката имаше маса с много стара и прашна покривка, на която бяха подредени големи раковини и половин дузина медни навигационни инструменти, сред които и един астролаб, предшественикът на секстанта. Имаше и подвързана с телешки бокс книга, същата, която Вилем ван Боегарт държеше в ръка на портрета. Подпряна небрежно на масата, сякаш оставена там преди минути, стърчеше рапирата с извита дръжка, която холандецът беше държал в другата си ръка. Фин отново усети студените тръпки по гръбнака си. Призрачното присъствие на мъжа от картината беше толкова силно, сякаш той всеки миг щеше да влезе в стаята и да се представи на гостите си. Фин погледна несъзнателно през рамо към отворения вход.

— Сбирка от всички неща, които е видял по време на пътешествията си — отсъди Били. Пристъпи към масата и взе подвързаната с телешка кожа книга. — Това е рутер — каза той и прелисти на следващата страница. — И е на английски.

— Какво е рутер и защо е на английски? — попита Фин.

— Рутер е книга за навигация по инструменти, без ориентиране по звездите — обясни Били. — Изчисляваш следващата точка по пътя си въз основа на предишна точка, като включваш в уравнението скоростта, изминалото време и курса. Нещо подобно на играта заек и хрътки. Rutter е холандската дума. На френски се изписва routier. Капитаните са определяли по този начин курса си, когато не е имало свестни карти.

— А защо е на английски?

— Това е част от традицията на фамилията Боегарт. Децата били пращани задължително в училище „Шерборн“ в Дорсет, а след това в Кеймбридж. Както стана и с мен. — Той се усмихна. — Само дете аз бях черната овца и продължих обучението си в Оксфорд вместо в Кеймбридж. Така се е пръкнал и английският клон на семейството.

— Пак опираме до Кеймбридж значи — отбеляза Фин.

— По онова време е било логично да се пише на английски — продължи Били. — Рутерите са стрували тежестта си в злато. Холандските търговци не са искали конкуренцията им да знае къде отиват, затова да пишеш на английски било като да пишеш с шифър. Малцина можели да пишат, още по-малко на чужд език. — Прелисти книгата и се зачете. — Мили боже — прошепна след малко. — Това е рутерът на Ван Боегарт от първото пътуване на „Vleigende Draeck“ — „Летящият дракон“. — Прочете от първата страница: — „Това е пътуване в търсене на скритите острови и тайната на Бао Це Ту, Леопардовия цар.“

— „Vleigende Draeck“ — каза Фин. — Корабът от картината.

— Тази книга е нещо като карта на съкровище — възкликна развълнувано Били и прехвърли няколко страници. — Невероятно!

— Какви са тези скрити острови? — попита Фин. — Съществуват ли наистина?

— Според книгата — да — каза Били и размаха подвързаното с кожа томче. — Те са легенда, нещо като Невърленд в историята за Питър Пан. Острови някъде в Китайско море с лъвове, тигри, слонове и всякакви други твари.

— А този Леопардов цар с китайското име?

— Бао Це Ту. Китайският Марко Поло, който открил Извора на младостта на един от скритите острови и откраднал съкровището на императора.

— И Вилем ван Боегарт е намерил съкровището, така ли?

— Поне така твърди легендата — сви рамене Били.

— Ти вярваш ли? — полюбопитства Фин.

Били се пресегна към една от витринките и взе кървавочервен кристал с неравна форма. Беше голям колкото кокоше яйце.

— Ако това е рубин, може би наистина го е намерил.

— И какво ще правим ние сега, или няма нужда да питам?

— Мисля, че е твърде вероятно Пиетер Боегарт да е изчезнал, докато е търсел съкровището, открито от Вилем. Затова ни е тропосал и онзи кораб, „Кралица Батавия“.

— И ние трябва да тръгнем по стъпките му?

Били кимна.

— Мисля, че това е идеята.

— Защо не е взел рутера със себе си? — попита Фин и кимна към книгата в ръката на Били.

— Трябвало е да ни остави нещо. Сигурно е направил копие.

— А ако грешим за всичко това? — прехапа устни Фин. — Ако надценяваме Пиетер Боегарт? Може да е обикновено съвпадение — картината, тази стая, книгата. Може да няма връзка между тях. Може всичко да е плод на нашето въображение.

Били я изгледа продължително.

— Аз не съм като онези детективи от полицейските сериали, които не вярват в съвпаденията. Според мен съвпадения стават постоянно, но това?... — Той вдигна книгата. — Не ме интересува дали е съвпадение или някакво предупреждение от небесата. Кръвта на Вилем ван Боегарт тече във вените ми, а и в твоите, както изглежда. — Гласът му звучеше почти умолително. — Това е приключението, за което си мечтая цял живот. — Млъкна и Фин видя как мускулите на челюстта му се стягат от усилие да овладее емоциите си. — Какво ще кажеш?

— Ами онези хора в Лондон? — подхвърли Фин. — За тях това не е приключение, а сериозен бизнес. Искаха да ни убият. И сигурно още са по петите ни.

— И ще останат по петите ни, без значение какво ще направим — възрази Били.

Фин се замисли.

— Добре — съгласи се накрая тя. — Хайде да разберем какво е станало с братовчеда Пиетер и неговото изгубено съкровище.

— Прибери това в чантата си — каза Били и й даде рутера. — И да се махаме оттук.

Откриха фотокопирно студио наблизо, копираха стария капитански дневник, после изпратиха оригинала на Талкингхорн в Лондон с указания да го прибере на сигурно място. А после се заеха да организират пътуването си до Сингапур, да си направят нужните

ваксини и да си купят подходящо за тропиците облекло. Това им отне почти целия ден и когато най-сетне приключиха, поеха назад към Дургердам, за да уредят дългосрочен престой за „Продъненият флош“. Слязоха от автобуса пред „Оуде Таверне“ и влязоха да хапнат. След близо седмица на тесните корабни койки решиха да се поглезят с една нощувка в стаите над ресторанта. Оставиха покупките си и поеха към пристанището по тясната улица покрай дигата.

Залязващото слънце превръщаше прозорците на малките къщи в огледала от течно злато, а небето тъмнееше в червено, преди да се прелее в копринения мрак на нощта. Въртящите се крила на старата мелница в полето се различаваха смътно зад къщите. Лек бриз къдреше водата вляво от тях. Гледката беше съвършеният образец на всемирен покой и Фин за пръв път от дни насам се почувства в мир със себе си. Дори Били се вписваше идеално в сцената и като гледаше как вятърът развява гъстата му руса коса, Фин лесно можеше да си представи холандските му предци, опънали платна към далечни земи.

— Досега не бях притежавала кораб — каза тя, докато вървяха, и едва не се разсмя на глас при тази абсурдна мисъл. Дори кола не беше притежавала, какво остава за деветстотин и петдесет тонно нещо си. — Какво означава водоизместимост от деветстотин и петдесет тона? — попита.

— Не е теглото на съда, а количеството вода, което измества. Има и брутен тонаж, който се изчислява в кубически метри по сложни формули и също няма нищо общо с теглото; има и нетен тонаж, който дава представа за трюмната площ, също и тонаж „мъртво тегло“, който е равен на реалната тежест на товарите, горивото, пътниците и продоволствието, които корабът може да поеме. „Куин Елизабет II“ например, ако не ме лъже паметта, има около четиридесет и пет хиляди тона водоизместимост и седемдесет хиляди брутен тонаж. Това помага ли ти?

— Не особено. В сравнение с „Куин Елизабет II“ „Кралица Батавия“ е доста малка, нали така?

— Да, а в сравнение с Тихия океан е направо нищожна — отвърна Били. — Но според информацията, която ни даде Талкингхорн, „Кралицата“ е с плитко газене, по-малко от четири метра, което я прави идеална за нашата цел. Това означава, че може да плава навсякъде, дори в речни води. — Стигнаха до дока, на който

беше привързана яхтата, и слязоха по дървените стъпала до плаващия кей. — Гледала ли си някой от филмите на Жак Кусто по телевизията?

— Естествено. Ужасната песен на Джон Денвър и всички онези мъже с червени вълнени шапки.

— „Калипсо“, неговият изследователски кораб, е преустроен миноотръсач, почти същият като „Кралица Батавия“, но по-малък.

Пристанището пустееше, а на вратата на малката къщичка в подножието на стълбите беше закачена бележка. Светеха единствено прозорците на голямата кръчма в дъното на крайбрежната алея.

— Сигурно е отишъл да вечеря — каза Били. Говореше за ръководителя на пристанището, на когото трябваше да доплатят за удължения престой на яхтата. — Хайде да проверим „Флоша“, а после ще го потърсим.

Свиха вляво по плаващия док успоредно на дигата. Беше се стъмнило и цареше тишина, като се изключат плисъкът на вълните в подпорите на кея и тъпият звук от удрянето на яхтите в съоръженията за акостиране.

Наближиха котвеното място, където бяха оставили „Флоша“ сутринта. Били пръв се прехвърли на палубата, Фин го последва. Яхтата се залюля леко под стъпките им. Чу се остър прищракващ звук. Фин вдигна поглед и видя Били — ясно очертан силует на фона на мачтата.

А после той се обърна рязко.

— Мирише ли ти на нещо?

Фин подуши въздуха. Миризмата беше слаба, но ясно различима. Газ.

Били се хвърли към нея и я събори назад.

„Продъненият флош“ избухна. Сякаш слънце изгря на педя от тях. Трясъкът беше ужасен. Гореща вълна се разпукна като цветна пъпка, заля ги и после всичко изчезна.

Фин дойде на себе си след минутка — мокра до кости, раздирана от кашлица и ужасена до дъното на душата си. Седна, огледа се и видя, че ударната вълна я е изхвърлила във високата мочурлива трева между плаващия док и дигата. На двасетина метра „Флошът“ догаряше и потъваше бавно във водата от другата страна на кея. Фин се надигна на колене. По косата ѝ лепнеше кален пясък. Изправи се и тръгна със залитане към дигата.

— Били?

— Тук съм.

Чу кашлица и плисък на вода. Силует се надигна пред нея с протегнатата ръка. Тя посегна да я хване. С общи усилия се добраха до дигата и се прехвърлиха отгоре ѝ. Обърнаха се да погледнат. „Продъненият флош“ беше като факла във водата. Кеят при котвеното му място също гореше. Откъм кръчмата тичаха хора. А после нов трясък и нажежена вълна разцепиха въздуха, когато газовият резервоар на петнайсетметровата яхта, вързана недалеч от „Флоша“ също избухна. Зловещи яркозелени пламъци извиха лудешка снага над водата.

— Какво стана? — прошепна Фин.

— Бомба — отговори Били.

— Чух някакъв звук точно преди...

— И аз. Детонатор със сензор за движение, предполагам.

— Миришеше на газ.

— Срязали са тръбата за горивото.

— За да прилича на злополука?

— Сигурно — кимна Били. Прокара ръка през косата си. Лицето му беше изопнато до неузнаваемост. — Копелетата взривиха лодката ми. Взривиха ми лодката. — В очите му имаше сълзи.

Фин го стисна за ръката. Хората от кръчмата приближаваха. Чуваше се и вой на сирена.

— Трябва да се махнем оттук. Ще задават въпроси. Въпроси, на които не можем да отговорим. Може да ни задържат с дни.

— Как можах да го направят? Да взривят „Флоша“?

— Можеше да е по-лошо — изтъкна Фин. — Можеше да загинем. Ако не ме беше избутал от лодката, сега щях да съм мъртва. — Тя го целуна по бузата. — Вие ми спасихте живота, милорд.

— Стига глупости — каза той, но с усмивка. Светлината от горящите лодки танцуваше по лицето му.

— Ще им го върнем тъпкано — обеща Фин. — Но преди това трябва да си плюем на петите. По най-бързия начин.

Двамата изчезнаха в нощта.

14.

Полетът до Сингапур беше изтощителен — петнайсет часа в чистак нов „Еърбъс 380“. Двуетажното чудовище излетя от летище „Шипол“ в Амстердам с повреда в климатика и с грацията на дванайсетколесен летящ кит. Някъде в огромния търбух на самолета имаше фитнес и кафене, но Фин така и не откри нито едно от двете.

Докато летяха над Европа и по-голямата част от Югоизточна Азия, Фин дрема сред врявата на петстотин души, дърдорещи на десетина различни езика. Събуждаше се колкото да хапне от претоплените ястия и да си размени по няколко несвързани реплики с Били, а накрая се предаде и отстъпи пред съмнителното удоволствие да изгледа поред три филма с Джон Траволта на малкия вграден в седалката екран. След известно време мисълта, че е на тринайсет хиляди метра във въздуха и се движи с деветстотин километра в час, започна да ѝ се струва като нещо почти нормално.

След седем и половина часови пояса, един безвкусен като гума омлет, две чаши второкласен ризлинг и нещо като кифла с пилешко, която приличаше на плодов пай от „Макдоналдс“, те кацнаха на летище „Шанхай“ посред нощ. Според биологичните им часовници беше рано сутрин и време за закуска, но по пътя от летището Фин не видя друго, освен ярко осветени небостъргачи и десетина хиляди тухлени кооперации. Минаха по няколко улици с магазинчета в ниски сгради, но закусвалните бяха малко на брой и нарядко. Целият остров приличаше на огромен градски център.

Слязоха от таксито пред сграда с аристократична архитектура от деветнайсети век и обилно осветени палмови дървета околоръст. Беше като извадена от разказ на Съмърсет Моъм и се оказа точно такава. Изписаното със злато име на снежнобелия портик казваше всичко.

— „Рафълс“? — попита Фин.

Най-известният хотел в старата Британска империя.

— Самият той — кимна Били и нарами чантите им. — Ноел Кауърд, Ръдиард Киплинг и така нататък. Последният малайски тигър е бил застрелян в бара на „Рафълс“.

— Това не го знаех — каза Фин и вдигна вежда.

Били се усмихна.

— И аз, докато не го прочетох в брошурата на самолета.

— Няма ли да ни излезе скъпичко? — попита Фин, когато влязоха в просторното викторианско фоайе с безумно високи тавани и пищна декорация. Не беше крайпътен мотел, определено. Мраморните подове бяха застлани с копринени килими, а накъдето и да се обърнеш, погледът ти срещаше сребърни купи с екзотични цветя.

— Да — потвърди Били. — Но няма значение. Ще останем само една нощ. Обадох се от самолета на Талкингхорн и му казах за „Флоша“. Лодката беше застрахована срещу голяма сума, а имам и други средства. — Ухили се широко. — Включително и банков управител, който няма нищо против да раздува овърдрафта ми срещу привилегията един надут херцог да фигурира в списъка му с клиенти.

— Наистина ли стават такива неща?

— Можеш да се хванеш на бас, сладурче — отвърна Били, имитирайки Джеймс Кагни крайно неуспешно. — Само гледай.

Тя го последва до рецепцията, където Били се представи на хотелския управител от нощната смяна, мъж на шейсетина години с тюрбан и скъп костюм, вероятно „Армани“. Първото зарибяване беше аристократичният английски акцент на Били. Второто беше споменаването на думата „лорд“. Фин така и не видя да се разменят кредитни карти, пари или документи за самоличност. Нощният управител се изопна, размаха звънче и зараздава отсечени заповеди на подчинените си. В рамките на трийсет секунди багажът беше изтръгнат от ръцете на Били, а след още трийсет вече пътуваха с един от старомодните асансьори към президентския апартамент. Десет минути по-късно, обградена от уханието на портокалови цветове и джакаранда и победена внезапно от умората, Фин се мушна под копринените чаршафи и заспа моментално.

Когато се събуди след дългия безпамятен сън, беше сутрин, а Били стоеше до леглото ѝ в пухкав бял халат и си бършеше енергично косата.

— Ставай — каза той. — Душът те чака. Закуска на верандата след петнайсет минути. Яйца. Бекон. Портокалов сок. Фунийки. Мармалад. Побързай.

Душът беше като късче от рая, а закуската надмина дори него. Апартаментът си имаше собствена веранда с изглед към широкия квадратен вътрешен двор на хотела — пълен, точно както гласяха рекламните, с десетки палмови дървета. В средата на масата кристална купа с размерите на топка за волейбол преливаше от всевъзможни плодове. Приборите бяха сребърни. Препечените филийки бяха сервирани на специална поставка, маслото беше охладено, но без да е твърдо, а бърканите яйца бяха просто перфектни. Беконът беше мечта; кафето — черно, ароматно и страхотно на вкус.

— Такава закуска ядат само филмовите звезди — каза Фин.

— Значи си Джулия Робъртс — засмя се Били. — Сипи си сок.

Фин се подчини охотно на заповедите, решена да се наслади докрай на закуската. След като ометоха всичко, двамата останаха на балкона да си допият кафето и да се порадват на гледката.

— Така — поде Фин, след като зяпа до насита алеите от трошен камък, цветята и палмите. — Достатъчно Ръдиард Киплинг за един ден. Какво следва?

— Какво следва? Да видим. Може да прескочим до Писателския бар за по една тигърска бира, предполагам.

Фин го замери с парче изстинала препечена филийка.

— Знаеш какво имам предвид.

— Хотелът има компютър, който мога да използвам. Ще ми се да разбере нещо повече за златната фигурка, която плешивият Дерлаген ти даде, както и за онази книга, която взехме от къщата в Амстердам. Авторката беше жена на дипломат или нещо такова.

— Съвсем бях забравила за нея — плесна се по челото Фин.

Стана, върна се в апартамента и разрови чантата си. Намери книгата и кутийката със златната фигурка, излезе на терасата и ги сложи на масата.

— Агнес Нютън Кийт — зачете Фин в рекламния текст върху задната корица на обложката. — „Земята под вятъра“. Съпругът ѝ е завеждал опазване на горите към колониалната служба. Самата тя е била репортер на „Сан Франциско Екзаминър“. Книгата разказва за

приключенията им в Сандакан, отдалечена провинция на Северно Борнео. А аз си мислех, че цялото Борнео е отдалечено.

— Е, някои негови части сигурно са по-отдалечени от други — каза Били. — Страната е огромна. Третият по големина остров в света. Четвърт милион квадратни мили, почти изцяло покрити с джунгла. По площ е колкото Холандия, Франция и Белгия, взети заедно. И почти колкото пустинята на Саудитска Арабия.

— Май пак си чел брошури — усмихна се Фин.

— Полетът беше дълъг.

Фин извади лъскавата фигурка от кутията и я постави върху бялата ленена покривка.

— И какво общо има Северно Борнео с една златна висулка от Централна Африка?

— Знам ли? — вдигна рамене Били. — Както разбрахме, златото е трудно за датиране. И да е на хиляда години, и вчера да е претопено, видът му е все същият. Вечното злато и прочее.

— Манса, или цар Муса, е бил на поклонение в Мека през четиринайсети век — рече Фин, — но това ни отвежда само до Саудитска Арабия.

— Кой е търгувал със Саудитска Арабия по онова време?

— По онова време Саудитска Арабия не е имало. Само голям брой независими султанства. Има хипотези за натоварени със съкровища китайски флотилии, които пътували до Оман и Джеда в приблизително същия период като Манса Муса. Звучи пресилено, но все пак е възможност.

— Има и друга възможност, разбира се — че братовчедът Пиетер е бил богат и ексцентричен лунатик, който се е затрил някъде в джунглата, и всичките ни хипотези не струват пукната пара — каза Били с широка усмивка. — Ексцентричността е нещо като запазена марка на моето семейство, за което аз съм първокласен пример.

Фин взе малката статуетка и плъзна нежно палец по мекия метал.

— Вилем ван Боегарт е отплавал с „Летящият дракон“ в края на седемнайсети век и се е върнал в Амстердам като богат човек. Поне това знаем със сигурност от рутера. И нашият малък златен конник може би сочи към източника на това богатство.

— Китайски кораб със съкровище?

— Адмирал Джън. Направил е седем велики пътешествия, последното през 1433-та. Говорим за стотици кораби. Превозвали порцелан и коприна в едната посока, връщали се със злато, скъпоценни камъни, слонова кост и подправки. Има данни за няколко урагана и потънали в резултат на това кораби. Може би нашият малък златен приятел идва от корабокрушение, което Вилем ван Боегарт е открил по време на плаването си с „Летящият дракон“.

— Би било направо страхотно, не мислиш ли? — въодушеви се Били. — Да поемем щафетата оттам, докдето са стигнали Вилем и Пиетер. Ето това би било истинско приключение.

— Личният ми опит сочи, че опасността и приключенията често вървят ръка за ръка — охлади ентусиазма му Фин. — Спомни си какво стана с „Продъненият флош“.

— Не съм забравил — процеди през зъби Били. — Дори се надявам на нова среща с онези приятелчета.

— Звучи добре като за филмов сценарий, но реалността е нещо различно, повярвай ми. — Не беше нужно да рови надълбоко в паметта си, за да си спомни тялото на мъжа, умрял на една железопътна линия в Италия, или момчето, което заклаха пред очите ѝ в Кайро до една гробница в Града на мъртвите. Беше се нагледала на насилствена смърт. В нея нямаше нито чест, нито кураж, само бруталност, болка и горещата медна миризма на проляна кръв. Кафето ѝ загорча изведнъж, а топлината на жаркото слънце я удари в главата. — А корабът?

— Вече говорих с корабния агент. „Кралицата“ трябва да хвърли котва в пристанище Журонг около полунощ. Мисля, че трябва да сме там, когато пристигне.

Малко след единайсет вечерта „Кралица Батавия“ чакаше при източните подходи на Сингапурския проток, на миля или там някъде от остров Сентоса, тоест на благоразумно разстояние от главния плавателен канал към товарния пристан на пристанище Кепел. Кепел беше едно от шестте докови съоръжения на сингапурското пристанище, което се простираше от Журонг на запад до Марина Бей на изток. Преди време малки кораби като „Кралицата“ можели да минават през протока Джохор между остров Сингапур и малайзийския

материк, но с построяването на Джохорско-сингапурския брод през двайсетте години на двайсети век протоктът беше затворен за кораби.

— Не мога да стоя още дълго тук — заяви Соления Хансън, застанал до дясното перило на кораба. — Ако не внимаваме, онези от пристанищната охрана ще дойдат да душат. — Плъзна поглед в нощния мрак. Тъмнината беше непрогледна. Морето тъмнееше като набраздена локва черно мастило, а звездите се криеха зад плътен облачен слой. Нямаше луна. Единствената светлина идваше от крайбрежните хотели на остров Сентоса и ярките неони на Сингапур.

— Търпение, капитане — каза Ласло Арагас до него.

Беше със същия тоалет като преди — бял костюм, лъснати до блясък обувки и панамена шапка, кривната на главата. Липсваха само слънчевите очила. Заменени бяха с други — антикварни на вид и с рогова рамка, които незнайно защо изглеждаха още по-заплашително. Бинокъл за нощно виждане руско производство висеше на кожена каишка от врата му. Сандъците с логото на „Слазенгер“ чакаха на палубата недалеч от двамата мъже. На мостика над тях Ели Санторо стоеше на пост, готов при нужда да се свърже с Максевъни и да му нареди пълен напред.

— Лесно е да се каже — отвърна Хансън. — Само че мен никак не ме блазни идеята да се озова в шанхайския затвор, задето съм се опитал да внеса контрабандно вашите топки за тенис.

— Няма да ходиш в Шанхай — успокои го Арагас. — Не сега и не заради мен, поне. — Вдигна бинокъла за нощно виждане пред очите си и се взря в мрака. — А — тихо промърмори той. — Идват. — Обърна се към Хансън и се усмихна. — Искаш ли да погледнеш?

Хансън кимна. Арагас измъкна бинокъла през главата си, като внимаваше да не събори панамената си шапка. За шестте дни, откакто отплаваха от Маривелес, Хансън нито веднъж не го видя без нея. Арагас се хранеше в каютата си, а според Базуки, самоанския стюард и помощник-готвач, дори тогава шапката не слизала от главата му.

Хансън вдигна бинокъла пред очите си. Светът потъна в зелени оттенъци. На триста метра дясно на борд се виждаха очертанията на бърза лодка, острият ѝ нос оставяше широка зелена ивица от разпенена вода зад нея. Дори през лещите за нощно виждане силуетът на лодката се различаваше ясно, както и широката тъмна ивица по дължината на борда — приближаваше ги една от половин дузината

моторници „Родман 55“ на сингапурската брегова охрана. Нямаше смисъл да дава заповеди на Максевъни. Моторниците „Родман“ развиваха тридесет и пет възела в спокойно море, а „Кралицата“ трудно можеше да вдигне и половината от тази скорост. С други думи, бяха прецакани.

Свали бинокъла и се обърна към Арагас.

— Копеле.

— Предателството е чудно нещо, нали? — изхили се Арагас.

Хансън усети как вътрешностите му се стягат на възел. Край на играта.

— Мога да изхвърля през борда нещастния ти задник още сега.

— Извади сгъваемия нож от джоба си и острието лъсна с изщракване.

— Но първо ще ти срежа някоя артерия за забавление на акулите.

— Не ставай глупав, капитане. Онази лодка разполага с петдесетмилиметрова картечница, а хората ми също са въоръжени добре. Да не споменавам за четирите средни звукови торпеда „Уайтхед“. Докато се обърнеш, корабът ти ще се превърне в старо желязо. Ще си мъртъв, преди първата акула да ме е ухапала.

Патрулната моторница приближаваше. Прожектор блесна на носа ѝ и лъчът му окъпа в ярка светлина целия фланг на „Кралицата“.

Ели излезе на мостика и извика разтревожено на Хансън.

— Проблем ли имаме, шефе?

— Ще ти кажа, ако има нещо — извика на свой ред Хансън. Ели се прибра в кабинката. Хансън се обърна към Арагас. — Значи си нещо като ченге?

— Правилно сте разбрали, капитане, аз съм нещо като ченге. Да сте чували за ТИОК?

— Частни копои — отговори Хансън. ТИОК беше съкращение от Търговска и индустриална охранителна корпорация, приватизирано крило на сингапурската полиция, което обикновено се занимаваше с индустриални престъпления и разузнаване.

— Специалист. Антитероризъм.

— Че то в днешно време кой не е? — изсумтя Хансън. — Човек ще си помисли, че другите престъпления са изчезнали.

— За мен е така — отвърна Арагас. — Тероризмът е скъпо занимание за всички замесени и най-често се финансира с търговия на наркотици.

— И какво правим тук? — попита Хансън.

— Същото, което ти обясних в самото начало — отговори наконтеният дребен мъж.

— Превозваме топки за тенис. — Хансън кимна с глава към купа сандъци с тигровото лого.

— Точно — усмихна се Арагас.

Патрулната лодка застана успоредно на „Кралицата“, прожекторът ги заслепи, и след няколко секунди униформени мъже плъзнаха по стълбата, която Хансън бе наредил да спуснат за удобство на посетителите от остров Сентоса. Мъжете бяха въоръжени с ръчни картечници и деветмилиметрови автоматични пистолети. Изглеждаха адски делови.

Арагас кимна на водещия офицер — тип с три нашивки на пагоните и надупчено лице, сякаш са го влачили по черен път — и вдигна брадичка към сандъците.

— Мембука дия! — нареди той.

Мъжът със странното лице пристъпи напред и удари един от сандъците с приклада на оръжието си. Дървото се сцепи и той го разкърти допълнително с ръце. Арагас отиде до сандъка и извади един от познатите тъмносини контейнери на „Слазенгер“. Върна се при Хансън и издърпа вакуумираната капачка. Чу се леко съскане и четири яркожълти топки за тенис изпаднаха от тубата, разпиляха се по палубата на „Кралица Батавия“ и се търкулнаха към парапетите.

— Топки за тенис — каза Арагас. — „Слазенгер Ултра Вис“.

— Какво става, по дяволите? — смая се Хансън, вперил поглед в топките.

— Става най-старото нещо на света, капитан Хансън — заговори Арагас. — Установихме какво точно сте склонен да направите срещу пари. В конкретния случай вие се показахте като човек едновременно корумпиран и интелигентен. А това са два актива, които ще се окажат особено полезни в бъдеще.

— Мислех, че сте ми спретнали капан.

— Капан е американска дума, използват я в техните полицейски сериали, капитан Хансън, но тя няма място в реалния свят. В момента разполагаме с половин дузина официални свидетели, които ще се закълнат, че сте бил заловен в опит да внесете незаконно стока на територията на Сингапур. Фактът, че става дума за тенис топки, е без

значение. Престъплението е едно, независимо дали става дума за кокаин или кокосови орехи, за хероин или херинга, за *шабу* или шотландски понита. Могат да ви осъдят за контрабанда по всяко удобно за мен време... разбирате ли?

Хансън разбираше, че мазното дребно копеленце го е хванало за гушата, а самият той не е в положение да преговаря. Че поминъкът и дори животът му висят на косъм.

Някъде в далечината се чу корабна свирка. Водата се плискаше в корпуса в еднообразен и безспирен ритъм.

— Какво искаш?

— Съдействие.

— Тоест?

— Корабът ти е продаден на нови собственици. Американка и един британски гражданин с аристократичен произход — и двамата млади. Наследили са кораба като част от тръстово споразумение на „Боегарт Шипинг Лайнс“.

Хансън кимна.

— Трябва да ни чакат в Сингапур.

— Да — каза Арагас. — Получих информация, че човек на име Кан проявява подчертан интерес към двамата. Името познато ли ти е?

— Естествено. Като на всеки друг в този бизнес. Говориш за пирата.

— Той не се възприема като пират. С пиратите е лесно да се справиш. Тях ги мотивира единствено алчността, а алчността се подхранва лесно. Нашият Кан се има за революционер, за идеалист, за родолюбец. Също като онова приятелче господин Бен Ладен или Джаксън Абанг Абдул Рауф вярва, че Бог е на негова страна. Няма нищо по-опасно от истински вярващ, капитан Хансън, запомнете го от мен. С такива хора не можеш да се справиш, като им дадеш плик с дебела пачка пари. — Арагас млъкна и се обърна към мъжа с трите нашивки. Щракна с пръсти и сержантът даде отсечени заповеди на другите мъже, качили се на „Кралица Батавия“. Заеха се да смъкват сандъците в патрулната лодка.

— Та какво казваше? — подкани го Хансън.

— Кан е водач на организация, която има много дълги пръсти, капитан Хансън. Опитва се да отвлече новите собственици в Лондон, а

после да ги елиминира в Холандия. Без съмнение ще се опита отново и тук, в Сингапур.

— Защо?

— Защо наистина. Това е въпросът, на който се надявам да намеря отговор.

— И аз трябва да го направя вместо вас?

— Би било добре, капитан Хансън. Интересно ми е с какво са толкова важни тези двама младежи, че да представляват заплаха за човек като Кан.

— И ако открия нещо?

— Ще ми докладвате.

— Как? По радиото ли да го съобщя? Кан следи всички морски честоти. Така си избира кои кораби да нападне. Освен това има шпиони в офисите на всички големи търговски компании. — Махна към мъжете, разтоварващи сандъците. — Бас държа, че има шпиони и сред собствените ви хора.

— Полицайте от бреговата охрана не са мои хора, както се изразихте, капитане. Може да се каже, че тази операция си е само моя. — Обърна се и щракна отново с пръсти.

Сержантът се приближи и наби токове пред Арагас. Костюмарят протегна ръка. Сержантът бръкна в джоба на куртката си и извади оттам масивен телефон с по-голяма от обичайното антена. Подаде го на Арагас, който на свой ред го връчи на Хансън.

— Това е сателитен телефон „Хюз 9505А“. Активирано е ограничение на паметта, което означава, че можеш да се обаждаш единствено на мен. Включи го, натисни бутона с единицата и телефонът ще свърши останалото. Ще се справиш ли, капитане?

Мъжете от бреговата охрана свалиха и последния сандък с топки за тенис.

— Да, не изглежда трудно — каза Хансън и взе телефона. Беше необичайно тежък за размера си. Нямаше смисъл да изпада в истерия и да раздава юмруци — Арагас го беше изработил съвършено. — Имаш ли някаква представа какво е намислил Кан? Наркотици? Оръжие? Какво?

— Носи се слух... — Арагас плъзна поглед по палубата. Последният сандък беше изчезнал заедно с полицайте. Сержантът стоеше сам до стълбата. Арагас махна леко с ръка и мъжът се спусна

надолу към патрулната лодка. — Носи се слух, че Кан търси голямо съкровище от войната.

— Такива слухове с лопата да ги ринеш — изръмжа недоверчиво Хансън. — От години се разправят какви ли не приказки. Японска плячка от филипинската окупация, златни монети, изхвърлени в пристанището на Сингапур точно преди инвазията. Има и друг един слух — че Бруклинският мост се продава.

Арагас не обърна внимание на последното.

— Чувал ли си за една японска подводница — 1-52?

— И аз чета „Нешънъл Джиографик“. Уж била пълна със злато и опиум. Британците я потопили в средата на Атлантика. На три мили дълбочина.

— Има някои съмнения около идентичността на подводницата. Японците може да са всякакви, капитане, но не са глупаци. Някои хора дори биха ги нарекли хитри. Кан е изровил информация, която подсказва, че може би е имало две транспортни подводници 1–52.

— Май не схващам докрай идеята.

— Едната е била примамка. Именно тя е потънала. Втората, истинската 1–52, изчезнала още преди да напусне Китайско море.

— Къде?

— Наредено им е било да пазят пълна радиотишина, но според информацията на Кан подводницата е била видяна за последно от една рибарска лодка на първи януари 1944-та близо до североизточния бряг на Палауан.

— Датата има ли някакво по-специално значение?

— Да, защото предшества с два месеца официалната дата за отплаването на 1–52 от Япония. Пак тогава започва и страшна морска буря, останала в историята като Новогодишния тайфун. Японските и съюзническите военноморски операции били прекратени за десетина дни. Според свидетелите от рибарската лодка подводницата изглеждала в беда.

— Защо просто не се е потопила?

— Кой знае? Била е модел С-3, от който са построени само три екземпляра. Нов дизайн. Може да е възникнал технически проблем. Може би хората в рибарската лодка са били прави и капитанът е търсел безопасно място за подводницата си.

— Къде?

— Навярно точно това е открил Кан — тихо каза Арагас. — Той, както и новите собственици на този кораб.

— А аз съм между чука и наковалнята.

— Така изглежда, капитан Хансън. Така изглежда. — Арагас го потупа по рамото и се усмихна. — Понякога да си между чука и наковалнята си има предимства. По-трудно е някой да те издебне в гръб. — Потупа го отново по рамото, после тръгна към стълбичката. Обърна се, преди да се е спуснал надолу към патрулната лодка, и каза: — Дръж ме в течение. — Махна с ръка и изчезна.

Тъп рев на забавящи се обороти дойде от небето и Хансън вдигна поглед. Светлините на огромен самолет примигваха отгоре, самолет, който захождаше към международното летище „Чанги“.

Хансън погледна към мостика и видя цигарата на Ели да прогаря мрака. Вдигна палец в знак, че всичко е наред. След малко чу глухия усилен рев на двигателите, които Максевъни беше включил, усети и леката промяна в посоката, когато Ели насочи „Кралица Батавия“ към далечните светлини на Сингапур. Хансън си погледна часовника. Наближаваше полунощ.

15.

„Черният дракон“ навлезе с лекота в тясното заливче при устието на малкия речен естуар. Призрачният боен кораб беше почти невидим в нощната мъгла. Кан стоеше на носа и се заслушваше. Облечен беше с лека маскировъчна униформа, открадната от товар, предназначен за филипинската армия. С нея вървеше и шапка с провиснала периферия, но Кан предпочиташе семплата черна барета на полицейските части. На врата му висяха очила за нощно виждане, като онези, които бяха на въоръжение в американската флота, но Кан ги използваше рядко. Предпочиташе собствените си сетива. Чуваше далечния прибор в тясната ивица рифове и близкия плисък на вълните в корпуса на „Черният дракон“. Надушваше сладникавия мирис на мангровите дървета в плитчината, смрадта на гниещата в корените им растителност, вонята на мъртва риба и едва доловимата миризма на газ.

— Сигурен ли си? — обърна се той към Фу Шън, който стоеше на крачка зад него.

— Да. Гази почти девет метра. Трябва им дълбока вода, за да хвърлят котва.

— Защо тук?

— Има извор на половин миля нагоре по реката. Гребат със скиф дотам за прясна вода.

— Колко са?

— Четирима. Трима мъже и една жена. Млада.

— Жена? Странно. Тези неща не са женска работа.

— Те са американци — каза Фу Шън и вдигна рамене, сякаш националността им обясняваше всичко. — Момичето е нещо като препоръка, струва ми се.

— Препоръка? — вдигна вежди Кан.

— За пред жертвите им. Събличат я по бикини и я пращат да се пече на палубата. Тя маха и се усмихва. Значи всичко е наред, нали така? Помисли.

— После щракват капана, а вината пада върху нас.

Фу Шън кимна.

— Така действат. — Нов звук надви ритмичния рев на приборя. Гъргорене на двигател. Все по-силно и по-наблизо. Двамата мъже чакаха и се заслушаха. — Те са — каза тихо Фу Шън. — Какво ще наредиш, туан?

— Изчакайте да пуснат котва и да потеглят със скифа. — Кан се замисли. — Колко отиват за вода?

— Двама. Момичето и един от мъжете остават. Вече няколко пъти ги наблюдаваме.

— Убийте двамата в скифа, когато приближат брега. Корабът им ще превземем от „Дракона“, преди да им е останало време да избягат.

— Да, туан — кимна Фу Шън. Обърна се, тръгна към кабината с щурвала и слезе долу.

Кан стоеше на носа и чакаше яхтата да се отправи към заложения ѝ капан. Яхта, която обикаляше района повече от две години, а той така и не я беше видял. Първоначално плавала под името „Живак“ и била собственост на богат търговец на недвижима собственост от Ванкувър, който обикалял света със съпругата и единайсетгодишната си дъщеричка. И мъжът, и жената били опитни в корабоплаването и не би трябвало да допуснат толкова глупава грешка, но така или иначе не проверили що за хора са двамата младежи, които качили на стоп и които уж обикаляли азиатското крайбрежие, като се хващали на временна работа по частни и туристически яhti. Двамата стопаджии заклали мъжа посред нощ няколко дни след като напуснали пристанището на Манила, а жената и момичето оставили живи повече от седмица, през което време ги изнасилвали многократно. Междувременно „Живак“ се срещнала с втора яхта — „Артемезия“, управлявана от другите двама членове на бандата. След още два дни на групови изнасилвания, майката и дъщерята били прехвърлени без храна и вода на „Артемезия“, по-малката от двете яhti, и изоставени на произвола на съдбата. Или не точно, защото бандитите се погрижили да подпишат смъртната им присъда, като повредили двигателя на яхтата и отворили пробойна в корпуса ѝ, преди да я изоставят в открито море. Яхтата обаче не потънала изцяло и след време била забелязана от гмуркаческа лодка, дошла от курорта на Пулау Тига — острова, където се провело първото риалити състезание

„Сървайвър“. Когато стигнали до „Артемезия“, детето вече било мъртво от обезводняване и вътрешни травми, но майката живяла достатъчно, за да разкаже какво е станало. Под няколко различни имена „Живак“ била забелязвана тук и там, от Хаваи на север до Нова Зеландия на юг, и с нея се свързвало изчезването на редица обявени за издирване хора. Така и не беше извършена сигурна идентификация на бруталните „пирати“, но имаше косвени данни, че един от тях е Гнусния сърфист, търсен за няколко въоръжени обира в Лос Анджелис.

Звукът на яхтата стана още по-силен и Кан вдигна очилата за нощно виждане. Светът грейна в зелено и той веднага различи плякката. Яхтата беше четиринадесетметрова „Сабре“, построена в Мейн едва преди пет години. Главното ѝ платно беше свалено и привързано за мачтата. Дизеловият двигател с мощност петдесет хиляди конски сили можеше да развие скорост от осем възела, но в момента яхтата едва ли се движеше с повече от четири срещу силното, макар и почти невидимо течение на мътната река. Светлинните обозначения бяха изключени. Мъж с дълга коса стоеше на щурвала и насочваше яхтата срещу течението. На носа стоеше друг мъж, с шорти и бейзболна шапка. На рамото му висеше пушка, на колана — голямо мачете и пистолет в кобур. Голям револвер, сякаш.

Яхтата намали и двигателят ѝ млъкна. Мъжът на носа клекна, после се изправи с малка котва и найлоновото ѝ въже в ръка. Метна котвата през борда и я притегна на къс повод. Отиде при кърмата, пусна още една котва, после се зае да изтегли скифа, който се поклащаше на дълго въже зад яхтата. Скифът беше триметрова надуваема лодка в маскировъчен цвят. Изглеждаше доста износен и значително по-стар от сабрето, навярно откраднат от друга яхта и от друг американски глупак, решил да си поиграе на мореплавател в опасни води. Кан отправи кратка мълчалива молитва за момиченцето, загинало по ужасен начин в ръцете на тези мъже, после насочи отново вниманието си към двамата, които се прехвърляха в надуваемата лодка, понесли половин дузина пластмасови туби от по пет галона. Мъжът с пушката седна на кърмата и включи извънбордовия двигател. Слаб мъркащ звук размърда неподвижния въздух и скифът потегли. С периферното си зрение Кан различи движенията на собствените си хора. Изчака скифът да се отдалечи от яхтата, преди да даде заповед.

— *Сегаранг* — тихо каза той. *Сега*.

Един от хората му произведе кратък залп с китайската картечница „Тайп-64“. Оръжието имаше вграден заглушител и не издаде почти никакъв звук, докато изстрелваше пълнител с трийсет патрона за по-малко от секунда. Куршумите разкъсаха надуваемата лодка на парцали и поне пет-шест уцелиха мъжете. Няколко рикошираха шумно в извънбордовия двигател. Мъжете потънаха с писъци в неспокойната кафява вода. През окулярите на специалните си очила Кан видя как две масивни тъмни сенки се мятат от обраслите с мангрови дръвчета плитчини при далечния бряг и се плъзгат към мятащите се тела на ранените мъже от лодката. Единият дългонос соленоводен крокодил изправи снага и захвапа главата на дългокосия. Чу се слаб хрущящ звук, черепът се спуска и светлата влажна буца на мозъка се разпадна на няколко парчета като презрял плод. Вторият мъж размахваше трескаво ръце с надежда да се добере до брега, но второто влечуго го стисна през кръста и го завлече под водата.

— *Лекас!* — *Бързо.*

Гръм разцепи нощния въздух, когато огромните двигатели на „Черният дракон“ се събудиха. Оборотите нараснаха главоломно и конструираният за бързи нападения съд изскочи с рев от скривалището си сред мангровите дръвчета на път към яхтата при другия бряг на реката. Не беше минала и половин минута откакто прозвучаха първите изстрели. В кабинката на яхтената палуба се появи някакъв тип — гол, ако не се броят боксерките. И пистолетът.

— *Лампу кари* — нареди Кан и свали очилата за нощно виждане от очите си. Прожекторът на носа грейна и окъпа яхтата в синкаво сияние.

Полуголият мъж вдигна ръка да заслони очите си. Беше атлетичен, загорял от слънцето и рус.

— Хвърли оръжието! — извика силно Кан.

— Кой сте вие, по дяволите? — извика русият от яхтата.

— *Ке далам сунгай* — нареди Кан на мъжа с китайската картечница. Мъжът вкара нов пълнител и се прицели във водата до яхтата. Натисна спусъка и водата край кърмата на сабрето завря. — Хвърли оръжието — повтори Кан.

Този път мъжът на яхтата се подчини. Пистолетът цопна във водата. Фу Шън застана до Кан. И през неговото рамо висеше една

„Тайп-64“, на кръста му имаше половинметрово мачете в ножница от зебло.

„Черният дракон“ застана успоредно на яхтата. Фу Шън и мъжът, стрелял по надуваемата лодка, прехвърлиха въжета през двата съда и се качиха на яхтата, после вързаха въжетата, за да не ги раздели течението. Мъжът с боксерките стоеше в кабинката на яхтата с вдигнати ръце. От едното му рамо през гърдите минаваше широк неравен белег. Спомен от отдавнашно сбиване с нож, реши Кан. От онези дълбоки рани, които получаващ в затвора. Очите на мъжа гледаха студено под блясъка на прожектора. Нямаше страх в погледа им, само гняв.

Фу Шън и мъжът с картечницата тръгнаха към кабината. Фу Шън слезе в трюма, а другият остана на палубата. След малко Фу Шън се появи отново, побутвайки пред себе си млада жена. Беше гола и напразно криеше с ръце срамотиите си. Кожата ѝ беше бледа, косата — тъмна, не беше много хубава, но имаше големи гърди и дълги крака. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Беше много уплашена. Ярката светлина разкриваше целулитата по бедрата ѝ. От сълзите гримът ѝ се беше размазал. Беше по-стара, отколкото му се стори в началото. От разстояние и с бански костюм не би имало значение. Кан се запита що за жена си слага грим наред океана. Жена, която би се съблякла гола за мъж като онзи с белега, отговори си сам. И двамата, и мъжът, и жената, му напомняха на онези плоскоглави водни змии, които беше виждал в блатата. Хора без души.

— *Ауак болех бербахаса ингерис?* — попита мъжът с белега. Произношението му беше ужасно.

— Да — отговори Кан. — Говоря английски.

— Защо правите това? Не сме ви сторили нищо.

— Това е моя територия — каза Кан. — Нямаме работа тук.

— Тогава ни пусни.

— Може би. Не още.

— Вие убихте Ханк и Джими! — извреця голото момиче. — Копелета такива!

— Как ѝ е името? — обърна се Кан към мъжа с белега.

— Бони.

— Кажете на Бони, че ако не си мълчи, ще ѝ отреже езика и ще го хвърля на крокодилите, които изядоха приятелчетата ѝ преди малко.

— Да не си посмял да ме докоснеш! — изпищя Бони и се задърпа от Фу Шън. — Аз съм американска гражданка, проклет да си! — Дръпна се отново.

Фу Шън замахна със свободната си ръка и я удари с все сила през лицето. Няколко зъба се счупиха, носът ѝ също. Кръв рукна по брадичката ѝ. Жената се свлече на колене с гъргореци хлипове. Фу Шън я пусна. Тя се сви на топка върху дъските на палубата и застана жално. Мъжът с белега не отдели и за миг очи от Кан.

Пиратът се обърна и подаде очилата си за нощно виждане на кормчията. Тръгна към парапета и се прехвърли на по-ниската палуба на яхтата. Прекрачи кървящата жена и слезе по трите стъпала към главния салон.

— *Мембауа мерека* — нареди Кан, без да се обръща. *Доведете ги.*

Плъзна поглед по обстановката. Беше луксозна, макар да личеше, че никой не е чистил от доста време. Таванът беше от корк с вградени на стратегически места светлинки. Всичко останало беше от някаква светла екзотична дървесина. Вдясно имаше кухненски бокс с всички съвременни удобства, сред тях газова печка, хладилник и вградена микровълнова фурна. Срещу кухнята имаше навигационна станция с впечатляващо оборудване. Тесен коридор водеше към просторно помещение, вероятно капитанската каюта. Пред кухнята и навигационната станция се намираше самият салон. Отдясно имаше канапе, от онзи вид, който се разтяга в единично легло, и трапезария вляво тип сепаре. Тапицерията на канапето и на пейките около масата в сепарето беше издържана в наситено морскозелено. И от двете страни имаше овални люкове. Денем салонът сигурно беше светъл и уютен. Друг коридор водеше напред към врата в преградната стена. Вероятно малка каюта с двуетажно легло.

Кухнята беше в безпорядък, а на масата в сепарето имаше мръсни чинии. Цялото помещение миришеше на пот и алкохол. Кан клекна и издърпа вградено под дивана чекмедже. Пълно беше със скъпо наглед облекло за лошо време. „Жил Оушън Рейсър“ в яркосиньо, червено и жълто. Скъпо наистина. Предишният собственик е бил грижлив и не е жалил средства. Хората след него са били прасета. Но и на това беше дошъл краят. Равновесието беше на път да се възстанови.

Фу Шън избута полуголия мъж по стъпалата към салона. Другият войник доведе момичето. Тя се срина на канапето и се сви, хълцайки, прикрила с ръка разбитата си уста и натрошен нос. Фу Шън бутна мъжа с боксерките на една от пейките в сепарето. Кан седна срещу него. Сега вече мъжът изглеждаше уплашен. Малките му сини очи бяха неспокойни.

— Знаеш кой съм, нали? — попита Кан.

— Ти си Кан, пиратският *бокап*.

— А ти си Гнусния сърфист.

— Така ли ми викат? — Мъжът изкриви лице в кисела усмивка.

— Обирал си магазини.

— Ми да, случвало се е.

— А после си дошъл тук.

— На времето ми се стори добра идея.

— Смяташ се за забавен.

— Понякога.

— Но не и сега — каза Кан. — Сега не се шегуваме.

— Май така излиза.

Кан бръкна в джоба си и извади малко, лъскаво парче метал. Сложи го на масата помежду им. Беше златно кюлче, приблизително два и половина на пет сантиметра, с леко заоблени ръбове. В единия му край имаше печат с шестнайсетлистна императорска хризантема и числото 777 отдолу.

— Това познато ли ти е?

— Не — отвърна мъжът с боксерките.

— Лъжеш. — Кан вдигна поглед към Фу Шън, който стоеше до масата. — *Ниа танган* — каза той.

Капитанът се пресегна и стисна ръката на полуголия мъж. Извади гумена хирургическа тръбичка от джоба си и я стегна здраво около китката на мъжа.

— Какво правиш?

— Това ще спре кръвенето — поясни Кан.

— Какво кръвене?

С едно-единствено движение Фу Шън изтегли мачетето от ножницата на кръста си и стовари острия му като бръснач връх върху ръката на полуголия мъж, отсичайки пръстите му при първата става. Парчетата отскочиха заедно с острието и се разпиляха по пода. Блед

като платно, мъжът с боксерките гледаше втренчено кръвта и осакатената си ръка. Фу Шън прибра мачетето в ножницата и пристегна още по-силно гумената тръбичка. Кървенето от отсечените пръсти намаля. Русият мъж изглежда беше на косъм да припадне. Голата жена на дивана местеше безумно поглед между ръката му и разпилените по пода парченца от пръсти, после взе, че повърна.

— Това е златно кюлче с тегло една унция от „Нипон Гинко Банк“. Японско. От времето на Втората световна война. Сега струва ли ти се познато?

— Да — процеди мъжа през стиснати зъби.

— Продад си го на малайски търговец на ценни метали. Името му е Уей Ян, а сделката е сключена на Лабуан. — Лабуан беше остров със свободно пристанище на няколко километра от брега на Бруней.

— Да.

— Откъде го взе?

— От един тип, с когото се запознах в... един бордей. Китаец.

— Как се казва?

— Не попитах.

— Откъде го е взел?

— От някакъв кораб.

— Какъв кораб?

— Контрабанден. Опитали се да превземат кораба на китаеца. Само че станало обратното.

— Китаецът убил ли контрабандистите?

— Да. Всичките.

— Колко?

— Петима.

— Какъв е бил корабът?

— Приличал на платноходка за лов на перли. Може да е бил и стар траулер. Стотина тона някъде. Някакъв американец я преустроил за живеене преди много години. Контрабандистите го убили и му взели кораба. Бърз, с големи двигатели. Но с незначително въоръжение. — Мъжът с осакатената ръка простена издълбоко. Лицето му беше станало пепеляво. Шок. След няколко минути щеше да припадне.

— Корабът имал ли си име?

— „Педанг Емас“.

„Златен меч“.

— От кое пристанище?

— Онзи не каза.

— Замбоанга?

— Може би. Може да е бил и „циганче“. Без пристанище.

— И защо ти е казал всичко това?

— Искаше да ми продаде кюлчето. Беше пиян. Нямахше търпение да се похвали.

— Къде стана това и кога?

— Преди два месеца. В Кампонг Сугут.

Крайбрежно селце в провинция Кудат. На източния бряг на море Сулу. Три ноци път с „Черният дракон“. „Златният меч“ вероятно е бил на доходоносен курс от Замбоанга, натоварен с всякакви стоки, от наркотици до оръжие, идващи от китайския материк.

— Китаецът разпитал ли е контрабандистите за златното кюлче?

— Не знам.

Кан вдигна поглед и кимна на Фу Шън. Той изтегли мачетето от ножницата и го вдигна над главата си. Мъжът с осакатената ръка примижа и се сви.

— Попитал ли е за златното кюлче? — повтори въпроса си Кан.

— Да.

— И какво казал контрабандистът?

— Пробутал му някаква измишльотина. Глупава.

— Каква?

— За мъж на сал.

— По-точно?

— Мъжът бил с униформа. Окъсана.

— Каква униформа.

— Каза, че била японска.

— Японска?

— От Втората световна.

— А златото?

— Онзи го предложил на контрабандистите, ако го качат на кораба си. Твърдял, че имал и още кюлчета. Онези го измъчвали. Човекът умрял, преди да им каже откъде е взел златото.

— Шантава история.

— Да, шантава.

— Кампонг Сугут.

— Казах ти вече.

Кан се замисли за теченията и ветровете и за сала с неговия самотен пътник. Посегна да вземе малкото златно кюлче и потри мекия метал между палеца и показалеца си.

— Малкото момиче — проговори Кан.

— Какво?

— Малкото момиче, което е било на тази яхта.

— Какво за нея?

— Изнасилвил си я, после си оставил нея и майка ѝ да умрат.

— Е, и?

— Как се казваше?

— Какви ги дрънкаш?

— Дори името ѝ ли не знаеш? Изнасилваш дете и нямаш представа как се казва?

— Майната ти.

— *Диа лехер* — нареди Кан на Фу Шън.

Китаецът сграбчи мъжа за косата и изви главата му назад, откривайки гърлото. Кан сви ръка в юмрук и го удари с всичката си сила, смаза малките кости и мускули на ларинкса и спуска тиреоидния хрущял, по-познат като адамова ябълка. Гърлото се поду моментално и отокът над трахеята спря притока на въздух към дробовете. Лицето на мъжа посиня, той започна да се дърпа неистово, но така или иначе се задушаваше.

Момичето гледаше ужасено.

— Какво става? — изпищя тя. — Какво правите?

Кан удари мъжа повторно, счупи носа и зъбите му, така че кръвта да се стече по синусите и оттам в гърлото — за да го удави.

— Изкарай го на палубата — каза той на Фу Шън на малайски. Измъкна се от тясното сепаре и когато отново излезе на чист въздух, вдиша дълбоко и с облекчение наситения аромат на река и джунгла.

Зад него Фу Шън влачеше умирация мъж, чиито очи се бяха издули от ужас, докато дробовете му отчаяно се опитваха да всмучат кислород през смазаното гърло.

— Хвърли го през борда — нареди Кан. Бръкна в левия джоб на униформената си куртка, извади тънка, ръчно свита цигара и я запали с клечка кибрит. После погледна към китаеца, който тъкмо прехвърляше умирация през парапета на „Черният дракон“.

Мъжът потъна в калната вода, после изскочи отново. Лицето му беше посиняло съвсем, дългата коса лепнеше мокра по скалпа. Размаха трескаво ръце, когато първият крокодил го нападна под повърхността на водата. Задавен писък излезе от смазаното му гърло, когато второто влечуго го захапа през кръста и откъсна таза и краката му. Първият крокодил изскочи над водата и разтръска торса му във въздуха. Черва се пукаха под натиска на големите лъскави зъби. Мъжът беше още жив, с отметната назад глава и размахани безсилно ръце, когато крокодилът се превъртя, стисна челюсти и раздробил гръдния му кош. После го отнесе под водата.

— Пак историята за японския моряк — каза Фу Шън.

— Смяташ ли, че има нещо вярно в нея? — попита Кан.

— Чуваме я за трети път.

— Подобни слухове се носят от години.

— Този път беше споменато и конкретно място — Кампонг

Сугут.

— Какво мислиш, стари приятелю?

— Мисля, че слуховете са си слухове, а фактите — факти.

Кан се усмихна.

— А приказките, дето бабите ги разправят на внучетата си?

— Имаш предвид Нага Пулау?

— Да. — Нага Пулау, Драконовият остров, Островът на бурите, легендарният дом на Кинабалу и Ямато Не Орочи. Трите съкровища и Кусанаги, Свещения меч. Легендарният остров, обвит в мъгли, обграден от рифове и хиляди потънали кораби, дебнеш някъде в Южнокитайско море и в най-кошмарните сънища на всеки моряк. Нищо чудно там да се кореняха историите за Кинг Конг или за Джурасик парк дори.

Фу Шън изсумтя.

— Мисля, че драконите са за видеоигрите и за белите жени, които си въобразяват, че разбират нещо от фън шуй. Мисля, че приказките са за баби и внучета. Плавам из тези води от момче и никога не съм го виждал. Нага Палау не съществува.

Кан се засмя, после дръпна силно от цигарата си.

— Ти си един кисел старчок.

— Вярно, но поне съм жив старчок, което не може да се каже за нашия приятел Гнусния сърфист. — Фу Шън поклати глава. —

Наистина ли са му викали така?

— Явно.

— Американците наистина са странен народ. Не се различават много от анимационните си филмчета в събота сутрин. — Фу Шън беше отдавнашен и верен фен на Бъгс Бъни и компания. Сега той сведе поглед към бързата кална река. — Какво ще правим?

— Ще продължим нататък. Потегляме с „Черният дракон“ към Кампонг Сугут. Ти ще ни последваш с яхтата. Ще се срещнем там след пет дни.

— А нашите приятели от Амстердам?

— Веднъж пропуснахме шанса си. Това няма да се повтори. Намери ми „Кралица Батавия“.

16.

Каюткомпанията на „Кралица Батавия“ представляваше голямо помещение с нисък таван точно под мостика и по посока на носа спрямо машинното отделение. Първоначално предназначена за офицерска столова, по-късно каюткомпанията се беше сдобила с евтина ламперия и се беше превърнала в трапезария за целия екипаж. Подът беше боядисан в отвратително зелено. Имаше няколко сепарета покрай преградните стени и три занитени за пода маси. С годините се бяха появявали рафтове на странни места, някои приютяваха я тостер, я микровълнова фурна, имаше и един огромен радиокасетофон, други бяха претъпкани със сухи продукти или със списания и изпокъсани книжлета с меки корици.

Официално за стопанисването на каюткомпанията отговаряше Базуки, стюардът, но в действителност почистването и останалите задължения се поделяха както дойде между дванайсетчленния екипаж, включително и Соления Хансън, капитана. Поради това помещението беше учудващо чисто и подредено, а и явно използваша някакъв силен почистващ препарат, чийто синтетичен мирис на борова гора едва не задави Фин Райън.

Двигателите на „Кралицата“ мъркаха приглушено и успиващо, включени на най-ниски обороти, докато корабът чакаше за зареждане с гориво при доковете Джуронг на сингапурското пристанище. През люковете на левия борд се откриваше гледка над тъмните покриви на складовете чак до отрупания с неоновии реклами Път на пионерите и още по-далечната магистрала „Раджа Айер“. Ако Ню Йорк беше градът, който никога не спи, то Сингапур явно беше градът, който никога не спира. Беше почти три през нощта, а трафикът по магистралата не намаляваше и за миг, една безкрайна гюрултия от рев на двигатели и блясък на фарове. Фин правеше опити да се съсредоточи върху разказа на Соления Хансън за тантурестия полицейски служител, някой си Ласло Арагас, чието описание беше като излязло от стар филм с Хъмфри Богарт, но очите ѝ се затваряха

неумолимо, толкова й се спеше. Хансън не беше спрял да говори откакто се качиха на борда, но Фин така и не успяваше да хване нишката на разказа му.

А явно и Били беше объркан като нея, помисли си тя.

— Значи Арагас преследва този пират... малаеца, който според теб е взривил моята яхта? — попита той.

— Доколкото разбирам, Кан е по-скоро революционер, отколкото пират, а ако приемем, че е пират, то е от сорта на Робин Худ или нещо такова.

— Тоест краде от богатите и дава на бедните, така ли? — поиска уточнение Били.

Хансън кимна.

— Нещо такова.

— Но също така разполага с необходимите контакти, за да взриви лодка в Амстердам и да уреди отвличането ни в Лондон?

Хансън сви рамене.

— Така изглежда — каза той. — И не съм изненадан. Щом един човек в афганистанска пещера може да взриви Световния търговски център в Ню Йорк, защо и Кан да не може? Светът е много малък напоследък. Обядваш в Париж, отиваш на Фиджи за уикенда.

— Сигурно си прав — изсумтя Били.

— Но смяташ, че всъщност става въпрос за пари, така ли? — обади се Фин.

— Не ми се вярва Арагас да му е вдигнал мерника само за да го предаде на правосъдието.

— Значи историята за японската подводница е достоверна според теб? — попита Били с ясно доловим скептицизъм в гласа.

— Достоверна е според Арагас, това мога да кажа. А той буквално вони на алчност. И ако вярва, че Кан е намерил съкровище, значи иска своя дял от него, а защо не и цялото.

— Ами онази частна полицейска организация, за която работи, как беше... ТИОК?

— Частно звено към сингапурската полиция, което изпълнява поръчки за армията и за бреговата охрана.

— Корумпирано ли е?

— А папата яде ли риба в петък?

— Значи според теб Арагас използва ТИОК, за да прибере съкровището за себе си?

— Да. Може и други да участват, но той е шефът.

— А ние сме по средата.

— Трябваше да си остана в Кълъмбъс аз — промърмори с прозявка Фин. — Е, какво ще правим сега?

— Ще се махнем от Сингапур, това поне е сигурно. Тукашните пристанищни такси са сред най-високите в целия свят. Ако питате мен, бих се изпарил веднага щом заредим. Това е последното зареждане по кредитната линия на „Боегарт Шипинг“, между другото. — Хансън погледна през масата към Били и Фин. — Като нови собственици на „Кралицата“ това вече е ваша отговорност. Корабът още не е за изхвърляне, но работи с гориво и договори за транспорт, а не с детински мечти и заровени съкровища.

Били посегна към вътрешния джоб на самото си, извади портфейл и измъкна кредитна карта от него. Подхвърли я леко и тя падна на масата с особено дрънчене. Беше черна, с релефни металически букви и цифри.

Хансън взе картата и я разгледа. Чукна я в плота. Картата определено не беше от пластмаса.

— Мислех, че са само градски легенди — каза той.

— Тази конкретна градска легенда ще осигурява зареждането с гориво от тук насетне — заяви Били. — Пиетер Боегарт е бил видян за последно на остров Лабуан. Можеш ли да ни закараш там?

— Още сега ще задам курса — ухили се Хансън, и пусна картата на масата.

Пътуването им отне малко повече от три дни през сингапурските протоци и пасажа Апи, оттам покрай обраслия с мангрови дръвчета западен бряг на Борнео в северна посока и по курс, който би ги отвел обратно до Батаан и Манила. Времето беше ясно, слънцето напичаше стария кораб и нажежаваше ръждивите метални плоскости по палубата и преградните стени. Климатичните работеха постоянно и жуженето им се сливаше в дразнеща симфония с пулсиращия рев на двигателите, с мекото плискане на вълните в корпуса, с неритмичното дрънчене на гаечния ключ, с който Максевъни удряше по поредната заинатила се машинна част, и с постоянната, изобретателна и мултинационална мелодия на ругатните му.

Фин използва трите дни да опознае кораба, вреше се във всяко къоше, от навигационната платформа при кърмата до складовото помещение при носа и навсякъде помежду, и всичко ѝ се струваше вълнуващо и опияняващо по един чудат начин, сякаш е била родена да живее сред миризмите на море, нагорещено машинно масло и стари въжета. Опозна екипажа — помагаше на Максевъни да смазва безценните му двигатели, клечеше за риба с дълго влакно в компанията на Тоши Минимото, японския готвач, а после му помагаше да я сготви в претъпканата малка кухня зад кабината, слушаше с интерес разказите на Елиша Санторо за релефа и географските особености на места, които зърваха отдалеч и мимоходом.

Били прекара по-голяма част от времето си на мостика с Хансън в опити да разбере тънкостите в управлението на старомоден кораб като „Кралица Батавия“. Бързо разбра, че не е като да плаваш по Темза и дори през Ла Манша. Тук имаше десетина различни видове маркери на канали и предупредителни шамандури с характерни цветове и десени — райе, напречно или диагонално каре, и форми — конуси, кръгове, делфини и вретена; и всяка форма, цвят, десен и комбинацията помежду им имаше различно значение.

— По-лошо е, отколкото да караш кола или да пилотираш самолет.

— И е различно на различните места. Уж трябва да има унифицирана сигнална система, но малайците, брунейците, виетнамците и китайците са добавили свои характерни детайли в маркировката.

По-лоши от шамандурите и морската маркировка бяха невидимите опасности от рифове, наноси и онова, което Хансън наричаше „фалшива суша“ — плитчини, които се виждаха само при отлив. Между Сингапур и Лабуан имаше почти хиляда острова, два пъти по толкова почти невидими атола и десет пъти повече пясъчни наноси. И сякаш не стигаше това, ами пасажът Палауан можеше да се похвали с най-натоварения морски трафик в света. Като се вземат предвид размерът и инерцията на корабите, да плаваш тук беше като да шофираш в най-голямото задръстване на Лос Анджелис, но без светофари и надлези.

Опасностите от физическо естество варираха от скритите подводни скали при Бадас Кепулауан до широките наносни ивици

отвъд Телок Тамбелан. Дори терминологията беше странна и объркваща. *Маланг* беше риф, но и нанос, същото обаче важеше и за *напу*. *Танджонг* беше нос, *тенанг* — спокойно море. *Сауанг* — теснини, *селатан* — юг, а *сунгай* — река. *Тукох* беше подводна скала; *трумбу* — риф, видим при отлив. *Тджек* беше плитчина, а *терумбу* — свързващ канал.

— Добре е да знаеш думите и на холандски, освен това, защото старите холандски карти често са най-точни — засмя се Хансън. — Държи те постоянно на нокти, повярвай ми.

Лабуан, производно от малайската дума за „пристан“, е обрасъл с ниска джунгла остров с площ трийсетина квадратни мили, който прилича на гигантски трипръст отпечатък от лапата на някакъв праисторически звяр тип Годзила. И трите пръста сочат към миниатюрното кралство Бруней, а между втория и третия се намират дълбоководно пристанище и седемдесетхиляден град, носил името Виктория по времето на белите раджи, а сега наречен, не толкова романтично, Бандар Лабуан, или Лабуан Сити. Използван първоначално като военноморска база срещу пиратите, а после като спирка на Сингапурско-Хонконгската телеграфна компания, Лабуан така и не надскочил статута си на забутано колониално градче.

Когато през осемдесетте се присъединил към Малайската федерация, били направени опити да се превърне в център на офшорно банкиране, в свободно пристанище и петролен център, но без особен успех, а и малобройното население май предпочитало стария начин на живот. Квалифицираният технически персонал от петролната рафинерия и огромните държавни корабостроителници живее в спретнати общежития, които си делят центъра на града с множество туристически хотелчета, а неквалифицираната работна ръка обитава колиби на подпори в някое от водните селца — *кампунг айер* — от другата страна на пристанището покрай брега на средния „пръст“.

В самия Лабуан има две такива полугета — *кампунг Бебулох* и *кампунг Патау-Патау*. И двете са туристическа атракция с множество магазинчета и малки занаятчийски манифактури, проветривите сгради с ламаринени покриви са свързани чрез лабиринт от дървени мостчета, има и водни таксите за удобство на туристите. Друго водно селце, значително по-голямо и от близката страна на пристанището, се обитава от няколко хиляди филипински заселници.

Това са истинските бедняци на Лабуан, повечето работят в местната сексуална индустрия и обслужват клиенти в плаващите бардаци на *кампунг айер*, както и в барове, дискотеки, караоке заведения, фризьорски салони и салони за масаж в курортния квартал. За запознатите Лабуан е също толкова значимо средище на секстуризма, колкото и Банкок, място, предлагащо задоволяването и на най-ниските страсти за всеки, който може да си го позволи.

„Кралица Батавия“ пристигна в Лабуан малко след обяд и пристана на кей Мердека близо до ултрамодерния фериботен терминал. От кабината с щурвала Фин и Били виждаха целия остров нашир и надлъж. Според Соления Хансън той бил плосък като палачинка и най-високата му точка се издигала на не повече от петдесет метра надморска височина. От тяхната гледна точка се виждаха само бялата шир на крайбрежните хотели, модерните небостъргачи на градския център на изток и море от зелена джунгла в северната половина. В далечината, отвъд хотелите и купола на централната джамия — целият в бяло и златно и с форма на глава лук — се различаваха димящите комини на петролната рафинерия и огромните хангари на държавните корабостроителници.

Елиша тръгна към митническия офис да уреди формалностите по пристигането им и да заяви зареждане с гориво, а Максевъни и Тоши Минимото поеха към супермаркета на булевард „Тун Мустафа“ да попълнят запасите, сред които и няколко каси „Оранжебоом Дач Лагер“, любимата бира на екипажа. Хансън тръгна с Фин и Пилгрим да търсят Остерман, тайнствения търговец на антики, от когото Пиетер Боегарт беше купил малката златна фигурка.

Хванаха неочаквано модерно водно такси, което ги преведе през залива със скорост от седемдесет километра в час — скорост, при която вятърът им продуха главите — и пристигна само за десетина минути в кампунг Патау-Патау, като заобиколи междуременно цяла флотилия от гмуркачески лодки, тръгнали към „курортните корабокрушения“ — стари кораби, потънали в плитчините сред изобилието от атоли и малки острови между Лабуан и Бруней. Хансън знаеше за четири потънали кораба — „Тун Хуан“, китайски товарен кораб, превозващ цимент за султанския дворец в Бруней; „Де Клерке“ — мобилизиран от японците по време на Втората световна война и потопен от австралийските военновъздушни сили; съветски „Салют“

— миночистач, който много приличал на „Кралица Батавия“, каквато била в началото; и един филипински риболовен траулер — „Мапин Падре“ — който се подпалил и потънал през осемдесетте. Четирите потънали кораба и сексиндустрията бяха реалната основа на местната икономика.

Таксито ги остави при разкъртен наглед дървен кей без перила и с бамбукова стълба, по която се изкатериха с немалко притеснение.

— И как, за бога, ще открием този Остерман? — затюхка се Били, вперил поглед в пейзажа покрай настлания с тесни дървени талпи пристан. Право срещу тях се разстилаше сборище от постройки, скърпени от всякакви подръчни материали — от сплескани петролни варели до тежки пластмасови плоскости. Почти нямаше къща без привързана до входа лодка, а всяко прозоречно отворстие тежеше от сандъчета с пъстри цветя. Тенекиените покриви и стените на много от къщите бяха боядисани в ярки оттенъци на синьото, жълтото и зеленото.

Фин вдигна рамене.

— Може просто да попитаме.

Група малки деца играеха недалеч по кея, мятаха се с щастливи писъци във водата, после се катереха обратно по бамбуковите подпори и така до безкрай. Дрехите им варираха от съвсем никакви през снежнобели гащета и потници до цветни саронги. Не се виждаше възрастен, който да ги наглежда, само най-голямото дете държеше под око малчуганите. Фин изведнъж си спомни собственото си детство във фермата на вуйчо Дани на брега на Биг Дарби Крик в покрайнините на Маривил. И тя беше плувала като тези хлапета без никакъв страх от водата и без изнервени възрастни наоколо. Струваше ѝ се, че тогава светът е бил по-безопасен, но поне част от магията на онова време явно се беше запазила тук, в това странно, забутано място. Усмихна се, после се засмя с глас на лудориите на децата, които станаха още по-шумни сега, при наличието на публика.

Фин сведе поглед към водата. Изглеждаше бистра и незамърсена, четири-пет метра дълбока и с пясъчно дъно. Повърхността ѝ беше забележително лишена от домашни отпадъци — никъде не видя пластмасова бутилка или друг боклук. Местните очевидно се гордееха с квартала си и се грижеха за него. Вързаните пред домовете лодки бяха стари гребни съдове с малки извънбордови двигатели, но до една

бяха прясно боядисани с ярки цветове и всяка си имаше име, изписано грижливо на носа.

Когато Фин и спътниците ѝ наближиха, децата прекъснаха играта си, скупчиха се и ги зяпнаха мълчаливо, с ококорени и любопитни очи. Нямаше викове, нито просия, само мълчаливо и внимателно претегляне — приятел или враг.

— *Ди мана Остерман туан?* — попита Хансън.

Едно от хлапетата, най-високото, с окъсани червени шорти, посочи тържествено към голяма колиба с яркосин ламаринен покрив и прозоречно сандъче, преливащо от цъфнали рододендрони.

— *Туан Остерман кедай* — каза сериозно момчето.

— Това е магазинът на Остерман — обясни Хансън.

— *Терима касих* — произнесе внимателно Фин, вкарвайки в употреба малкото малайски, който беше научила от Базуки, стюарда. Означаваше „благодаря“.

— *Сама-сама!* — отвърна момчето, изненадано и доволно.

— Да му дам ли малко пари? — попита Били.

— *Защо?* — учуди се Хансън. — Детето просто ни упъти. Не би очаквало нищо в замяна. Тези хора не са просяци. Просто са бедни.

Последваха указанията на момчето, минаха по серия от стесняващи се дървени мостчета и скоро стигнаха до магазина на Остерман. Цялата фасада на постройката беше открита, вместо стена имаше навити бамбукови щори, които се спускаха нощем. Магазинът представляваше едно голямо, непреградено помещение, обточено с рафтове, на които имаше чудат и богат асортимент от стоки, като се започне от викториански картини с пицно орнаментирани рамки до барбита менте в шарени картонени кутии с прозрачни капаци, които приличаха на ковчези. Беше си вехтошарски дюкян, откъдето и да го погледнеш. Човек едва ли би нарекъл Остерман търговец на антики, помисли си Фин. За миг дори се запита дали момчето ги е упътило правилно.

Изад бамбуковата завеса в задната част на магазина се появи мъж. Висок, изгърбен, на шейсет и пет — седемдесет години. Косата му беше много дълга и права, отпуснатото му бяло шкембе висеше над зацапан местен саронг. Носеше адски старомодни слънчеви очила с пластмасова рамка, а в ръце държеше пластмасова купа и пръчици за ядене.

— Господин Остерман? — попита Фин.

— Викай ми Бернард, скъпа — каза мъжът. Взе малко спагети с пръчиците и ги набута в устата си, като следеше с поглед гостите над ръба на купата. — Като ви гледам, не сте туристи, тръгнали на зейпазар. — Усмихна се. Акцентът му беше немски или австрийски, но извън това английският му беше отличен.

Фин бръкна в джобчето на ризата си и извади малкия златен амулет. Сложи го на дланта си и го показа на Остерман. Той го погледна, но не понечи да го вземе.

— Чудех се дали тази малка дрънкулка няма да се върне някой ден, за да ме преследва — въздъхна той.

— Мой роднина го е купил от вас. Пиетер Боегарт — каза Били.

— Той спомена друго име. Разбрах, че е холандец. Но на мен се представи като Дерлаген.

— Така се казва адвокатът му.

— Значи наистина е бил Боегарт, от *онези*?

— Черната овца на семейството — отбеляза Били.

— Това чувство ми е познато — каза с усмивка Остерман.

— Едва ли е дошъл случайно тук — подхвана Фин. — Мисля, че и той като нас не е бил тръгнал на зейпазар.

— Правилно, скъпа, съвсем правилно — кимна Остерман и замълча. — А ти какво общо имаш с цялата тази история?

— Пиетер Боегарт е и мой роднина — отвърна тя и си даде сметка, че за пръв път признава гласно изневярата на майка си, а навярно и факта, че Пиетер Боегарт е биологичният ѝ баща. По някаква причина обаче сега това не изглеждаше толкова важно.

— Аха... разбирам... струва ми се — измърмори Остерман, като местеше поглед между Били и Фин.

— Как ви е открил Пиетер Боегарт? — продължи с въпросите Били.

Остерман се усмихна отново и засмука нова доза спагети. После остави купата и пръчиците на една маса наблизко и се оригна доволно.

— Изучих занаята си в Берлин на ранна детска възраст — шест или седем, не повече, твърде малък дори за Deutsches Jungvolg. За да оцелееш в Берлин след 1945 година, трябваше да владееш много умения и най-вече как да разменяш едно нещо за друго, докато не откриеш онова, което ти трябва. Междувременно се научаваш да

правиш всичко необходимо, за да намериш търсеното или да попречиш на други, които също го търсят. Всичко необходимо, без значение колко неприятно може да се окаже. Но най-важно беше умението да търгуваш с информация. Да си отваряш ушите, както се казва. А покъсно, когато се наложи да напусна Берлин и да дойда на това забравено от бога място, просто приложих същите методи, нищо повече. Разбирате ли?

— Не съвсем — поклати глава Фин. — Но така и не казахте откъде сте се сдобили със златната фигурка.

— Знаете ли какво представлява?

— От Мали е — отговори Фин. — Четиринадесети век.

— От царуването на Манса Муса, крал на Мали и Тимбукту, той е първият от династията, отишъл на поклонение в Мека. Да, да, старите легенди за мините на цар Соломон и прочее, но не това е отговорът.

— Защо не ни разкажете тогава? — подкани го Хансън.

— Истинският въпрос е друг. Къде е била намерена фигурката и как се е озовала там?

— И къде е била намерена? — поинтересува се Фин.

— Подобна информация би трябвало да струва нещо, не мислите ли?

— Колко ви плати Пиетер Боегарт? — попита Били.

— Онова си беше за тогава. Това сега е друга сделка.

— Изпратили сте някъде Пиетер Боегарт, някъде, където най-вероятно той е намерил смъртта си — каза Фин. — Пиетер може и да е бил черната овца на семейството, но все пак е бил Боегарт и полицията несъмнено ще прояви интерес към факта, че вие сте последният, който го е видял жив. Питам се дали би ви харесало група полицаи да се разшетат из очарователното ви кварталче.

— Твърде хубава сте, за да отправяте подобни заплахи.

— Аз обаче не съм хубав — намеси се Били. — По-различно ли ще е, ако аз отправях заплахите?

— Ни най-малко — въздъхна Остерман. — Но по мое мнение не е редно да се отнасяте така с един стар човек.

— Кажете за фигурката.

— Фигурката беше в ръцете на един доста безскрупулен човек на име Уей Ян. Той знаеше, че харесвам такива неща, затова ми я продаде.

— И къде да намерим този Уей Ян? — попита Хансън.

— Имаше магазин на улица „Деуан“, но вече не е там.

— Къде е?

— В моргата може би? Или в орнаментирана урна някъде? Във всеки случай се е присъединил към предците си. Намерили го под търговския пристан до рибарската фабрика с разпран корем и избодени очи. Липсвали му и няколко пръста на едната ръка, но не защото са ги изгризали рибите.

— Кой го е убил?

— Откъде да знам? — Остерман сви рамене. — Това е Борнео. Калимантан — наречете го както искате. Последната загадка в света. Там още има племена, които колекционират мумифицирани човешки глави. Правят броеници от човешки зъби и ги закачат под стрехите на колибите си. Нощем зъбите дрънчат като вятърни чанове. Чувал съм ги с ушите си. Уей Ян се занимаваше и с търговия на ценни метали покрай другото, беше и контрабандист. Имаше си вземане-даване с племенните златотърсачи от вътрешността — така наречения *хутан*, или дълбоката джунгла — работеше и с *пеньелудуп*, контрабандистите. Може да го е затрил всеки от тях, защото редовно ги мамеше и това не беше тайна за никого.

— Но вие знаете от кого е взел златната фигурка, нали? — попита Хансън.

— От контрабандист на име Ло Чан. Наполовина китаец, наполовина бог знае какво.

— А Ло Чан откъде я е взел? — попита Фин.

— Уей Ян не знаеше. Онзи не му казал.

— Или не е пожелал да му каже.

— Да — съгласи се Остерман.

— И къде да намерим този тип Ло Чан? — попита Хансън.

— Корабът му се казва „Педанг Емас“. Върти се около Кампонг Сугут и редовно пътува до Замбоанга. Занимава се и с пиратство покрай другото. Сигурно и в момента е някъде между двете точки.

— Къде е Кампонг Сугут? — попита Фин.

— Близо до Лабук Бей в море Сулу — отговори Хансън. — Под плитчините Тегепил при устието на река Сугут. Шън живее там с една жена, Чай Куин Ма. Тя ръководи един от бордеите му. Прилича на коза с рокля. Разпознава се отдалеч.

Намериха друго водно такси, прекосиха просторния залив и се върнаха в Лабуан Сити. Завариха всички на борда на „Кралицата“ — Лабуан не беше особено привлекателен, ако не се интересуваш от незаконен секс или офшорно банкиране. Тоши приготвяше нещо вкусно в кухнята, а Елиша Санторо ги чакаше в кабината с щурвала с разгънати на таблото карти.

— Надявам се, че няма да поемем на север — каза той с притеснено изражение на младото си красиво лице и се почеса по веждата над превръзката на сляпото си око.

— Защо? — попита Хансън.

— Току-що се връщам от метеорологичната служба в града. В море Сулу се заражда тайфун. Голям. Очаквало се да достигне плюс десет. Хипертайфун. А барометърът пада като камък. — Погледна към Фин и Били. — Е, накъде тръгваме?

— На север — отсече Хансън. — В море Сулу.

17.

„Педанг Емас“ беше трийсет и пет метров, стотонен китоловен кораб, по-стар от „Титаник“. Започнал кариерата си през 1907-а като транспортен кораб на дребна шведска фабрика, построен от „Ниланд Верстед“ в Осло с означение „Корпус 133“. Продаден бил на една исландска компания и получил името „Харалдур Кристьянсон“.

През 1921-ва бил прехвърлен на новозеландска китоловна компания и прекръстен „Рангитото“. Девет години по-късно бил върнат в скандинавски води и станал собственост на „Ставангер Сардине Къмпъни“ — производител на известната марка сардини „Роял Брислинг“ — официално като риболовен кораб, но реално бил преустроен за яхта на президента на компанията. На палубата била издигната луксозна кабина, а трюмът се използвал за дребни товари и прибрал огромен горивен резервоар.

Името му било променено на „Кристианфиорд“, но само няколко години след скъпия ремонт и с приближаването на войната, корабът бил даден под наем на норвежката кралска флота и прекръстен „Крал Хаакон VII“ в чест на застаряващия норвежки монарх.

Както можело да се очаква, германската флота заловила малкия разузнавателен кораб през април 1940-а и не го нарекла никак — замазали с боя името на носа и изтипосали сериен номер на комина. Двигателите му били извадени и заменени с дизелови с мощност от две хиляди конски сили, корабът бил пратен на патрулни мисии, а вместо флага на сардинената компания се веело знамето на нацистката *Kriegsmarine*.

След войната и под името „Хамерфест“ корабът изкарал дълги години като крайбрежен транспорт, но в края на деветдесетте законовите промени в норвежкото корабоплаване направили употребата му неизгодна, най-вече заради мощните му дизелови двигатели. Така корабът сменил десетина пъти собствениците си, докато накрая не попаднал на пенсиониран канадски зъболекар със страст към кокаина, който го ремонтирал и кръстил „Атропос“ като

първия кораб на Хорейшо Хорнблоу от хитовата серия книжлета за младия офицер от английската Кралска флота по време на Наполеоновите войни.

С това кажи-речи се изчерпвали познанията на зъболекаря по мореплаване. Наел кофти екипаж в Сингапур, моряците открили запаса му от кокаин, изчакали да навлязат дълбоко в пасажа Палауан, клъцнали му гърлото и го хвърлили на акулите. Ло Чан не беше казал цялата истина на Гнусния сърфист за събитията, последвали смъртта на глупавия зъболекар.

А истината беше, че не друг, а лично Ло Чан хвърлил зъболекаря на акулите, а после направил същото с партньора си и с другите от екипажа, след като ги напил до безсъзнание. Това станало малко след срещата им с откачения японски моряк на сала. Ло Чан, който беше неграмотен и не особено умен, нямаше представа какво означава печатът върху златното кюлче. Знаеше само, че е злато и че иска да заграби всичко за себе си, без да дели с никого. Пък и не му трябваше екипаж, за да управлява „Атропос“, или „Педанг Емас“, както се казваше вече корабът.

На четири дни от Замбоанга, след като разтовари поредната доставка от млади момичета за тамошните сексклубове, той се връщаше с товар от петстотин бойни петли, откраднати от най-добрия развѣдник в областта и натъпкани в бамбукови клетки в трюма. При цена от петстотин до хиляда долара на птица, печалбата му щеше да е огромна. Както казваха, в Борнео и Филипините всяко село имаше три забележителности — пазара, църквата и местната яма за борба с петли. Вонята им лепнеше по целия кораб, вдигаха ужасен шум и цапаха катастрофално, но печалбата оправдаваше тези дребни неприятности.

Единствената тревога на Ло Чан беше за времето. Зъболекарят беше инсталирал скъпо навигационно и метеорологично оборудване на кораба, но Ло Чан не си правеше труда да се занимава с него. Първо, не знаеше как работи, и второ — ако не се броят годините в затвора, беше прекарал целия си съзнателен живот в морето и инстинктивно разбираше кога времето е на път да се промени. Нямаше и облаче в небето, морето беше мъртвешки спокойно, а слънцето напичаше въздуха, изобщо съвсем нормално време за сезона, ако не бяха другите признаци.

Застанал в малката навигационна кабина до луксозния палубен навес, Ло Чан беше оставил и двете врати отворени, но от течение нямаше и помен. То и вятър нямаше никакъв, само онова странно, потискащо усещане и тежкия, почти нацупен пулс на океана. И цветът не беше както трябва — водата имаше някаква сива, почти сребриста отсянка, която приглушаваше зеленото и внушаваше мисли за вкуса, който би останал в устата ти, ако близнеш секретната топка на врата. Озон, така май му викаха. Ло Чан се наведе и духна в една от старомодните звукови тръби до щурвала.

— Кам Дао! — извика той на вьетнамското момиче, чието лице беше нарязано с нож от разбеснял се клиент в един от публичните домове на Чай Куин Ма — онзи в голямата къща зад рибния пазар, „Пуки Румах“. Момичето вече не ставаше за пред клиентите, но обичаше да готви, а Ло Чан обичаше да яде. — *Трунг нгуйен!* — заръча той.

Кльощавото дребно създание правеше великолепно айскафе, а по тъмно и след дълъг преход в морето Ло Чан се случваше да я използва и по предназначение, с което вьетнамката също се справяше задоволително — истински подвиг предвид факта, че настоящият ѝ клиент тежеше близо двеста килограма.

Ло Чан надникна през лявата врата на кабината. Над парапета се виждаше бреговата линия, неясна сива сянка на десетина километра от кораба. Обикновено се приближаваше повече до брега, използвайки познати ориентири, но сега беше в района на рифовете Торонгохок и дори с плиткогазещ кораб като този подобно начинание носеше своите рискове.

Кам Дао се появи на мостика с любимата му чаша за кафе. Поклони се леко и му я подаде. Той я пое с месестите пръсти на едната си ръка, а другата не свали от кормилото. Отпи голяма глътка от силното кафе с подсладено кондензирано мляко и въздъхна доволно.

— Донеси ми обяд — нареди сопнато той. — Малко *пхо* и една чиния от онова *мук зао тап кам*, което правиш толкова добре. — Говореше вьетнамски свободно. Макар и с китайски произход, Ло Чан беше роден във Виетнам. Кльощаво сираче в Ханой през военните години, впоследствие той беше забогатял и надебелял, спечелвайки си славата на човек, който може да ти набави всичко, от автомати АК-47 и

руски гранатомети за северните бандити и наркопласъори до гей проститутки и брошури за секстуристите.

Известен беше и с охотното изпълнение на мокри поръчки, прекарал беше и доста години като бияч на Пета оранжева бригада на Труонг Ван Кам. След ареста и екзекуцията на шефа на бандата през 2004-та, Ло Чан избяга от страната и след време се установи в Кампонг Сугут, където подхвана процъфтяващия си бизнес в попрището на проституцията и контрабандата. Съвсем по китайски, той гледаше философски на тези промени — животът предлагаше богато разнообразие от трагедии и възможности. Номерът беше да превръщаш трагедиите във възможности и да мислиш за миналото колкото се може по-рядко.

Остров Джампонгонг се появи право напред в далечината и на Ло Чан му се наложи да вземе решение. Бръкна в джобчето на огромната си бяла риза, извади метална табакера с „Неос Пасифик Сигарилос“ и запали една с платинената запалка „Дънхил“, останала му от злощастния канадски зъболекар. Бяла пяна се появи по браздите, които носът на кораба ореше по водата. Отдалеч Джампонгонг приличаше на съвършен тропически рай от рекламна брошура. Кокосови палми опасваха бели пясъчни плажове, зад тях се редяха гори, възвишения и гъста джунгла, и всичко това се катереше към знойно зелен планински връх с обвито в рехавя мъгла било. Типичен остров в море Сулу. Адски романтична гледка в туристическите брошури за идиоти като канадския зъболекар.

Проблемът беше в рифовете и плитчините, които опасваха острова в широка ивица. По-навътре обаче, между Джампонгонг и Киналубатан Пойнт на материка имаше канал, широк един километър и дълбок в средата поне осем клафтера или близо дванайсет метра повече от газенето на „Педанг Емас“. От двете страни на дълбоката средна ивица имаше наноси и подводни скали, които стърчаха като зъби на гигантски хищник току под повърхността, изцяло скрити от погледа в дни като днешния, когато слънцето се отразяваше ослепително във водата, и които можеха да разпорят търбуха на малкия кораб така, както ножът беше изкормил покойния зъболекар и също толкова покойния партньор на Ло Чан. Ако поемеше по канала, след половин ден щеше да е в Кампонг Сугут; не поемеше ли по канала,

рисуваше да остане в открито море при евентуална буря, плюс половин ден загубено време.

— *Наджис* — изпсува той на малайски.

Дизеловият двигател пулсираше под краката му, а кормилото лепнеше от изпотената ръка. Островът приближаваше с всяка изминала минута. Погледна наляво към гъстата зелена линия на мангровите дръвчета, надвиснали над водата по брега на материка. Отпи щедро от хладната напитка, която белязаната курва му беше донесла, после остави чашата на тясното „табло“ под предното стъкло на кабината.

— *Пуки мак диа* — процеди нова ругатня той. Завъртя с две ръце кормилото, насочвайки кораба към брега и тесния канал между него и острова.

Половин час по-късно, напълнил огромното си шкембе със сочната сепия на Кам Дао и голяма бутилка студена бира, Ло Чан водеше уверено кораба покрай подветрената страна на високия вулканичен остров и следеше за всяка промяна в цвета на водата, подсказваща наличие на наноси или плитчини. Внимаваше и главните островни ориентири — високите северни канари и щръкналият силует на хълма Банкока — да остават далеч вдясно от него. Вливащите се в морето води от подножието на канарите създаваха течения, които можеха да завъртят малкия кораб като пумпал и да го смажат за секунди в грапавите скални стени.

Дори от миля разстояние чуваше как прибойт се блъска с рев в скалата. Студени тръпки полазиха по гръбнака му. Да се разбие в скалите беше лошо, но да падне в морето беше още по-лошо. Ло Чан, въпреки издутото си като балон шкембе, не можеше да преплува и метър, а беше изхвърлил в морето достатъчно нещастници, за да е наясно какви точно хищници дебнат в обилни количества под повърхността. По-добре сам да си пусне куршум в главата, отколкото да се удави в морето.

Малкият залив към вътрешността на острова се появи отдясно и ако Ло Чан не си отваряше очите, като нищо щеше да подмине плячката, която чакаше там. Голяма шхуна стоеше на котва недалеч от каменистия бряг при устието на тясна река. Ло Чан взе марковия бинокъл на зъболекаря и го вдигна пред очите си да погледне.

Нагласи на фокус лещите и шхуната лъсна пред него. Здравно закотвена. Тринайсет-четиринайсет метра дълга. Тъмен корпус,

снежнобели надстройки. Някаква жена се печеше на предната палуба без горнище, големите ѝ гърди се люлееха, ръцете ѝ бяха разперени да уловят максимално слънчевите лъчи, шапка с голяма периферия пазеше сянка на лицето ѝ. Беше тъмнокоса, със слънчев загар и сравнително млада.

Почти без колебание Ло Чан се пресегна и дръпна дросела да намали оборотите. Двигателите замъркаха по-тихо. Той завъртя кормилото и насочи „Педанг Емас“ към заливчето. В миналото беше спирал тук за прясна вода и знаеше, че дъното е достатъчно дълбоко дори при отлив.

Завъртя бинокъла, оглеждайки брега и джунглата отзад за други хора. Нищо. Само бял пясък, тучна джунгла и засенченото речно устие. Ло Чан се усмихна — месестите му устни се разтеглиха над редици от златни зъби. Сигурно имаше още един-двама на борда на шхуната, освен жената. Лесно щеше да се справи с тях. Бръкна под предницата на бялата си риза и измъкна стария револвер „Наган“, който предпочиташе още от дните си в Ханой. Седемпатронният му цилиндър щеше да е предостатъчен за предстоящата задача.

Уби докрай скоростта и продължи по инерция през гладката вода, приближавайки без излишен шум плячката си. Жената на палубата явно беше заспала. Не беше помръднала, откакто Ло Чан я видя за пръв път. Усмивката му се разшири. На шхуната сигурно имаше пиячка, а несъмнено и някакви пари. Дори кокаин, ако извадеше късмет. Благодарение на зъболекаря беше развил вкус към проклетото нещо. Може и оръжие да имаше дори, някоя пушка, да речем. Повечето яхти бяха снабдени с по една-две заради пиратската напаст в тукашните води.

На Ло Чан му харесваше мисълта, че е част от напаст. Представяше си се като мощна змия, питон например, който убива плячката си с груба сила, а не с отрова. Претегли в ръка револвера от Втората световна. Отровата, от друга страна, също не беше за изхвърляне. Наведе се напред и духна в тръбата.

— Кам Дао! — извика. — *Ди вой той!* — Младата жена изтича на тесния мостик от кухнята долу. — Поеми кормилото — нареди ѝ на виетнамски. — Приблужи ни бавно.

— *Ко* — отвърна с кимване и празно изражение жената. Знаеше какво е намислил господарят ѝ, но не би могла да го спре. Участиа на

полуголата жена вече беше подпечатана. Виетнамката пристъпи и пое кормилото.

Ло Чан излезе на палубата и тръгна тежко към носа. Държеше пистолета скрит зад гърба си. Докато корабът се плъзгаше бавно напред, той се постара да изпише любезно изражение на лицето си и да си припомни малкото английски, който беше научил през годините.

— Ехо, вие там! — извика той.

Деляха ги стотина метра. Твърде късно платноходката да включи спомагателния си двигател в опит да избяга. Не че би имало смисъл. Чудовищните двигатели, инсталирани от германците преди толкова години, и до днес можеха да развият скорост от осемнайсет възела, предостатъчни, за да настигне старият кораб и най-бързата платноходка.

— Ехо! — извика отново.

Жената не беше помръднала и на сантиметър. Ако на борда имаше други хора, те очевидно спяха. Ло Чан примижа. Големите меки гърди бяха яркочервени. Слънчево изгаряне. Явно е прекалила с баните, реши той. Понеже беше нещо като експерт по зърната и тяхната чувствителност, Ло Чан знаеше, че такова изгаряне е адски болезнено. Защо не слезеше долу тази жена?

Разстоянието се стопи до двайсет и пет метра, а онази още не помръдваше. Ло Чан отстъпи крачка назад. Досега жената трябваше да е реагирала на приближаването им. Да се е надигнала на лакти, да е бутнала назад периферията на шапката си, дори да е вдигнала слънчевите си очила, ако носеше такива. После се изненада. И уплаши.

Кам Дао завъртя кормилото и корабът се изви успоредно на шхуната. Вълната от маневрата се плисна в борда на другия съд и той се разклати силно. Големите гърди се разлюляха като пълни с вода балони, краката на жената се плеснаха безжизнено един в друг.

На десет метра разстояние подозренията на Ло Чан разцъфнаха в нещо близко до паника. Жената не просто беше разперила ръце да улови слънцето. Дланите ѝ бяха заковани за дъските. Кръв нямаше, защото пироните бяха забити в плътта ѝ по-рано, малко след като беше нападнала Фу Шън с нож от кухнята. Той посегна да я удари през лицето с приклада на оръжието си, но тя се извъртя в последната секунда и ударът попадна в слепоочието ѝ. Малко след това умря, но

дори и мъртва можеше да бъде от полза. Все още можеше да послужи като примамка за дебело прасе като Ло Чан.

Ло Чан твърде късно осъзна, че жената и платноходката са капан. Хукна тронаво към мостика. С периферното си зрение мерна раздвижване в надвисналите храсти при устието на малката река. Стискаше нагана, но знаеше, че е твърде късно.

Храстите не бяха храсти, а отрязани клони, прикриващи носа на някакъв старомоден остронос боен кораб, голям почти колкото „Педанг Емас“. Напуснал прикритието си, корабът излезе от речното устие с рев на мощни двигатели. Ло Чан видя дулото на тежка картечница при носа и малаец в маскировъчна униформа, който стоеше зад нея и се хилеше. „Педанг Емас“ беше на няма и триста метра от бойния кораб. От такова разстояние можеха да го разпердушният на трески и да го потопят, без дори да презареждат картечницата.

Стомахът на Ло Чан се разбълника от страх, той се оригна и усети вкуса на сепиите в устата си, примесени с киселата жилка на стомашен сок. Обзе го внезапното и ужасно подозрение, че ролите са на път да се разменят и че скоро той може да се окаже обяд за сепиите, вместо обратното. Обърна се и погледът му попадна на разпънатата жена. Сети се за зъболекаря и онова, което го беше сполетяло.

Повей на вятъра помете палубата на шхуната, събори широкополата шапка от лицето на жената и я отнесе през борда. Едната половина на главата ѝ беше смазана, дясното око приличаше на парче бяла сланина в буца преварено месо. Дело на хората от бойния кораб. Ло Чан знаеше, че с него могат да направят и по-страшни неща, знаеше и защо — беше си спомнил платноходката и къде я е виждал преди, макар че тогава корпусът беше червен, а не син като сега, спомнил си бе и момичето, както и русия ѝ приятел, онзи с белега, който беше решил, че ще е адски забавно, ако я заведе в някой бордей.

Но най-ясно си спомняше стареца на сала и златните кюлчета, увити в пожълтелите страници на старо военно издание на „Йомиури-Ночи“ от времето на войната. Златните кюлчета, които Ло Чан беше прибрал на сигурно място в сейфа в каютата си.

Щяха да го разпитват, а после да хвърлят изтерзаното му тяло през борда. Бойният кораб вече се беше наместил между „Педанг Емас“ и шхуната. Ло Чан не можеше да отдели поглед от мъртвата жена. Чуваше и жуженето на мухите.

Той килна глава назад и затвори очи. Мислите му се разфокусираха за миг в търсене на изход, после се спряха върху един спомен — спомен за един топъл и ясен ден в малкия парк до езерото Хоан Кием. Ло Чан седи в парка и реше дългата коса на Кюйен, с едната ръка движи бавно четката, а с другата приглажда косата, оставя я да се изсипва през пръстите му като катраненочерен, лъскав живак, но всъщност я гали тайно, усеща нежната извивка на врата през плътния черен водопад и страда от агонията на младежката страст с пълното съзнание, че винаги ще си остане преждевременно развито дебело момче, което реше косата на хубаво момиче.

По-късно приятелят му Трунг му каза, че тя всъщност изобщо не го харесвала, просто ѝ било приятно да го дразни. Нямаше значение. Той вдиша и усети слабото ухание на *дао пхаи*, бледопрасковеното цвете на своето детство. Уханието на онова момиче, Кюйен. Толкова отдавна. Но никой не живее вечно. Поне нямаше да се удави. Ло Чан отвори очи и видя мъжа, застанал при носа на кораба с половинметрово мачете в ръка.

Отново усети косата на Кюйен да тежи в ръката му, вдигна нагана, опря дулото в слепоочието си и натисна спусъка без миг колебание.

18.

Най-просто казано, тайфунът е силна тропическа буря с циклонни — или въртеливи — ветрове, които най-често се зараждат в западния Пасифик или в Индийския океан. Над екватора тези ветрове се въртят в посока, обратна на часовниковата стрелка, а под екватора — по часовника. Принципно тайфуните се пораждат от струпването на няколко основни фактора, сред които са необичайно висока температура на водата, висок слой от влажен въздух и спирално завихрени ветрове в област на ниско налягане.

Когато тези области на ниско налягане започнат да се въртят, обикновено по двойки, те бързо охлажда водата отдолу, защото блокират слънчевото греене и същевременно изтеглят топлината нагоре към по-студените въздушни маси във вид на изпарение. В резултат на всичко това се образува един въртящ се парен двигател, който бързо изчерпва запасите от енергия и тръгва по океана да търси нови, което с терминологията на човешката наука може да се опише така — тропическият циклон може да освободи топлинна енергия от петдесет до двеста трилиона джаула дневно.

За сравнение такова количество енергия за единица време се равнява на енергията, отделена при взривяването на десетмегатонни ядрени бомби през двайсет минути, и е двеста пъти повече от световния дневен капацитет за производство на електрическа енергия. Това обаче не е перфектната буря от филма с Джордж Клуни, не е величествена каскада от огромни вълни и съвършено дигитализирани малки корабчета върху съвременен дигитализиран океан; това е ад на земята, където изтерзаната вода наказва сама себе си и размазва на трески всичко, имало нещастieto да се изпречи на вечно изменчивия ѝ и непредсказуем път. Окоето — или центърът ѝ — може да достигне триста километра ширина, а по периферията му ветровете се движат със скорост от триста километра в час. Вътре в окоето може да възникне гигантско по своя обем възходящо разместване на водни пластове, нещо като лупа, чийто огромен купол се издига до десет-дванайсет

метра височина, а водите отдолу се въртят все по-бързо и по-бързо, създавайки невидим водовъртеж, толкова дълбок, че понякога стига до самото дъно. Именно в тази „лупа“ или „приливна вълна“, както я наричат, се съдържа потенциалът на най-страшните разрушения, които тайфунът може да причини.

Придвижвайки се към суша, приливната вълна следва издигация се релеф на морското дъно, става все по-висока и се движи със скорост над сто и шестдесет километра в час, помита сушата и унищожават всичко по пътя си с жестокост, която може да опустоши катастрофално цяло крайбрежие, а понякога и територията на цяла страна. Хиляди, а понякога и десетки хиляди могат да загинат в рамките на един ден.

Соления Хансън разбра, че са в беда, няма и два часа след като свърнаха зад ъгъла при върха на борнейския полуостров Сабах и поеха през Малайския проток. Барометърът продължаваше да пада, а равномерните вълни към брега се превърнаха в мазно вълнение под кила на „Кралицата“, като тресящи се тлъстини на огромно, набиращо скорост морско чудовище. Вятър нямаше, жегата тежеше мъртвешки, а на хоризонта се събираше гъста сянка, която всмукваше в пастта си малкото останали облачета.

— Проблем ли има? — попита Били Пилгрим, застанал на мостика до Хансън и Ели, който държеше кормилото. Дори в кабината звукът на надигания се вятър беше като остро електрическо жужене, все едно нахлуващият въздух свиреше на арфа по стоманения такелаж на „Кралицата“.

— Да — отвърна Хансън. — Север-североизток — извика той на Санторо.

Младият мъж кимна и завъртя кормилото. След няколко секунди корабът реагира, обърна се тромаво напреки на вълните, загърбил далечния бряг. Така вълните го удряха по-силно и „Кралицата“ се люлееше на дълги заходи нагоре и надолу по водните възвишения.

— Не е ли опасно да навлизаме по-навътре в морето?

— Да — потвърди Хансън. — Но ако попаднем на буря, предпочитам да съм възможно най-далеч от рифовете. При сегашното ни положение нямаме голям избор. — Първоначалната идея на капитана беше да се придвижат бързо покрай брега, изпреварвайки

тайфуна, и да пуснат котва на някое защитено място, докато отmine, а с повече късмет дори да стигнат навреме до Кампонг Сугут и широкото устие на реката там. Но тайфунът беше осуетил намеренията му. Виждаше се дори с просто око — право пред тях и толкова бърз, че нямаше начин да го избегнат. Най-добре беше да се гмурнат фронтално в него и възможно най-далеч от брега. Тайфун в океана е неприятно преживяване, но тайфун, който се е устремил към брега, е чудовище.

В кухнята долу Фин помагаше на Тоши да угаси печките и да направи студени сандвичи за предстоящия купон, докато останалите от екипажа тичаха да привържат и заковат всичко хлабаво под и над палубата. За тях това не беше нищо ново. Преживели бяха много бури с „Кралицата“. С напредването на деня вълните ставаха по-широки и високи, гребените им — увенчани с мръснобяла пяна, която се разливаше като слюнката на бясно чудовище — сравнение, което в конкретния случай не беше далеч от истината.

Зеленият цвят на водата потъмня постепенно и накрая океанът стана съвсем черен — цвят, който навяваше мисли за неизмерими дълбини и пълна липса на живот. Летящите риби се бяха изнесли някъде другаде, а морските птици бяха изчезнали дълго преди бурята да даде видим знак за съществуването си.

Късно следобед вече заобикаляха отдалеч ревящия прибой при рифовете на Пулау Тигаба, а небето над тях тъмнееше като да беше привечер. Фин се изкатери някак по люлеещата се стълба до кабината с щурвала, понесла чаши и голям термос вряло кафе, като междувремебно съумя да се намокри до кости от преливащите през борда вълни въпреки стария дъждобран, който ѝ даде Тоши.

— Това е последното горещо нещо в обозримото бъдеще. Тоши казва, че не трябвало дори сигналните лампички на печката да остават включени.

— Прав е — кимна Хансън, взе една от чашите и отпи. — Когато времето е такова, си имаш достатъчно проблеми и без пожар на борда.

— Поне не вали — каза Били. Плъзна поглед по бурната вода и тъмното небе.

— И това ще стане — вметна Ели, който се бореше с кормилото. Хансън се премести да погледне показанията на радара.

— Никак не ми харесва — промърмори тихо той, наведен над екрана.

— Какви са тези линии, които излизат от центъра на бялото нещо? — попита Фин.

— Дъждът, за който питаше твоят приятел — отговори Хансън. — При това е в изобилие.

— А дупката в средата?

— Окото — обясни Хансън. — Много малко и много опасно.

— Мислех, че в окото на урагана цари мъртво спокойствие — обади се Били и се хвана за компасната платформа, когато „Кралицата“ се устреми нагоре по склона на поредната вълна.

— Може и така да се каже — съгласи се Хансън. — Но по периферията на окото ветровете са най-силни и разрушителни. Ако кораб като нашия мине през периферията, ветровете ще го разкъсат. Затова най-добре да стоим настрана.

— И как ще го направим? — притесни се Фин. — Това нещо изглежда доста голямо.

— Около двеста километра от единия до другия край. Сто двайсет и пет мили. Нищо работа като за тайфун.

— Можем ли да го заобиколим?

— Вероятно — каза Хансън. — Въпросът е накъде да тръгнем — ляво или дясно на борд?

— Има ли значение?

— Под екватора сме, значи ветровете се въртят по посока на часовниковата стрелка. Предвид сегашното ни местоположение, това значи от изток на запад.

— Да бе, всичко разбрах — смотолеви Фин, но само след миг вече изобщо не й беше до това. „Кралицата“ стигна гребена на вълната и разкърши гротескно снага, при което Фин отхвъркна през кабината и падна върху Били, който съумя да я хване, преди да е изхвърчала на палубата вън. Помогна й да стъпи на крака, докато „Кралицата“ се хлъзгаше умопомрачително по обратния склон на вълната и ревеше като товарен влак. Стомахът на Фин се качи в гърлото, все едно се спускаше със скоростен асансьор, небето изчезна и през предното стъкло на кабината се виждаше само водната маса на следващата вълна.

— Добре ли си? — попита я Хансън.

— Да — отвърна кратичко Фин. Добре че беше хапнала малко на обяд. — Та докъде бяхме стигнали?

— Ляво или дясно на борд — повтори капитанът, като държеше под око Ели, който се бореше с кормилото в опит да задържи старата госпожа срещу вятъра. — Представи си състезател по американски футбол, който подлага рамо напред да блокира противников играч. Това е дясно на борд, тоест дясната страна. Другото рамо остава по-назад, там ветровете са по-слаби и дъждът не е толкова проливен. Та това е ляво на борд.

Фин сви рамене.

— Не ми изглежда толкова сложно. — Стигнаха върха на поредната вълна и този път Фин се хвана за масата с картите, преди да са се юрнали надолу. Преглътна шумно и стъпи решително на краката си. — Трябва да завием наляво.

— Да, само че ветровете менят посоката си непрекъснато — вметна Били, клатушкайки се до преградната стена отзад.

„Кралицата“ изпъшка и набра височина, заоравайки в поредния хребет. Огромен воден фонтан се изля върху палубата.

— Прав е — мрачно заяви Хансън. — Тайфуните не се подчиняват на никакви правила. Имат си собствен живот.

— С други думи, затънали сме в лайна — обобщи Ели Санторо, стиснал кормилото.

— Не съвсем — възрази Хансън. — Точно затова навлязохме в открито море, където има достатъчно място за маневри. Ще държим бурята под око още час-два, после ще решим.

„Кралица Батавия“ си пробиваше с мъка път в нощта, светът се сви до безкрайна серия от високи вълни, нагоре по връщото, увенчано с пяна лице и надолу по гладкия, грозен гръб — все едно си се качил на влакче в лунапарк и никой не се сеца да го изключи. Скоростта на вятъра се увеличаваше, такелажът звънтеше и плющеше оглушително, така че и да разговарят не можеха.

Макар всички отвори да бяха запечатани, водата намираше начин да се промъкне. Каютата на Фин в задната секция на долната палуба беше наводнена, тоалетната връщаше съдържанието си заради насъбраната в трюма вода. От всеки шев, заварка, тръба и вентилатор капеше вода.

Заедно с барометъра падаше и температурата и въпреки дъждобрана и проядения от молци вълнен пуловер, който Максевъни й бе дал, Фин трепереше от студ.

Най-лошо от всичко беше страховитото раздрусване, когато „Кралицата“ пропадеше във водната бездна след всеки воден хребет, сякаш огромен юмрук блъскаше стария кораб с едничката цел да го направи на трески и да прати всички тях на морското дъно.

Повечето време Фин прекара в каюткомпанията, седеше увесила нос и стомахът ѝ се стягаше болезнено при всеки заход нагоре и надолу по водните стени, като пътник в самолет, който е попаднал в силна турбуленция. Насочваше мислите си към стария кораб, внушаваше му да удържи на натиска, представяше си как стенещият кил се издига с жално скърцане от водата, преди да се стовари обратно в месомелачката ѝ.

Тоши се опита да я изкуши с влажен сандвич, но от мисълта за яйчената салата, която лично беше приготвила по-рано, преди слънчевата светлина да изчезне, сега, в мрака, стомахът ѝ се обръщаше. Беше гладна, мокра и много уплашена, и единственото ѝ желание беше всичко това да свърши, по един или друг начин. Отдавна беше минало полунощ, когато реши, че не може да стои повече сама и тръгна към кабината с щурвала горе с риск някоя вълна да я отнесе в морето.

Хансън беше сменил Ели Санторо на кормилото и освен него Фин завари в кабината единствено Били. Гледката през обливаното от проливен дъжд предно стъкло беше по-страшна и отпреди. Ветровете духаха така ожесточено, че дъждът се изливаше като пелена по стъклото и големите чистачки, прикрепени към горната му част, не вършеха никаква работа. Вълните се блъскаха в носа и в бордовете на „Кралицата“ с гръм като от огромна църковна камбана.

— Не можем да поддържаме този курс още дълго! — изкрещя Хансън да надвика трясъка на бурята, когато Фин влезе в кабината. — Вълните са прекалено големи и прекалено начесто! Ако не обърнем, ще потънем или ще загубим кърмата!

— Ще обърнеш кораба с бимса напред? — възкликна ужасен Били и челюстта му увисна.

— Нямам избор! — отсече Хансън. — Повече не можем да продължаваме така! Хванете се за нещо! — И завъртя кормилото докрай наляво.

— Какво означава с бимса напред? — извика Фин, стресната от внезапното решение и реакцията на Били.

Били отвори уста, но преди да е отговорил, Фин отхвъркна назад и се строполи в другия край на малката кабина, а корабът се люшна в остър слаломиращ завой, пропадайки по склона на гигантска вълна, която запълни нощното небе от хоризонт до хоризонт. Немислимо голямата вълна право пред тях надвисна като свит юмрук и тонове ослепителни пръски се разлетяха от тъмните кокалчета на побеснялата вода.

„Кралица Батавия“ се хвърли по новия склон като сърфист, който се опитва да стигне по-дълбока вода. Яхнала хребета, „Кралицата“ започна да завива, а после се хлъзна назад. И преди Фин да се е надигнала от пода, хребетът на вълната се стовари върху палубата на „Кралицата“, разби вратите и порой от леденостудена вода щурмува кабинката. Отля се почти веднага, а Фин остана да лежи кашляща и давеща се на дъските и да плюе солена вода.

Незнайно как Хансън се беше задържал на кормилото, успя да завърти кораба с кърма към побеснелия вятър и „Кралицата“ побягна, гонена по петите от бурята. Корабът се беше отказал от борбата и се носеше като изкоренено дърво по врящата водна повърхност. Но поне лашкането беше станало почти поносимо, за разлика отпреди.

— С бимса напред означава да обърнеш кораба странично на вълните. Понякога е доста рисковано! — отговори със закъснение на въпроса ѝ Хансън, все така зает да се бори с кормилото.

Фин се размя уморено, после се закашля пак, но успя да се изправи на крака с помощта на Били.

— Да беше казал по-рано!

Летяха напред, тласкани от ветровете, без да се противопоставят повече на безумната сила, задвижваща големия циклон. Бурята се движеше напред с равномерно нарастваща скорост, настигаше очукания стар кораб, заливаше го и го изплюваше отново, а периферията и окото ги гонеха по петите като ненаситна паст.

„Кралица Батавия“ летеше през поглъщащия я мрак сред какофония, дошла от ада. Прииждащите вълни я издигаха високо, после я всмукваха надолу, прехвърляха бордовете ѝ и я наказваха жестоко. Фин седеше сгушена на мостика, мокра до кости и с вцепенен мозък, гледаше как небето просветлява и се чудеше как е съумяла за толкова кратко време да стигне от скучната и сравнително

цивилизована атмосфера на лондонската аукционна къща до центъра на яростен тайфун в Тихия океан.

Замисли се за Кълъмбъс, за дома и за детството си, и се запита дали опасността не я е дебнела още от момента, в който напусна Охайо. Но най-вече се питаше дали няма да умре тук, погълната от едно жестоко и немилостиво море.

Чу се ужасен звук, като от изстрел на карабина, и Фин изпищя. Ревът на бурята погълна звука, а поредната вълна блъсна кораба отстрани и отнесе раздробените останки на старата спасителна лодка, висяла допреди миг на спускателните си кранове току зад мостика.

Наближаваше шест часът, зазоряваше се бързо, „Кралицата“ беше съвсем близо до периферията на тайфуна, а морето окончателно се бе разделило с всякакъв здрав разум. Вълни се разбиваха една в друга и изхвърляха завихрени фонтани срещу пелените от проливен дъжд. През предното стъкло на мостика не се виждаше нищо и те плаваха слепешката през ужасната буря.

Зората най-после се пукна, дива и яростна, небето и океанът се срещнаха в ужасяваща, неспокойна линия. Вълни заливаха непрестанно „Кралицата“, появи се и странна, влажна мъгла на парцали, водни пръски и дъжд се сливаха в брулена от ветровете мъгла, която се блъскаше в кораба със стотина мили в час. Радиоантената и кабелите на макарите и хаспелите отдавна се бяха скъсали като пренавити струни на китара. По някое време на Фин ѝ се стори, че различава и друг кораб, яхнал бурята като техния, но преди да го покаже на Хансън и Били, той се скри в парцаливата мъгла.

А после дъждът спря изведнъж и последвалата тишина беше пострашна и от бурята. Подмятаха ги разпенени вълни, но точно над тях имаше слънце и синьо небе.

— Окото!

Фин зяпна. Наоколо им се издигаше стената на периферията. А после вратата се отвори рязко и Ели Санторо нахлу със залитане в кабината с полепнала по челото коса.

— Какво? — изрева Хансън, чиято борба с кормилото не спираше и за миг.

— Идвам от навигационното! Дъното под нас се издига!

— Колко?

— В момента сме на осемдесет клафтера.

— Следи постоянно показанията — нареди Хансън. — И ме уведоми, ако дълбочината намалее още.

— Шантава работа! — Санторо се обърна и излезе.

— Какво беше всичко това? — попита Били.

— Намираме се на сред море Сулу. Дъното трябва да е далеч под нас. Осемдесет клафтера! Чисто безумие! Сто и петдесет метра дълбочина под кила. Плитчина или остров в средата на нищото.

— И на картите няма нищо, така ли? — попита Били.

— Карти! — изрева Хансън. — Какви карти? Нямам дори приблизителна представа къде сме.

— Джиписес? — подвикна Били.

— Настройка към сателит в такова време? Абсурд! — изръмжа Хансън, залепнал на кормилото.

— Трябва да облека нещо сухо! — извика Фин. Ясно ѝ беше, че само се пречка в краката на капитана, като стои тук. По-добре да се хване на работа, да приготви нещо за ядене например.

Довлече се до вратата, вдигна подгизналия дъждобран над главата си и се гмурна в бурята навън. Като мълвеше молитви наум, тя се смъкна до главната палуба, изчака „Кралицата“ да се спусне по склона на поредната вълна и в краткия миг преди да поеме нагоре притича и се метна през входа на главния коридор. След минутка се довлече до малката си каюта.

Свали мокрите си дрехи и навлече последните си сухи дънки и един от дебелите, вмирисани на тютюн за лула пуловери на Максевъни. Обу сухи чорапи, пъкна крака в гумените ботуши и тръгна към кухнята.

Тоши, готвачът, и Базуки, огромният самоански стюард, пълнеха малки термоси с гореща супа, направена от бульони на кубчета и нагрята с електрически чайник вода. И дребният японски готвач, и грамадният му помощник като че ли се чувстваха добре в люлеещата се кухня и не обръщаха внимание на данданията, вдигана от удрящите се едни в други тигани и тенджери, които висяха на куки от тавана, нито на петнайсетсантиметровия воден слой, който се плискаше в краката им.

Тоши връчи на Фин един от термосите заедно с четири метални чаши с дръжки, нанизани на разтегателно въже, което увеси на врата ѝ. Измъкна огромен шоколад от едно чекмедже и го пъкна със

заговорническо намигване в джоба на дъждобрана ѝ, дръпна ципа на джоба, за да не изпадне лакомството, после се ухили.

Фин направи опит да му върне усмивката, целуна и двамата по бузата, после тръгна обратно към бурята.

Примижала срещу гъстите пръски, които вятърът въртеше и набиваше наоколо ѝ, Фин пресече палубата към стълбата на мостика и тръгна нагоре, стиснала под мишница термоса, докато металните чаши дрънчаха на врата ѝ под напора на вятъра. Беше на последното стъпало, когато се чу невъобразим звук на разкъсващ се метал като страховито скърцане на огромни драконови зъби. Драконът удари с опашка и корабът се люшна като при земетресение, веднъж и още веднъж.

Ужасният стържещ звук се разнесе отново, разтърси целия корпус, „Кралицата“ се килна, простена жално, подскочи и полегна на хълбок. Термосът със супата излетя от ръцете на Фин, ботушите ѝ се хлъзнаха по мокрия метал на стъпалата и гигантската вълна, заливаща заседналия кораб, я отхвърли назад във въздуха. Размахала трескаво ръце, Фин зърна за миг наклонения ръждив кил на „Кралицата“, после падна в морето. Тежестта на ботушите и мощният прибой я теглеха неумолимо надолу към жестокия и немилостив търбух на океана.

19.

На следващата сутрин Фин се събуди от сън без сънища и дълбок като смъртта. Тайфунът беше отминал, небето беше сияйно синьо, с високи бели облачета като парцали от разкъсано платно и ранно слънце като лъскава жълтица. Фин изпълзя малко по-нагоре по широкия бял плаж. Тежките ѝ гумени ботуши бяха изчезнали, навярно още с първата вълна, която я помете от палубата на „Кралица Батавия“. Фин обърна глава и остра болка проряза врата ѝ.

Опипа с пръсти мястото и откри дълга треска, забила се дълбоко в шията ѝ отстрани, под долната челюст. Издърпа я с бързо движение и едва не припадна от болка. Ръбовете на треската бяха остри и разръфани, по шията ѝ се стичаше кръв. Усети соления ѝ вкус в устата си и разбра, че треската е проникнала в гърлото ѝ, макар раната да не изглеждаше твърде тежка. Поне не би била, ако наблизо имаше болница. Но на този остров? Каква рана минаваше за тежка тук, където и обикновено порязване можеше да те убие? Нямахме аптеки. Фин стисна очи и направи опит да проясни мислите си. Не помнеше кога треската се е забила във врата ѝ. Всъщност не помнеше нищо след внезапния си сблъсък с вълната.

Закашля се, изплю малко кръв и бавно се изправи на крака. Огледа се. Бурята беше отминала, но в пясъка все още се разбиваха тежки вълни. Облаците препускаха по синьото небе, а силният вятър люлееше палмовите дървета по брега.

Фин се обърна и погледна към морето. Прибойт се търкаляше гневно, вълните прииждаха една след друга, тъмни и тежки с отминаването на бурята. От „Кралицата“ нямаше и помен — никъде не се виждаше заседнал върху незнайна плитчина или риф кораб.

Ураганът си беше отишъл, изчезнала беше и „Кралица Батавия“, но сувенири от присъствието ѝ бяха пръснати по плажа и в двете посоки — сандъци от трюма, някои смазани, други непокътнати, дървени отломки от спасителните лодки, разпарцаливени останки от надуваема лодка, продоволствие от кухнята.

Фин не знаеше да се радва ли, или да си скубе косите. Дали не беше единственият оцелял, женски вариант на Том Ханкс в „Корабокрушенецът“ съвременна версия на „Робинзон Крузо“? Отърси се от тази мисъл, обърна се отново и направи няколко неуверени крачки по пясъка. Имаше по-важни неща, за които да мисли, например има ли и други хора тук, освен нея. Съблече подгизналия пуловер на Максевъни и го захвърли на пясъка. А после се наведе импулсивно да го вземе и го върза на кръста си. Бог знае колко студени нощи щеше да прекара тук.

Продължи по плажа, с гръб към издигащ се, обрасъл с джунгли нос и с лице към неясния, далечен силует на вливаща се в морето река или нещо такова. Стотина метра по-нататък се натъкна на труп. Беше Куан Конг, кореецът, който помагаше на Максевъни в машинното. Фин едва ли беше разменила и пет приказки с него, но да го види тук, на плажа, беше като юмрук в корема.

Лежеше проснат на пясъка, с водорасли в късата сива коса, разстлани около главата му като дълги мокри кичури. Кожата на дланите и стъпалата му беше придобила отвратителен розово-синкав оттенък, крайниците и коремът му започваха да се подуват под лъчите на утринното слънце. Лежеше на хълбок, с изкривена под неестествен ъгъл глава, и двете му очи бяха изкълвани от птиците. Фин усети, че всеки миг ще повърне.

Каза си, че трябва да се успокои, после коленичи до тялото. Стисна зъби и пребърка джобовете на ризата и широките му панталони, но не откри нищо полезно. Замисли се дали да не го погребее, а после си даде сметка колко абсурдно е това, още повече, че приливът най-вероятно щеше да го отнесе в морето. Сега трябваше да мисли за себе си и за собственото си несигурно бъдеще. Имаше и още нещо. Стегна се вътрешно, пролази до краката на мъртвеца и свали мокрите му маратонки. Бяха й много големи, но да ходи боса тук значеше да си търси белята.

Продължи по плажа. Стотина метра по-нататък стигна до още неща, отнесени от „Кралицата“. Първото беше възглавница от пяна с кальфка, второто — оранжев плик за боклук, от онези, в които Тоши изхвърляше отпадъците за рециклиране. От кальфката на възглавницата и парче от найлоновия плик Фин си направи импровизирана шапка, за да се предпази от силното слънце, което

наближаваше зенита си. Една от празните кутийки от безалкохолно прибра в джоба си. Остатъкът от калъфката накъса на ивици, с които да подпълни маратонките. Пристегна колкото можа връзките и направи няколко крачки за опит. Не беше идеално, но ставаше. Поне на първо време трябваше да се задоволи с това.

Плъзна поглед по плажа зад себе си. Следващи в списъка бяха прясна вода и някакъв заслон, пък макар и временен. Засега беше горещо, но нямаше представа какви са температурите нощем.

След половин час Фин стигна до падината, която беше видяла в началото. Оказа се обрасло с мангрови дръвчета тресавище, което продължаваше към вътрешността на острова. От другата страна на тресавището плажът продължаваше на север. На изток, в морето, вълните се разбиваха по онзи особен начин, който подсказва наличието на подводен риф — рифа, на който беше налетяла „Кралицата“. Фин погледна отново към тресавището, обмисляйки дали да не го прегази някак.

Колебаеше се. Чела беше достатъчно за такива блата и знаеше, че в тях живеят опасни създания — от миниатюрни отровни змии и кръвосмучещи пиявици до гигантски крокодили. Блатото можеше да почака. Вместо към него Фин се отправи към вътрешността по тясна пясъчна ивица, обточена с чепати дървета, чиито разкривени корени стърчаха от мътната вода, сякаш всеки миг щяха да тръгнат към морето.

След още двайсет минути стигна до края на заливчето и там откри малка река, всъщност широк поток, няма и двайсет метра при устието. Направи няколко крачки срещу течението, просна се по корем на ниския бряг и пи до насита. Водата беше бистра и студена, с едва доловим привкус на някакъв минерал.

След като се напи, Фин наплиска лицето си и изми внимателно малката рана отстрани на врата си. После стана и продължи напред към вътрешността на острова. Теренът се издигаше равномерно, потокът ромонеше по каменистото дъно, слънчевите лъчи се отразяваха във водата. Мяркаха се плувачи срещу течението риби като златни и зелени стрели, опашките им се движеха трескаво да преодолеят течението, устите им бяха раззинати с надеждата да уловят каквото там им поднесе водата. Не изглеждаха трудни за улавяне, ако знаеш как.

Фин спря и се загледа смръщена в рибите. Как би могла да хване някоя без кукичка? Тръсна глава. Всяко нещо с времето си. Ето че пак беше стигнала до Том Ханкс и Робинзон Крузо, плюс малко от опита, натрупан по време на летен археологически стаж в Аляска от Нюйоркския университет. Ако намереше подходяща скала, лесно можеше да си отчупи парче за каменен нож — умение, усвоено по време на неолитните разкопки в Аляска, което тогава ѝ изглеждаше напълно лишено от практическа стойност. Както казваше майка ѝ, никога не се знае кога алгебрата ще ти свърши работа. Това поне беше въпрос на далечно бъдеще.

Продължи покрай потока, като се оглеждаше за закътано място, където би могла да се прислони. Листакът беше гъст, дърветата растяха близо до брега, на места клоните надвисваха над водата. Гигантски папрати свеждаха вейки над земята, покрита с крѳпки от широколист храсталак. Дълги лиани и мъхове висяха от по-високите клони на дърветата, които се извиваха над главата ѝ като чадър.

Фин продължи нагоре покрай потока и скоро откри каквото търсеше. Брегът се разширяваше в малък пясъчен полумесец. В далечния му край се издигаше надупчена и прикрита зад гъст листак скала от светъл варовик. Фин се вгледа през дърветата и разбра, че шарената сянка върху варовика всъщност е вход на пещера.

Поколеба се за момент, спомнила си страхотиите, които беше чувала за прилепи вампири и други твари, които обитавали пещерите, после тръгна нататък и се мушна през входа. Беше оцеляла напук на тайфуна. От какво толкова можеше да се страхува в една пещера? Спря отново, спомнила си скорпионите, които бяха полазили по ботушите ѝ последния път, когато беше влязла в пещера. Сега не беше с ботуши и дори едно ужилване от скорпион щеше да я убие. Но същото можеха да сторят и много други неща. Навлезе навътре в пещерата.

Беше суха и проветрива, с речни камъчета по пода и поне на пръв поглед — без скорпиони, прилепи и друга гад. Отворът беше широк колкото разперените ѝ ръце и малко по-висок от нея. От другата му страна имаше по-широка каверна, таванът се издигаше на три метра над главата ѝ и беше от варовик, а не от спечена пръст и провиснали корени.

В другия край имаше отвор към втора каверна, но беше твърде тъмно и се виждаха единствено сенки. Откъм отвора по страните на

Фин повя свеж въздух — значи имаше и друг изход. Дупката беше достатъчно широка, за да се провере през нея, но не би могла да продължи проучването си без светлина. Усмихна се при тази мисъл — също като с каменните оръдия и на това му знаеше цаката, при това доста по-добре от Том Ханкс.

Излезе навън и близо час събира запас от сравнително сухи клонки. Намери подходящ плосък камък и с негова помощ изстърга щедро количество сухи лишеи, събра всичко и го занесе при входа на пещерата. Съблече дъждобрана, извади кутийката от безалкохолно и шоколада, който Тоши ѝ беше дал — слава богу, ципът на джоба беше дръпнат и водата не беше отнесла лакомството — и се хвана на работа.

С баща археолог и майка антрополог Фин знаеше поне на теория половин дузина начини да се накладе огън, от метода на огненото „рало“, използван от Том Ханкс във филма, до малко по-сложния начин на северноамериканските индианци и дори удивително простичкото огнено бутало, за което беше прочела в една книга по дървообработване, която откри в библиотеката на баща си, истинска съкровищница на знание за невероятни неща — от това как се правят примки за зайци, до рецепти за пресована пастърма.

Ала едно нещо свързваше всички тези методи за палене на огън и то беше липсата на гаранция за успеха им. Фактът, че Том Ханкс успя да запали стритата на прах дървесина, премълчаваше условието, че материалите за цялото упражнение трябваше да са напълно сухи и от два различни вида — меко дърво за коритцето с жлеба и твърдо дърво за буталото. Индианският метод с лъка също изискваше сухо дърво, плюс изключително търпение, подходящ материал за тетивата и отново два вида дървесина. Помнеше добре илюстрацията от книгата по дървообработване, но не мислеше, че би успяла да стъкми огненото бутало.

Без кибрит, запалка и увеличително стъкло Фин знаеше само един начин да напали огън и това беше изпитаният метод „кутийка от кола и шоколад“, на който я беше научил приятелят ѝ Тъкър Ноа в Бахамите преди година. Беше от онези неща, за които се хващаш на бас по баровете, но колкото и да беше невероятно, идиотският метод работеше, при това без много усилия.

Тъкър беше използвал дъното на кутийка от бира и блокче сладкарски шоколад, но и кутийката от кола на Фин и млечният

шоколад щяха да свършат същата работа. С помощта на блокче от полуразтопения шоколад и парче, което откъсна от импровизираната си шапка, Фин се зае да излъска вдлъбнатото алуминиево дъно на кутийката. След петминутно неуморно кръгово търкане неравностите по дъното започнаха да се заглаждат, а след двайсет металът лъсна като огледало.

Фин намери къса пръчка, разцепи върха ѝ с нокът и напъха между зъбците прашна топчица стар лишей. Отне ѝ минута-две да открие точния ъгъл, под който да задържи кутийката така, че да улавя слънцето, и да уцели разстоянието между импровизираната „кличка кибрит“ и лъскавото дъно, но накрая лишейта започна да пуши, припламна и се разгоря. Фин пъкна кличката в купчинката лишей, която беше сложила под наредени като колибка вейки, и след минутка вече си имаше истински лагерен огън пред отвора на пещерата.

Адски доволна от този си успех в изкуството на оцеляването, Фин прекара остатъка от предобедна в проучване на терена в непосредствена близост до пещерата. Следобед дремна на хлад в новия си дом, а след това се зае да „изработи“ инструменти от остри камъни и скални отломки.

С помощта на тези инструменти си направи риболовно копие от дълго парче бамбук, чийто край счепи на две, подостри го и накрая го закали в огъня. Когато слънцето залезе и небето над острова потъмня, Фин използва копието за шиш, на който да опече трийсетинасантиметровата риба, която беше уловила в потока на няколко крачки от новата си входна врата. Рибата беше превъзходна на вкус. Накрая си подслади с част от омекналия шоколад и въздъхна доволно.

Огън, храна, изобилни количества прясна вода и подслон. За основното се беше погрижила. Утре щеше да потърси други оцелели, които морето е изхвърлило на брега като нея. Сложи още няколко клона в огъня, сви се близо до утешителната му топлина и се предаде на съня, като се опитваше да не мисли за изгубените си приятели.

Още беше тъмно, когато я събуди трясък на пречупени клони откъм джунглата. Едва съумя да грабне риболовното копие, когато две огромни сенки скочиха към пламъците на безценния ѝ огън и

започнаха да го гасят с шепи фин речен пясък. Фин стана и скочи напред с копието, но една от сенките се завъртя и го изтръгна от ръцете ѝ. Фин понечи да изпищи, но широка ръка запуши грубо устата ѝ. Лъхна я гадната миризма на разложено месо. Някой прошепна ожесточено в ухото ѝ:

— Нито звук, иначе ще те чуят! Трябва да те махнем оттук, бързо!

Беше Били Пилгрим.

20.

Навлязоха в джунглата, Били водеше Фин за ръка, а другият човек вървеше напред. На раменете му беше наметната някаква космата мантия, носеше и странна на вид шапка. Маратонките на Конг хлопаха на краката ѝ и Фин току се спъваше заради бързото темпо по тъмната пътечка през заспалата гора. Някаква птица изграка силно, след нея се обади и маймуна. Ужасната миризма сякаш идваше от мъжа.

— Кой е новият ти приятел? — прошепна Фин, като подтичваше до Били. — И защо мирише на умряла коза?

— Защото нося кожата на въпросното животно — каза мъжът, без да се обръща. — Освен това имам остър слух. — Акцентът му беше на образован австралиеца или новозеландец. — Казвам се Бенджамин Уинчестър. Професор Бенджамин Уинчестър. Консервационен биолог в Окландския университет допреди три години.

— И какво стана преди три години? — попита задъхано Фин.

— Цунами и тайфун, подобен на онзи, с който сте се сблъскали вие. Едното предизвика другото. Случва се, макар и много рядко. — Спря, подуши въздуха, после тръгна отново напред. — Бях на френски изследователски кораб, „Тумамото“. ФИИЕМ.

— ФИИЕМ? Какво е това?

— Френски изследователски институт по експлоатация на моретата. Работех по проект на университета в Тулон. Птероподи. Експерт съм по този въпрос.

— Птероподи? — озадачи се отново Фин.

— Това е вид планктон, камшичест псевдоохлюв с миниатюрни крилца, с чиято помощ плува по подобие на морското конче, само че е микроскопичен. Убиваме ги, за да проучим нивата на въглероден диоксид във водата, която обитават. Те са нещо като барометър за химичните процеси в океана. Интересни дребни създанийца. Избиваме ги от години.

— И как е химията на океана? — попита Били.

— Като въздуха над Манчестър или Лос Анджелис — каза Уинчестър. — Нездравословна.

Където и да отиваха, дотам се стигаше по стръмен склон. На Фин ѝ ставаше все по-трудно да върви. Пътеката беше кална и се стесняваше непрекъснато. Фин вече беше подгизнала от водата, която капеше от клонките на ниската растителност от двете страни на калната пътека. Накрая теренът се изравни и на Фин ѝ се стори, че са стигнали до нещо като било — виждаше се по-светъл участък нощно небе, контрастиращ с мрака на джунглата, проснала се в ниската долина вдясно от тях.

— Къде отиваме? — попита Фин, когато свърнаха надолу по широка три стъпки пътека.

— Възможно най-далеч — отговори професорът. — Щом ние видяхме огъня ти, сигурно и те са го видели.

— Те?

— Шуаи-чао на Занг — измърмори Уинчестър. — Или пък Итто-Шуйхей на Тайшо.

— Китайци? — предположи объркана Фин. — Японци?

— И двете — отвърна мъжът в кожите кожи. — Тук това е без особено значение. И двете банди ще ти отрежат главата и ще я забучат на кол при първата възможност.

— Не разбирам — смънка Фин. Виеше ѝ се свят.

— Ще разбереш — каза Уинчестър. — Повярвай ми, ще разбереш, млада госпожице.

Придвижваха се предпазливо по корниз, широк не повече от метър-два, над стръмно свлачище по стената на почти вертикална пропаст. От другата страна на долината лъщеше вода и отразяваше бледото сияние на звездите. Луна нямаше. Внезапно Уинчестър спря, обърна се и изчезна яко дим. Фин и Били останаха сами на тесния корниз.

— Къде отиде той? — смая се Фин.

— Тук съм — чу се екливо гласът на Уинчестър.

— Къде? — попита Фин, като се взираше сащисано в мрака. Не виждаше нищо, освен гъстия листак и стръмната скална стена.

Били се озърташе зад нея.

— Обърни се наляво и направи крачка напред — инструктира я гласът.

Фин го направи. Листакът се разтвори и тя се озова в тесен процеп, зад който се разширяваше пещера с висок таван.

За разлика от корнизата въвн, подът на пещерата беше напълно сух. Припламна светлинка и Фин най-сетне видя професора — ухилено привидение под светлика на треперлива лампа, направена от дълбока морска раковина и памучен фитил. От миризмата ставаше ясно, че Уинчестър използва рибено масло за гориво.

— Насам — подкани той, все така ухилен. Обърна се и тръгна навътре.

Фин го последва под треперливия светлик, който се отразяваше в гладките каменни стени. След стотина крачки проходът свърши и Фин се озова в огромна каверна, дълга поне колкото футболно игрище и наполовина толкова широка. Таванът се издигаше на петнайсетина метра над главата ѝ, обраснал с дълги сталактити, увиснали като тръби на гигантски орган в някаква невероятна подземна катедрала. Маслената лампа излъчваше достатъчно светлина, за да различат тъмна, тясна панделка от нещо течащо в далечния край на пещерата.

— Река?

Уинчестър се засмя — странен, сух, шумолящ звук като на ръждясала панта, който отекна из гигантската каверна.

— Поток. Бистра, студена вода. Моята лична Стикс. Реката на забравата. Минава отук и продължава към долината. — Поведе Фин и Били през пещерата към малко каменно плато, което се издигаше до стената в дъното, близо до тихия поток.

Тук Уинчестър си беше направил приличен дом, но дори и в огромната пещера вонята на развалено месо, гниеща риба и отдавна немито тяло беше трудно поносима. Имаше огнище, направено от голям плосък камък, ограден с по-малки; нещо, което приличаше на пещ, направено от сива глина, както и набор от инструменти и оръжия.

Някои бяха самоделни като тръбата за стрелички и бамбуковите копия със заострени каменни върхове, струпани на купчина от другата страна на огнището, други приличаха на музейни експонати като орнаментирания меч с кокалена дръжка и голямата, грубо изработена желязна брадва, която очевидно беше ръчно кована, но все още изглеждаше застрашително остра.

Имаше и няколко напълно съвременни чукчета, няколко ръждясали отвертки, тръбен ключ, а на импровизиран шиш от бамбук висяха поне петдесет бутилки за гореща вода тип грейки в различни цветове. Върху един скален ръб бяха наредени ръчно плетени кошници за съхранение на продукти, дървена щайга с етикет на плантация за ананаси и голяма пластмасова кутия от прах за пране „Тайд“. Имаше и два старомодни бинокъла в калъфи, закачени на скален издатък за кожените си каишки. Над цялото това изложение от домакински съкровища висеше голям морски флаг, стилизирано оранжево слънце на бял фон със странни лъчи.

— Знамето е на японската бойна флота от Втората световна война — поясни Уинчестър, забелязал накъде гледа Фин. Остави лампата, взе малка метална кутийка и я занесе при огнището. Там вече бяха стъкмени дърва за огън.

Отвори кутийката и извади малък къс тъмна скала и нещо, което приличаше на отчупено парче от дърводелско ренде. Удари умело кремъка в стоманата, хвъркнаха искри и разпалиха стиската дървесен прах в средата на подредените подпалки. След миг в огнището вече гореше малък огън. Фин си намери равно място наблизо и седна. Били се настани до нея. Едва сега, на светлината на огъня, Фин успя да огледа добре Уинчестър, докато той се занимаваше с чайника от тенекиена кутия и нещо, което сигурно минаваше за чаени листа.

Корабокрушираният университетски преподавател беше като излязъл от нечий кошмар. Изглеждаше на петдесет или в началото на шейсетте, по-скоро нисък на ръст, но набит и очевидно в добро здраве. Шапката на главата му беше направена от грубо обработена кожа на диво прасе с все четината, но колкото и гротескно да изглеждаше, явно беше непромокаема, а имаше и висящо парче отзад, което да пази врата от стичаща се вода.

Под шапката — която Уинчестър захвърли безцеремонно настрани, докато нагласяше чайника върху огъня — косата му се беше превърнала в дълга и сплъстена сивееща маса със следи от неуспешен опит за подрязване. Кожата му беше силно загоряла, почти тъмнокафява на цвят, устните — сухи и напукани.

Наситеносини очи се взираха налудничаво над сплъстена брада, която скриваше долната половина на лицето му. Дрехите му бяха комбинация от кози кожи, парчета от старо корабно платно и някакъв

вулканизиран материал от дъждобран или армейска мушама — всичко това „съшито“ с лиани и тънки ивици кожа, проврени през грубо пробити дупки, няколко дължини медна тел и тежък колан, който пристягаше целия ансамбъл в нещо средно между шотландска поличка и туника.

Коланът беше и единственият солиден елемент в безумната скърпена одежда на професора. Катарамата му беше пиринчена, кръгла и грижливо излъскана, със същия знак като на военноморския флаг — вариант на японското изгряващо слънце. На какво се беше натресла Фин, за бога?

Уинчестър клекна до огъня и се зазяпа в пламъците с безнадежден копнеж в очите. Въпреки състоянието на дрехите си, професорът изглеждаше в учудващо добра форма за човек, изхвърлен на непознат остров, с няколко скалпени оръдия на труда и тръби за стрелички, с които да си осигури прехраната. Беше си истински подвиг и Фин изрази на глас възхищението си.

— Съветвам те да си събуеш дънките — тихо отвърна той.

— Моля? — възкликна стреснато тя.

— Току-що си вървяла половин час през джунглата на остров в море Сулу — поде той с онзи свой ужасен и леко маниакален смях. — Пиявици. Огромни и тлъсти. Бас държа, че поне пет-шест от тези приятели вече се угощават с кръвта ти.

Фин продължи да го зяпа, като се чудеше дали професорът не си прави майтап с нея. После скочи като ужилена, разкопчавайки в движение дънките си. Били правеше същото до нея. Уинчестър се усмихна, вдигнал високо вежди.

— Внезапно ми хрумна, че от доста време не съм виждал гола жена, особено хубавица като теб. А ти наистина си много хубава, скъпа. — После посочи бедрото ѝ. — Ето двечки — каза. — Царство *Animalia*, тип *annelida*, клас *clitellata*, подклас *hirudineda*. А тези конкретни гадинки, които пируват с кръвта ти в момента, са кафяви *Hirudo medicinalis*, стандартна тричелюстна версия. Малки зъбки като бръсначи. И Дракула би се гордял с такива. Много добре изглеждат.

Фин погледна с ужас към бедрото си. Пиявиците бяха тлъсти, сегментирани, покрити със слуз гадинки, дълги по десетина сантиметра. Пулсираха слабо, изсмукувайки безболезнено кръвта ѝ. Истината бе, че не усещаше абсолютно нищо.

— О, боже — прошепна тя и усети киселия вкус на стомашен сок в гърлото си. Имаше още една пиявица на другото ѝ бедро и още няколко по прасците. Цялото ѝ тяло се сгърчи конвулсивно, тя бръкна с една ръка в гащичките си и я извади ужасено. — Махнете ги! Махнете ги от мен!

— Какво да правим? — извика Били.

Уинчестър изглежда намираше паниката им за забавна.

— Според повечето експерти най-добре е да не се прави нищо. Когато се наситят, сами ще паднат. Някои ги горят с нажежени въглини или запалени цигари, но полза няма, дори обратното, защото от шока пиявиците връщат кръвта обратно, примесена със собствените им телесни течности, което е сигурен начин да се сдобиеш с цял куп неприятни инфекции. Може да ги натриеш със сол, но раните ще се подлютят и много ще те боли. Ако наистина искаш да ги махнеш, трябва да забиеш палец отзад на главите им — там се намира смукалото — а после да ги приплъзнеш настрани, докато се откачат.

Били заряза подутите черни гадина, полепнали по собствената му кожа, и се втурна да помогне на Фин за пиявиците, които тя не можеше да достигне, мятеше ги в огъня, където те се подпалваха със съскане и се превръщаха в малки овъглени купчинки. Докато Били и Фин се бореха с пиявиците, Уинчестър продължаваше с лекцията си за опасностите, които криела местната флора и фауна.

— По тези места има хиляда и седемстотин познати разновидности на паразитни червеи, сто седемдесет и шест вида змии, включително питони и кобри, да не говорим за змията на Расъл. Последната е раздразнителна гадинка и напада при най-малката провокация. Ухапе ли те такава нещо, гледай бързо да си кажеш молитвите, госпожице, защото ще ти е останала само минутка-две живот и време за противоотрова няма. Гадинката е убила повече хора от всяка друга змия по света.

Направи кратка пауза и продължи:

— Има и болести, освен това... малария, денга-денга, холера, тиф, бяс, хепатит. Порежеш се при бръснене и след няколко дни челюстта току-виж окапала. Да не говорим за онази гадна миниатюрна рибка, която подушва урината и при първа възможност се загнездва в срамотиите ти. Боя се, че къпането тук не е препоръчително.

Въздъхна, когато Били отлепи и последната пиявица от кожата на Фин и се зае със своите.

— Много ми липсва сиренето обаче, препеченко върху филийка хляб. Тук човек няма да умре от глад, плодове и зеленчуци колкото искаш, месо и риба също, но не и сирене. — Мъжът поклати тъжно глава. — Какво не бих дал за малко чедър „Барис Бей“ или „Еърдейл“! Или пък тънко парченце „Хипи Ити“ върху солена бисквитка. Или синьо сирене, намазано върху препечен хляб. — Погледна към Фин, която тъкмо си вдигаше дънките. — Ще се изненадате за какво копнее един мъж, когато се озове в моето положение. Наистина ще се изненадате.

— Съжалявам, че изгубих самообладание преди малко — извини се Фин и седна. — Но от такива гадинки направо ми изстива кръвта.

— Ще трябва да свикнеш „да ти изстива кръвта“, както го нарече, ако живееш тук — каза Уинчестър, изсмя се, после изсумтя. — Тук кажи-речи от всичко ти изстива кръвчицата. И няма никакво сирене.

— Това вече го спомена — отбеляза Били. — Налице е безспорна липса на сирене.

— А имате ли някаква идея къде всъщност се намираме? — попита Фин.

— Някъде северно от Кагаян де Сулу — отговори Уинчестър. — Ако това ви говори нещо. — Сви рамене, после взе една пръчка, издърпа импровизирания чайник от огъня и го сложи настрана. Отиде при лавицата и взе няколко тенекиени чаши, навярно военен инвентар. Хвана чайника с парче мръсен парцал, за да не се изгори, и наля в трите чаши.

Фин отпи от своята. Беше истински чай, тъмен и със силен аромат.

— *Camellia sinensis* — поясни Уинчестър с усмивка, видял изненадата ѝ. — Истински. Соленичко ще ти излезе, ако го купуваш в супермаркет. А и тук е много по-пресен. Набрах го вчера от лехата с растения, които отглеждам на един баир.

— Говорехме за острова и къде се намира — подсети го Били.

— Да. Северно от Кагаян. Поне корабът ни беше северно от Кагаян, когато тайфунът ни удари. А и явно сме доста встрани от търговските маршрути.

— И никой не идва тук? — учуди се Фин. — Дори местните?

— За трите години, откакто морето ме изхвърли на този бряг, не е идвал никой — каза Уинчестър. — А местни няма. — Той си сипа още чай, сръбна и млясна с устни. — Утре ще идем до Хълма на бинокъла и ще ви покажа разположението. В голямата си част крайбрежието е от стръмни скали, поне откъм подветрената страна, а наветрената е пълна с рифове и плитчини. Няма къде да се хвърли котва.

— Хълма на бинокъла? — попита Фин.

— „Островът на съкровищата“ — обясни Били.

— Да — кимна Уинчестър. — Мястото, където е заровено съкровището на капитан Флинт.

— Така се е казвала и кръчмата на Дългия Джон Силвър в Бристол — добави Били.

— Така е! — потвърди професорът и вдигна едната си рошава вежда. — Вие сте доста начетен човек!

— Беше любимата ми книга като дете — каза Били. — Тя и „Орелът на деветия“ от Розмари Сатклиф.

— „Някогашният и бъдещият крал“ — измърмори Уинчестър. — Т. Х. Уайт.

— „Бикът от морето“ на Мери Рено — додаде Били.

— К. С. Луис и „Хрониките на Нарния“ — въздъхна с копнеж Уинчестър. — Не може да се мери със сиренето, но е близо. Вече три години не съм чел нищо.

— След като си поговорихте за литература, може ли да се върнем към въпросите по същество? — прекъсна ги Фин. — Досега се занимавах с пиявици, японски мечове, китайски войници и сирене. Бих искала да знам какво, по дяволите, става тук, професор Уинчестър. Ако знаете, разбира се.

— Викай ми Бен — предложи мръсният професор в кожите кожи.

Изправи се с мъка, отиде до лавицата и вдигна капака на една от кошниците. Върна се при огъня, седна и метна два лъскави предмета над пламъците, които паднаха в краката на Били и Фин. Единият беше малко златно кюлче с печата на „Нипон Гинко Банк“. Другият беше тежка златна монета с диаметър пет сантиметра, квадратна дупка в центъра и китайски йероглиф, щампован във всеки от четирите квадранта на кръга.

— Ще ми повярвате ли, ако добавя тайнствена огромна подводница и дълъг колкото игрище за ръгби китайски галеон на шестстотин години? Кости на носорози, лъвове и жирафи, където не би трябвало да ги има? Война, която е продължила повече от половин век, след като е сключен мир? Небивало съкровище, скрито в недрата на древен вулкан? Остров, който яде хора и кораби от хиляди години насам?

— Честно казано, звучи доста откачено — рече Били.

Уинчестър избухна в своя грачещ смях, който отекна до най-далечните къшета на огромната пещера.

— Струва ти се откачено, значи? Нека ти разкажа една история, млади човече.

21.

— Ето какво знаем със сигурност — поде Уинчестър, намествайки се удобно на камъка. — Преди много време, в края на четиринайсети век, ако трябва да сме точни, човек на име Джън Хъ се родил в Северен Китай, вероятно в провинция Юнан. Бил мюсюлманин, а баща му и дядо му били придворни на губернатора. Когато император Мин завладял Юнан, Джън Хъ бил взет в плен, продаден като роб и кастриран. Направили го слуга в императорския двор в Пекин. След време го прехвърлили в армията и той си спечелил име на способен войник и се издигнал в чин изцяло благодарение на заслугите си, нещо като китайски Ричард Шарп или Хорнблоуър. Колкото и да е странно за човек, роден в пустините на Узбекистан, Джън Хъ се присъединил към имперската флота и се издигнал до адмиралски чин.

— Неотдавна четох за това в една книга — вметна Били. — Книга за този тип Джън Хъ. Пишеше дори, че открил Америка петдесет години преди Колумб.

Уинчестър кимна.

— Книгата се казва „1421“ и гради хипотезата си върху няколко карти с недоказана автентичност. Дали Джън е открил Америка или не, не знам, но действията му в Южнокитайско море и Индийския океан са добре документирани. Отплавал от Нанкин с многобройна флота джонки — от малки патрулни съдове с по осем гребла и трийсетина метра дължина, до чудовищни двестаметрови кораби с екипажи от по хиляда души, достатъчно големи да превозват жив товар в клетки, като се започне с египетски торни бръмбари и се стигне до жирафи и слонове от африканските равнини.

— Изглежда знаете доста за това — подхвърли Фин.

— Когато прекарваш по няколко месеца на изследователски кораб, волю-неволю гледаш всичко, с което разполага видеотеката му. А „Тумамото“ имаше богата и добре подбрана колекция от документални филми. Повечето на френски, разбира се, но аз

поназнайвам езика. — Професорът се усмихна. — А и в Нова Зеландия също си имаме телевизия. Развлекателната ни индустрия не се изчерпва с Питър Джаксън и „Властелинът на пръстените“.

— Извинявайте — смути се Фин.

— Няма нищо, мила. Това получава човек, щом живее на гъза на географията, на десет хиляди мили от държавата майка.

— И хубав чедър, все пак — засмя се Били.

— Хубав, наистина — съгласи се Уинчестър с познатия вече копнеж в гласа.

— Стига с това сирене — прекъсна мечтанията му Фин. — Какво станало с флотата, за която разказвахте?

— Кариерата на Джън Хъ била кратка, само двацет години. За този период той направил седем пътешествия. Според някои дори обиколил света. По време на пътуванията доста от корабите му станали жертва на тайфуни. Един от потъналите кораби бил огромен, натоварен със съкровища съд, който минал оттук на връщане към Китай. От историческите сведения за тайфуните, с които разполагаме, вероятно става въпрос за тайфун, разrazil се през есента на 1425 година. Корабите на Джън Хъ били конструирани великолепно, разполагали и с водонепроницаеми отделения. Корабът навярно е оцелял без съществени повреди, заедно с товара и голяма част от екипажа си. Главният търговски маршрут минавал близо до вьетнамския материк, което означава, че тайфунът ги е отвял много встрани. По собствените ми сметки, бих казал, че шестстотин-седемстотин души изведнъж са се оказали корабокрушеници на този остров. Според историческите данни, на корабите на Джън Хъ пътували и доста жени. С течение на годините островното население достигнало стабилна численост от над осемстотин души. На кораба имало и добитък — крави, кози, свине, домашни птици — достатъчно, за да се положи основата на скотовъдство. Повечето от екзотичните животни, които Джън Хъ превозвал за императорския двор, измрели, освен онези, които успели да се кръстосат с домашните. И до ден-днешен в тукашните гори се среща един особено лют вид дива свиня, която има прилика с африканския глиган, има и дребни сърни, но лъвовете, слоновете и жирафите измрели.

— Джурасик парк в море Сулу — пошегува се Фин.

— Нещо такова. По-скоро Островът на д-р Моро — отвърна Уинчестър. — Минали са повече от петстотин години, откакто корабът бил изхвърлен на брега. През това време местните нямали никаква връзка с външния свят. Превърнали се в аборигени с товарен култ, които обожествявали останките от своето минало, макар да имали само бегла представа за значението на тези реликви.

— Товарен култ? — учуди се Били.

— Местно население, което обожествява промишлените стоки — включи се Фин. — Майка ми се интересуваше от това явление. След Втората световна война много от местните племена в Нова Гвинея започнали да издигат сламени идоли с формата на самолетите, които пускали продоволствие с парашути. Идеята била, че ако се молят усилено на идолите, самолетите и техният чуден товар ще се върнат. Явление, което датира още от осемнайсети-деветнайсети век и първите контакти на европейците с местни племена.

— Значи оцелелите след време започнали да боготворят останките от своя кораб?

— Нещо такова — кимна Уинчестър. — Самият кораб отдавна го няма, но съкровището и други артефакти са били отнесени в голяма пещера близо до Купата за пунш. И още са там.

— Купата за пунш? — удиви се Фин.

— Тя е сърцето на цялото това място, ако ми позволите метафората. — Уинчестър се усмихна.

— Тоест? — не разбра Били.

— По-добре да ви покажа — предложи Уинчестър. — Сега ще си починем, а утре ще ви заведе.

Фин спа безпаметно и се събуди от божествената миризма на яйца с бекон. Надигна се, като мигаше сънено, и погледът ѝ попадна върху Уинчестър, клекнал жизнерадостно до тиган, стъкмен от дъното на голяма консервена кутия и бамбукова пръчка вместо дръжка. Били също беше станал и държеше по една проста дървена чиния във всяка ръка.

— Яйца от мозамбикска кокошка — поясни Уинчестър. — Един от успешните корабокрушенци на стария адмирал. Климатът очевидно им е понесъл и се размножават на воля. Беконът е от африканския

глиган, за който споменах вчера. Как го предпочиташ — алангле или препечено?

— Няма значение. — Фин се прозя и разтърка очи да прогони съня. — Жалко, че няма кафе. — Взе препълнена чиния от Били и дървен прибор, нещо средно между вилица и лъжица.

— Кой е казал, че няма? — възмути се на шега Уинчестър и ѝ подаде димяща чаша със свободната си ръка.

Фин отпи изненадано. Вкусът беше превъзходен.

— Прилича на кафето, което правят в „Старбъкс“ — засмя се тя.

— Ами че то си е такава — кимна Уинчестър. — „Сулавеси“, от Тораяланд. Приливът изхвърли цял контейнер преди десетина дни. Явно някой товарен кораб е изпаднал в беда. Случва се по-често, отколкото би предположил човек. Смилам зърната сам, по старомодния начин — с хаванче и чукало.

— „Старбъкс“, бекон с яйца и китайско съкровище — каза Били между две хапки. — Няма ли край чудесата?

— Има време, момчето ми. Нахранете се и тръгваме.

Докато закусят, слънцето се беше изкачило високо в ясното небе. Преди да тръгнат, Уинчестър им даде ивици изсушена и грубо обработена козя кожа, които да навият около прасците си като навои.

— Държат гадинките настрана — обясни той. — А гадинки тук има колкото искаш, повярвайте ми.

Така подготвени, те напуснаха пещерата.

Пътеките по хребета бяха сухи, почвата — тънка. Високата растителност се състоеше предимно от масивни махагонови дървета и махаранги с дебели дънери, издигащи се право нагоре по стотина стъпки и повече, където разперените им клони се огъваха от тежестта на разноцветни плодове.

— Все едно се разхождаш из рая — прошепна Фин, замаяна от богатите аромати на дъждовната гора.

— Да де — каза сухо Уинчестър. — Рай, докато не настъпиш някоя ямна змия. А те си падат по този вид джунгла. Ухапването им е смъртоносно и те убива за деветдесет секунди.

— Как изглеждат? — попита Фин.

— Като земята — отвърна Уинчестър. — Почти невъзможно е да ги забележиш навреме.

— Ама и ти си пълен с добри новини — подхвърли Били.

— Стоножки, черни скорпиони, дори едно-две опасни растения. Джунглата не е място за лекомислие.

Вървяха близо час, като през повечето време се изкачваха и следваха утъпкани пътеки. Според Уинчестър ги били утъпкали животни, но Фин не знаеше дали да му вярва — можеше да се закълне, че видя скорошни следи от някакво хладно оръжие, разсякло храсталака.

— Опитвал ли си се да се махнеш някак оттук? — поинтересува се Били.

— Отначало кроях такива планове, признавам — каза професорът. — Да си построя сал и да открия търговските маршрути.

— И? — подкани го Фин.

— И размислих. Запитах се защо на острова все още има хора и защо не съм открил признаци, че се опитват да строят лодка или сал. Стигнах до логичното заключение, че местните със сигурност са се опитали, но по някаква причина опитите им са се провалили.

— По каква причина? — попита Фин.

— Преди много години имаше един филм, „Пеперудата“ — каза Уинчестър, — за човек, който се опитва да избяга от Дяволския остров.

— Стив Макуин играеше французин — припомни си Били. — Дъстин Хофман беше фалшификатор, почти напълно сляп — добави той. — Не е от най-успешните му роли, според мен.

— Не говорех за актьорската игра — отбеляза Уинчестър. — А за бягството.

— Нямаше ли нещо като сал от чували с кокосови орехи?

— Да — потвърди Уинчестър. — Разбира се, в реални условия никога не би се получило. На този остров има достатъчно кокосови орехи, за да избягат всички, че и отгоре. Само че не са избягали. Не са могли. Просто защото теченията и прибойт не го позволяват.

Джунглата внезапно остана зад тях и те се озоваха на брулен от вятъра скалист нос. Плажът, където морето беше изхвърлило Фин, беше на хиляда и повече стъпки под тях. Далеч долу и поне на миля навътре в морето се виждаше линията на прибой, бележеща страховитите рифове. Въпреки разстоянието шумът на вълните се чуваше като трясък на застъпващи се гръмотевици.

— Бях отличник по математика в училище. От онези рядко срещани хлапета, които наистина разбират тригонометрията. Преди

година или там някъде си направих теодолит от бамбук и успях да триангулирам височината на вълните долу. Дори в спокоен ден приборът достига десет метра височина. При отлив водата е дори по-бурна. Никакъв сал не би могъл да мине през рифовете и в най-спокойно време, а ако си опиташ късмета от другата страна на острова, при канарите, би било равно на самоубийство.

— Все трябва да има пролука в рифа — не се съгласи Били, заслонил с ръка очите си и примижал. — Трябва да има. Поне ако историята ти за Джън Хъ е истина. Щом корабът със съкровището е стигнал до брега, значи е минал някак през рифа. А и ние минахме.

— Да, в разгара на тайфун — подчерта Уинчестър. — Там е разковничето.

— Какво имаш предвид? — попита Фин, като местеше поглед между плажа далеч долу и морската шир. Нямаше нищо, само далечната спойка между океана и небето и деликатната извивка на хоризонта. Изведнъж Фин се почувства убийствено малка и самотна сред толкова голямо пространство. Да прекараш години тук, сигурно е ужасно. Обърна се към Уинчестър, но забеляза малката сълза в ъгъла на окото му и замълча.

— Понякога, когато идвам тук нощем, ми се иска да бях астроном, а не биолог — промълви тихо Уинчестър, загледан в морето. — Когато е ясно, звездите се виждат като на тепсия, милиарди брилянти върху безкрайното черно кадифе на небето.

Постояха така още миг, всеки потънал в собствените си мисли, после Уинчестър се обърна. Фин и Били го последваха обратно в джунглата, където поеха по друга пътека през ниската растителност, водеща навътре към сушата.

— Какво имаше предвид, като каза, че проблемът е в тайфуна? — попита Били, който се катереше задъхано през гъстата гора след мъжа в кози кожи.

— Не е точно проблем — отговори Уинчестър. — Бих казал, че именно той ви е спасил живота. — Млъкна и се обърна напред по пътеката. — Какво знаеш за тайфуните?

— Не много.

— Те създават така наречената приливна вълна — водна стена в окото на бурята, нещо като хълм в океана. В зависимост от

дълбочината на подстъпите към брега резултатите могат да бъдат опустошителни.

— Приливната вълна на Катрина беше висока девет метра — вметна Фин и кимна.

— Катрина? — не разбра Уинчестър. — Да не съм пропуснал нещо?

— Ураган в Мексиканския залив. Буквално изтри Лос Анджелис от лицето на земята.

— Можеше да се очаква — каза Уинчестър, наклонил замислено глава. — Както знае всеки, който е наясно с ураганите и тайфуните. — Професорът поклати глава. — Е, девет метра са приблизително половината от вълната, която помете вашия кораб. По мои изчисления вашата беше почти седемнайсет метра. Хипертайфун, без съмнение.

— Май се сецам какво имаш предвид — заговори Фин, представяйки си бурята. — Казваш, че приливната вълна е повишила морското равнище достатъчно, за да минем над рифовете, но когато се е оттеглила, корабът е заседнал.

— Именно — кимна Уинчестър. — Целият остров е нещо като гигантски капан за раци. Топографията прилича на огромна фуния, като островът е в центъра на капана. Влезеш ли вътре, измъкване няма. Ще ви стане по-ясно, когато изкачим Хълма на бинокъла и погледнем оттам към Купата за пунш.

Мина още час — слънцето се изкачваше над балдахина от дървета и ставаше все по-горещо. Потяха се като прасета, въздухът гъмжеше от комари и плътни облаци от миниатюрни мушици. Джунглата наоколо им не млъкваше и за миг — от леките въздишки на бриза сред клоните на дърветата високо над тях, през жуженето на насекоми, до внезапните, стряскащи вресъци на екзотични птици. Все едно участваха във филм за Тарзан.

Накрая дърветата и храсталакът започнаха да оредяват и Уинчестър вдигна предупредително ръка.

— Не се надигайте — тихо каза той и потупа бинокъла, който висеше на врата му. — Не знам дали местните или японците имат от тези, но по-добре да не рискуваме, защото силуетите ни на откритото било лесно ще ни издадат.

Уинчестър продължи приведен напред, Фин и Били го последваха. Стигнаха полегат и почти гол участък земя на върха на

възвишението, проснаха се по корем и надникнаха през ръба. Гледката беше невероятна.

На петдесет метра под тях от тясна цепнатина в скалата извираше водопад и се изливаше в шеметна бездна, отвесна стена от някакъв тъмен, лъскав камък, издигаща се като острие на брадва от тучната, обрасла с джунгла падина долу.

Падината беше широка поне трийсет километра и в най-ниската ѝ част имаше яркосиньо бижу — невидима лагуна във вътрешността на острова, свързана с морето чрез тесен провлак, половин-един километър широк, със стени стръмни като тази под тях. Гигантска чаша за чай с пукнатина в единия край.

Езерото — и то голямо, поне няколко мили в диаметър — си имаше десетки малки островчета с неправилна форма, като умален вариант на тукашното море. Бреговете бяха обточени с широки бели плажове и редици от палми. По форма езерото беше почти съвършен кръг, все едно си го начертал с пергел.

Фин изрази учудването си на глас.

— Това е калдера — обясни Уинчестър. — Останки от действащ вулкан. Като Кракатао или Кратерното езеро в Орегон, или като Роторуа в Нова Зеландия.

— Колко голям е островът всъщност? — попита със страхопочитание в гласа Били.

— По мои сметки приблизително седемдесет и два километра в най-широката част и близо деветдесет километра на дължина.

— Но това не е за вярване! — възкликна сащисан Били.

— Би трябвало да се вижда ясно на сателитните снимки!

— Вижда се, разбира се — каза спокойно Уинчестър. — Но какво от това? Половината време е покрит с облаци и няма видими признаци за наличието на хора. Да се стигне до острова, е почти невъзможно, така че кой би си правил труда да идва тук? — Той изкриви лице. — Безумците, които оглавяват правителствата на местните държавици, явно не са достатъчно алчни, че да изсекат дърветата на този малък остров, както направиха с останалата част на Малайзия. Засега поне.

— Това е мястото — заяви Фин, осенена от неочаквано просветление. — Тук е претърпял корабкрушение Вилем ван Боегарт по времето на Рембранд. Оттук е дошло богатството му. Успял е да се

измъкне някак от острова, върнал се е в Холандия и е положил основите на своята империя.

— И пак тук е дошъл да търси следите му Пиетер Боегарт неколкостотин години по-късно — додаде Били.

— Холандецът? — изненада се Уинчестър.

— Познаваш ли го? — попита Били.

— Видях как го плениха — отвърна Уинчестър. — Местните.

— Кога? — поинтересува се Фин, изненадана от изблика на силни чувства към човек, когото никога не беше виждала.

— Преди месец някъде — каза Уинчестър и сви рамене. — Трудно ми е да следя времето, но май беше преди месец.

— Как е дошъл тук? — учуди се Били. — Нали каза, че е невъзможно без приливна вълна.

— Така е. Дойде тук по единствения начин, който може да ти спести среща с рифовете. Долетя. — Облеченият в кози кожи професор посочи езерото долу. — Приземи се там. Със стар едномоторен „Норсман“ от войната. Из Пасифика такива има колкото искаш. Обсегът им е осемстотин-деветстотин километра, значи е летял от остров до остров, търсейки мястото.

— Какво стана? — подкани го Фин, загледана в далечното синьо кръгче под тях.

— Направи няколко ниски обиколки над острова. Чух го съвсем ясно, местните също. Стигнах до езерото навреме, за да го видя как се приземява. Само че вече го чакаше бойна дружина. Извлякоха холандеца и потопиха самолета, без да се церемонят.

— Но не са го убили, нали?

— Поне аз не видях такова нещо — каза Уинчестър. — Извлякоха го от самолета, метнаха го в едно от големите си бойни канута и го закараха на брега. Повече не го видях.

— И не се опита да му помогнеш? — упрекна го Били.

— Как по-точно да му помогна? — сви рамене Уинчестър. — Вече три години правя и невъзможното да стоя настрана от тези хора. Не са канибали, но са си диваци във всяко друго отношение и си мрат да режат главите на хората и да ги набучват на бамбукови пръти. Виждал съм ги да го правят. И нямам намерение да стана част от трофеите им.

— Откъде разбра, че е холандец? — попита подозрително Били.

— Защото на фюзелажа пишеше „Линии Боегарт“ с еднометрови оранжеви букви — отговори Уинчестър. — Какво друго можех да си помисля?

— Аз бих се опитал да му помогна — заяви разгорещено Били.

— Виж, островът си е техен. Правилата са си техни. Живеят тук от шест века. А моето гражданство няма и шест години, вашето пък не наброява и шест дни. Нямате си идея срещу какво сте изправени. — Свали бинокъла от врата си и го подаде на Фин. — Погледни — каза той.

Тя вдигна бинокъла пред очите си и погледна, където ѝ сочеше професорът.

— Мили боже! — прошепна. Малките островчета в езерото изобщо не бяха островчета.

— Какво? — попита нетърпеливо Били.

— Кораби — каза Фин. — Стотици. Това е гробище за кораби.

Някои от имената още се различаваха: „Маркала“, „Доктор Ангрие“, „Себаго“, „Сити ъв Алмако“, „Норма К.“, „Гайгер“, „Кулсингел“, „Моргантаун Виктори“. Бяха навсякъде — изоставени островчета от отдавна изчезнали кораби, които времето беше забравило. Някои бяха бойни кораби като „Гайгер“ — несъмнено за превоз на морски пехотинци. „Сити ъв Алмако“ беше огромен и очевидно много стар петролен танкер.

От по-старите бяха останали само прогнили дървени коруби; един приличаше на ранен модел параход, дългите му мачти бяха пречупени, почернели и покрити с водорасли. Тъжни кораби, разхвърляни тук и там из езерото, някои скупчени на групи, други сами сред водната шир. В далечния край на лагуната, на двеста-триста метра от брега, Фин различи останките от самолета на Пиетер Боегарт. Пред потопения наполовина самолет се различаваше нещо като моторна лодка със смазан при носа корпус. Фин завъртя бавно бинокъла и нещо познато привлече погледа ѝ. Фокусира лещите и замръзна.

— Това е „Кралицата“! — Товарният кораб беше близо до устието на езерото по посока на рифовете, polegнал под шейсет градуса на пясъка, ръждясалият му корпус под ватерлинията лъщеше изложен на слънцето.

Не се виждаха никакви признаци на живот. Мостикът беше смазан, предният люк зееше разкъсан, товарителният кран при носа бе почти откъртен от гнева на бурята.

Корпусът висеше огънат през средата все едно гръбнакът на „Кралицата“ е бил пречупен. Носът ѝ беше заорал на десетина и повече метра в джунглата. Трагичен край за всеки кораб, още по-трагичен, когато си го познавал и ти е станал мил. Почти като да загубиш приятел.

— Дай да видя — настоя Били.

Фин му подаде бинокъла.

— Някаква следа от приятелите ви? — поинтересува се Уинчестър.

— Не — промълви Фин тъжно.

Били оглеждаше останките на „Кралица Батавия“.

— Възможно ли е да са оцелели? — попита той.

— Всичко е възможно — отговори Уинчестър. — Вие двамата оцеляхте.

— Ако са ги заловили местните, къде са ги отвели? — изстреля въпрос Фин.

— Има три селца, всичките от другата страна на острова.

— Някаква идея в кое ги държат? — изръмжа напрегнато Били.

Уинчестър посочи към широк, опасан с канари връх почти право пред тях.

— По онези склонове към морето тече река. Главното им село е близо до устието ѝ. И да има име, не го знам.

— А знаеш ли как да стигнем дотам? — попита Били.

— Знам достатъчно, за да не припарвам.

— Можеш ли да ни заведеш?

— За да търсите изгубения си холандец? — прихна мъжът в козите кожи. — И приятелите си?

— За да ги спасим — натърти Били. — Защо, какво има?

Уинчестър се пресегна и потупа бинокъла в ръцете му.

— А тези момчета?

— Какви момчета?

— Бинокълът е „Цайс“, модел „Фелдстехер“. Произвеждали са се по поръчка за японската императорска флота през 1942-ра. Адмирал Ямамото е имал съвсем същия. За тези момчета ви говоря.

— И трябва да се притесняваме от няколко стари корабкрушенци от Втората световна? — изсумтя Били.

— Не, трябва да се притеснявате от децата им — изтъкна мъжът в козите кожи. — Онези с големите мечове и старомодните малки кепета. От тях трябва да се притеснявате.

22.

— Истинско чудовище — каза Били, вперил поглед в огромния, китоподобен корпус в мангровото тресавище. Приличаше на гигантска издута метална тръба, дълга над сто и трийсет метра, с подобна на тумор гърбица от горната страна и отчасти смазан команден пункт. Обозначението I-404 все още се различаваше от страни под петдесетинагодишния налеп от ръжда, ракообразни и мръсотия. Целият съд беше обвит с плетеница от корени и лиани.

— Ето откъде си взел знамето — досети се Фин.

Уинчестър кимна.

— Направих малко проучване. Японците не припарват тук — някакво суеверие ги тресе, предполагам.

Лежаха на обраслото с трева било на малка пясъчна дюна в далечния край на Купата за пунш. Вдясно от тях беше плажът. Пред тях — тресавището. Зад гърба им се разстиляше гъста джунгла, плъзнала по стръмните склонове към другия край на острова. „Вражеска територия“, както се беше изразил професорът.

— Никога не съм виждал такова нещо — измърмори Били. — Не знаех, че японците — или който и да било друг — са имали толкова големи подводници през войната.

— Това са най-големите отпреди ерата на атомните подводници — изтъкна Уинчестър. — Клас „Сен Току“ 400. Построили са само няколко, четири или пет, струва ми се. — Махна към гротескните останки. — Виждате ли онази гърбица в предната част? Предназначена е била да превозва самолети. Три, със свити криле. Още са си там. Трябвало е да изпълняват специални задачи, да взривят Панамския канал например, да превозват високотехнологичен материал. Мислил съм си дали да не съживя някой от самолетите и да избягам с него, само дете няма кой да ми даде уроци по пилотаж. — Засмя се дрезгаво. — Тази е била пълна със златни кюлчета. Вероятно е пътувала за немските подводничарски докове във Франция. Злато срещу

екзотичните суровини, с които Япония не разполагала. Едва ли е първият подобен курс на японска подводница.

— Друг документален филм, който си гледал на изследователския кораб? — попита Били.

— Не, знам го от разказите на баща ми — отговори Уинчестър и поклати глава. — Бил е в АНЗАК — Австралийски и новозеландски армейски корпус. После го взели военнопленник и го държали в един лагер в Сандакан на борнейския бряг. — Професорът погледна към Били изпод провисналата периферия на козята си шапка. — Втората световна война не е била само Хитлер, нацисти и Пърл Харбър. Хората тук са се страхували много повече от Тоджо и Ямамото, отколкото от „Луфтвафе“ и Ромел.

— Всичко това сега е без значение — намеси се Фин.

— Трябва да разберем какво е станало с приятелите ни. — Погледна към ръждясалия корпус на гигантската подводница, оплетена в блатната растителност под тях. — С колко хора ще си имаме работа?

— Трудно е да се каже — смръщи вежди Уинчестър.

— Предполагам, че екипажът на подводницата е бил от Рикусентай, както ги наричаше баща ми, японския еквивалент на морските пехотинци. Униформите им били зелени, а не кафеникави като на редовната японска армия. Екипажът е наброявал двеста-триста души. Нямам представа колко от тях са оцелели след корабкрушението. Никога не съм виждал повече от трима-четирима на едно място, а и изглежда нямат постоянни домове като тукашните китайци. Ловуват на малки групи.

— Как изобщо са оцелели? — смая се Били.

Уинчестър сви рамене.

— С насилие. В началото са имали по-голяма огнева мощ от местното население, макар да им отстъпвали по численост. Вероятно са нападали китайските села за храна и жени. Сега гледат да стоят далеч едни от други. — Професорът сви отново рамене. — Японците и китайците никога не са се долюбвали особено. Всеки етнос смята другия за по-низш. — Уинчестър се усмихна. — Нещо като американците и мюсюлманите.

— Или британците и австралийците — добави Фин в опит да защити сънародниците си.

— С какво оръжие разполагат? — попита Били, връщайки разговора към основната тема.

— Намирал съм всякакви видове стари и ръждясали пистолети „Намбу“ и пушки „Арисака“, но мунициите им трябва да са свършили отдавна — каза Уинчестър. — Не съм ги виждал да носят друго, освен церемониални мечове катана — собственост на офицерите им най-вероятно — и стари байонети. Сигурно имат копия, лъкове и тръби за стрелички. Местните пък си служат някакъв странен вид арбалет.

— Ловуват ли? — любопитства Фин.

— Ловуват, а от време на време и убиват. Не за забавление или като доказателство за мъжество както е при старите ловци на глави в Борнео и по другите острови на Малайзия и Филипините. Двете групи изглежда са създавали обичаите си в движение. Местните китайци са организирани в семейни общности. Японците, от друга страна, залагат на пълната самодостатъчност, нещо като войнишки социализъм, ако искате. Виждал съм малки деца да ловуват с приятелчетата си. Ако едно улови нещо, всички делят по равно. И в труда няма разделение. Всички ловуват. Всички готвят. Всички строят колиби и събират дърва за огрев. Мъже и жени по равно. Много ефективна организация на труда, между другото.

— Изглежда си ги проучил внимателно — отбеляза Фин.

— Аз съм учен и това ми е в природата. А и човек трябва да познава врага си. В мой интерес е да знам какво правят и да стоя далеч от тях — добави многозначително той.

— А те знаят ли за теб? — попита Били.

— Не съм сигурен — каза Уинчестър. — Не знам да са ми хващали дирите. Както казах, гледам да не привличам излишно внимание към себе си.

Повей на вятъра разроши гъстата светла трева по върха на дюната и довя миризма на сол откъм езерото. Фин се обърна и плъзна поглед по просторната водна шир, обградена отвсякъде с високите полегати, обрасли с тучна растителност стени на древния вулкан. Метално дървените островчета на старите кораби стърчаха като скелети на древни динозаври в тъмната гладка вода. На неколкостотин метра от тях преобърнатият хидроплан на Пиетер Боегарт се подаваше от водата като гигантска детска играчка, захвърлена и забравена.

В далечния край се виждаше обвитият в мъгли тунелоподобен вход на скритата лагуна. Слънцето грееше, пухкави бели облачета се влачеха лениво по синьото небе. Фин се запита как ли би изглеждал островът от сателит. Уинчестър беше прав. Петънце в средата на празен океан. В най-добрия случай би изглеждал такъв, какъвто беше — обрасъл с джунгла угаснал вулкан с вътрешна лагуна и пръстен от непроходими рифове.

Сигурна беше, че макар и рядко, тук са идвали хора, водени от любопитство или нужда. Знаеше и какво се е случило с тях. Останали без храна или вода, отчаяни моряци са намирали начин да прекарат малка лодка през рифовете и са плащали висока цена за приемчивостта си. Младежи, тръгнали да търсят плажа на Леонардо ди Каприо или съвършеното място за подводно гмуркане; бездетна двойка на околосветско пътешествие и така нататък. Местните несъмнено наблюдаваха брега и научаваха за неканените посетители много преди те да разберат за присъствието на негостоприемните домакини — освен при бури като онези, които бяха изхвърлили на брега Уинчестър и „Кралицата“. Така или иначе, островът беше паяжина и Фин се беше уловила в нея.

— Чудя се как ли го е направил Вилем ван Боегарт — каза тя. Попаднал беше тук точно като Уинчестър и като тях двамата с Били. — Корабът му се е разбил, морето го е изхвърлило тук, но той е успял да избяга. И не как да е, а с истинско богатство.

— Май не схващам накъде биеш — погледна я въпросително Били.

— Как го е направил? — повтори Фин. — Професорът казва, че е невъзможно, но Вилем се е измъкнал оттук преди четиристотин години и е отнесъл съкровище със себе си. Явно има начин да се напусне островът, макар че ти не го знаеш, професоре. Не го знаят нито местните, нито оцелелите от екипажа на подводницата. Това е единственото обяснение.

— Няма начин — поклати глава Уинчестър. — Повярвай ми, скъпа моя. Ако имаше, досега да съм го открил.

— Може би не си го търсил достатъчно упорито — не се предаде Фин.

— Може би трябва да оставим темата за по-късно — прошепна Били. — Имаме си компания.

Четирима вървяха в колона по плажа долу. Онзи най-отпред беше облечен в окъсани шорти и също толкова парцалива риза, избеляла от солта и слънцето, но запазила спомен от зелената си окраска. Японско армейско кепе бе килнато на главата му. Бродирана червена звезда на кокардата, сега избеляла до розово.

Държеше меч в дясната си ръка и бамбуково копие в лявата. Върхът на копието беше от някакъв червеникав метал, който лъщеше на слънцето. Гарвановочерната му коса беше подстригана много ниско, почти до кожа. Беше с тежки ботуши и навои като тези на Уинчестър, но направени от плат, а не от кози кожи. Явно беше водач и преден пост на групата — очите му шареха нащрек.

Двамата зад него носеха тежка на вид мрежа, окачена на прът. Мрежата изглеждаше оплетена от нещо като груб канап. Ратан най-вероятно, помисли си Фин — според собствените й наблюдения тази упорита лиана се увиваше около всяко второ дърво на острова. Полезно растение на място като това. „Двамата“ всъщност бяха жени, облечени със семпли саронги и окъсани зеленикави ризи като на мъжа отпред. На главите си имаха шапки от широки листа, бяха боси и невъоръжени.

Последният в колоната беше полугол, с набедрена превръзка, цялата в кръпки, и бамбуково копие в ръка. Изглеждаше много по-млад от другите, почти момче. На раменете си носеше тънка бамбукова пръчка с дневния улов — десетина големи риби, нанизани на пръчката през хрилете.

— Ако свърнат от плажа, свършено е с нас — прошепна Фин, без да сваля очи от приближаващата група. Сърцето й се беше качило в гърлото.

— Не виждам какво друго могат да направят — каза Били, — освен ако не са тръгнали към тресавището, което ми се струва малко вероятно.

— Последвайте ме — подкани с остър шепот Уинчестър. Плъзна се по задната страна на дюната и хукна към мангровите дръвчета, придържайки се към високата трева и избягвайки откритите пясъчни участъци, където следите му щяха да личат отдалеч. На границата на блатото спря и им махна да побързат. Двамата хукнаха надолу по дюната и през високата трева към Уинчестър, който клечеше приведен, с гръб към тъмната, смрадлива вода на мангровото тресавище.

— Наведете се бе! — изсъска Уинчестър. — И се оплескайте с кал! — Погледът му се спря върху червената коса на Фин. — Косата най-вече! — нареди той.

Фин и Били се подчиниха, последваха примера на Уинчестър и се проснаха в плитката смрадлива вода. Фин загреба с две ръце от калта и я размаза по косата и лицето си. Надигна глава, колкото да вижда върха на дюната, като се опитваше да не мисли какво ли плува в гъстата кална супа наоколо ѝ. След миг малкият отряд преваля билото и пое в колона по обратната страна на пясъчното възвишение. Тръгнаха по някаква позната само на тях пътечка през джунглата, но после водачът им спря внезапно. Огледа се, вдигна поглед към балдахина от клони, после обърна очи към тресавището.

— Видя нещо — прошепна Били с изтънял глас.

— Да не сте помръднали — предупреди ги професорът.

Фин наблюдаваше вражеския отряд. Мъжът начело излая някакви заповеди и другите се изнизиха по пътечката сред дърветата. Водачът изостана. Стоеше и се оглеждаше, като често вдигаше поглед към дърветата. Наклони глава. Ослушваше се. Фин не чуваше друго, освен тихата въздишка на вятъра в клоните и гръмливия пулс на собственото си сърце. Накрая мъжът се завъртя бавно на триста и шейсет градуса, вдигнал церемониалния меч пред себе си като стрелката на някакво отчитащо устройство. После се обърна, последва спътниците си и изчезна в сенките на джунглата.

— Чакайте — каза тихо Уинчестър.

Цареше тишина.

— Сега какво? — попита Били.

— Чакайте — повтори Уинчестър. — Може да е номер.

— Трябва да се върнем в пещерата — настоя нетърпеливо Били. — Изобщо не трябваше да идваме тук без оръжия. И без план. — Единственото им „оръжие“ беше дългата дебела бамбукова пръчка, която Уинчестър използваше за бастун.

— Мисля, че се махна — прецени накрая професорът. Надигна се, подгизнал от водата.

Били помогна на Фин да се изправи и двамата се огледаха ухилени един друг.

— Много добре изглеждаш — каза Били и се засмя.

Фин вдигна ръце да махне калните кичури от лицето си. После избърса колкото можа калта около очите си, бърчейки нос от гадната миризма.

— Боя се, че приятелят ти е прав — промърмори Уинчестър. — Избързахме и не обмислихме добре тази наша разходка. Трябва веднага да се върнем в пещерата. Ако онзи тип е забелязал нещо, може да загазим. Току-виж изпратили патрул да ни търси.

Фин огледа набързо крайниците си за пиявици, но навоите на Уинчестър явно си бяха свършили работата. Поеха през тревата към подножието на дюната.

— Ще оставим следи, ако минем по плажа — отсъди Фин.

— Ще вървим досами водата — каза Уинчестър. — Приливът ще започне скоро и ще отмие следите ни.

— Хайде, размърдайте се — подкани Били и стъпи на пясъка.

Само от няколко крачки разстояние долетя внезапен вик, от който кръвта им изстина.

— *Отаку! Тейриу! Сате!* — Водачът с изпокъсаната униформа пристъпи откъм сенките с меча в ръка. Зад него излязоха и другите, включително и младежът с копието. Изтеглиха се наляво зад водача си, отрязвайки пътя за отстъпление към дюната.

Фин, Били и Уинчестър бяха в капан. Мръднеха ли напред, щяха да налетят право на острия меч; назад ги чакаше единствено блатото.

— Какво ще правим сега? — изохка Фин.

Мъжът с меча пристъпи напред, размахал хипнотично оръжието си. Момчето се премести вдясно, заобикаляйки ги по фланга с вдигнато копие.

Уинчестър пристъпи вдясно, уж да хукне към дюната.

— *Ямате кудусай!* — изкрещя японецът с кепето. — *Уакамаре-уасу?*

Не беше точно въпрос. Фин не разбираше думите, но значението им беше ясно.

— *Да-ме!* — изкрещя момчето с копието. Двамата с мечоносеца пристъпиха още по-близо.

Фин направи крачка назад към блатото.

— Здравата загазихме — отбеляза Били. — Този тип не е в настроение за преговори.

А после мъжът с меча направи своя ход — нападна Уинчестър с вдигнато острие, като крещеше нечленоразделно през стиснати зъби. Уинчестър вдигна тоягата си да блокира меча и със закъснение разбра, че ударът от горе надолу е бил уловка. Вместо да го посече отгоре, мъжът се завъртя на пета като танцьор и мечът му заходи в широка дъга, която трябваше да пререже професора през средата.

Уинчестър направи опит да отскочи назад, но беше безнадеждно. В същото време младокът вдигна копието си и се засили, целейки се в хълбока на Фин.

Чуха се три остри пукота в бърза последователност. Мъжът с меча застина насред замаха си, а кепето му изхвърча сред кървав фонтан заедно с горната половина на главата му.

Като по магия две червени петна разцъфнаха в гърдите на младежа и той се строполи на земята. Мъжът с меча, съвсем мъртъв, се срина назад заедно с оръжието си. Трясъкът от изстрелите още ехтеше из просторната Купа за пунш.

— К'во става, мама му стара? — възкликна Били, втрещен сащисано в трупове. Завъртя се към Уинчестър, и той стреснат като него. — Нали каза, че мунициите им били свършили отдавна?

— Така си е — потвърди Уинчестър.

— Моите не са — изрече глас на английски със силен акцент.

Откъм джунглата се появи набит мъж с маскировъчна униформа, дълго мачете на кръста и много голям автоматичен пистолет в ръка.

— Казвам се Фу Шън — представи се той. — Бързо идвайте с мен, ако искате да освободите приятелите си.

23.

Фу Шън им разказа историята си, която много приличаше на тяхната. И той станал жертва на същия тайфун. Бурята ги настигнала, докато плавали с „Педанг Емас“, който изтръгнаха от дебелия пират Ло Чан, изхвърлила ги през фунията на тайния остров и разбила кораба на трески върху вътрешния бряг на лагуната. Той и господарят му, мъж, когото китайците наричали Кан, били единствените оцелели от екипажа на стария кораб за улов на сардини.

Едва не се удавили, а когато дошли на себе си, двамата се разделили, за да потърсят прясна вода. Когато се върнал на уговореното място за среща, Фу Шън видял как някакви хора, които взел за диваци, отвеждат господаря му.

Последвал ги от разстояние и гледал безпомощно как водят Кан в някакво поселище близо до реката, която тече от възвишенията и минава край далечната страна на мангровото блато, което Фин беше видяла, след като морето я изхвърли на брега. По преценка на Фу Шън в селото живеели най-малко двеста души.

— За японците ли говори или за твоите така наречени „местни“?
— обърна се шепнешком Били към Уинчестър.

— За местните — отговори професорът.

— И как по-точно ще надвием двеста души? — попита Фин.

— Да не споменаваме японците — добави Били. — Изстрелите сигурно са разбунили целия остров.

— Да, но пък ни спасиха живота — изтъкна Фин. — И на мен този тип не ми харесва много, но оръжието е негово, а и явно знае как да се оправя в подобни ситуации.

— Все пак ни трябва някакъв план — каза Били.

— Този Фу Шън май точно върху план работи в момента — измърмори Уинчестър, крачейки след набития мъж в маскировъчна униформа, който се движеше бързо през гъстата растителност. Изкачваха се през джунглата, така че Купата за пунш да остава зад гърба им, и държаха посока на запад, заобикаляйки тресавището.

Вървяха така повече от час, като спираха често да се ослушват за подозрителни звуци. Не чуха нищо, освен нестихващия креслив хор на маймуни и птици — ако японците бяха изпратили патрул да потърси изчезналата риболовна група, значи този патрул се придвижваше много тихо.

Накрая стигнаха до широк буен поток, който се изливаше през високия ръб на Купата за пунш, коритото му бе обсипано с големи камъни. Бреговете бяха стръмни и хлъзгави, скалната им основа — проядена до мазна ерозираща кал от постоянната атака на водата.

— Там — изсумтя Фу Шън и посочи.

Фин присви очи в указаната посока. Дебело въже беше вързано за стърчащ дървесен корен и висеше свободно покрай брега на потока. Направено беше от здраво оплетени ратанови ивици, с възли на всеки трийсетина сантиметра. През маранята на водните пръски се виждаше и друга въжена конструкция, която пресичаше потока. Беше нещо като импровизиран мост от две въжета на различни височини, едното за ръцете, другото — два пъти по-дебело — за краката. На равни интервали въжетата бяха свързани с бамбукови пръчки, които ги държаха изпънати и не им позволяваха да се раздалечат.

— Много изобретателно — каза Уинчестър впечатлен.

— Миши въжета — вметна Били с усмивка. — Обърнати настрани.

— Миши въжета? — не разбра Фин.

— Сецаш се, онези въжета, които служат и като стълби на пиратските кораби — обясни той. — По тях моряците се качват, за да приберат платната.

— Сигурно е имало нещо подобно на корабите на Джън Хъ — каза Уинчестър. — Знание от миналото.

— Минавайте — прекъсна ги Фу Шън. — Един по един.

Фин мина първа — спусна се по висящото въже и се прехвърли на усукващия се мост. Поколеба се и едва не падна, но после му хвана цаката — плъзгаш странично крака и стискаш здраво горното въже с две ръце. Докато тя минаваше по моста, Фу Шън държеше тежкия автоматичен пистолет готов за стрелба и оглеждаше напрегнато шумната джунгла наоколо, търсейки признаци за чуждо присъствие. Фин стигна до другия край, обърна се и зачака. Били мина втори, последван от Уинчестър. Професорът беше стигнал до средата, когато

внезапен порив на вятъра разклати дърветата, подхвана отвратителната му шапка от козя кожа и я отнесе във водата.

— По дяволите! — изруга професорът. — Най-хубавата ми шапка!

— Не е голяма загуба — ухили се Били, застанал до Фин на отсрещния бряг.

Небето изведнъж се затули от облаци, а от облаците се изля дъжд. За секунди навяваният от вятъра дъжд се превърна в порой и водна пелена скри отсрещния бряг на потока. Уинчестър още висеше по средата на моста, а Били и Фин подгизнаха до кости.

Хукнаха да се скрият под широката корона на гигантско чворесто дърво. Въженият мост се люлееше бясно. Уинчестър напредваше педя по педя, накрая стъпи на брега, хукна през пороя, като се хлъзгаше на всяка втора крачка, и се мушна при Били и Фин под дървото.

— Мама му стара! — прошепна задъхано професорът. — Ега ти чудото!

Тримата насочиха погледи към отсрещния бряг. Фу Шън натика пистолета в колана си, спусна се по въжето и стъпи на моста. Дъждът се изливаше все така, а тропотът на капките по широките листа на пищната растителност поглъщаше всички останали звуци. Не биха могли да се чуят, освен с викове, но поне дразнещият маймунско-птичи хор беше замлъкнал.

Пиратът беше преполовил моста, едва видим в дъжда. Чу се кратък звук като жужене на жилецо насекомо, Фу Шън се залюля и извика. От рамото му стърчеше трийсетинасантиметрова бамбукова стрела. В края ѝ грееха яркоцветни пера, стряскащо живи сред сивата пелена на дъжда. Кърваво петно разцъфна върху гърдите на пирата, тъмно на зеления маскировъчен фон.

Фин се завъртя в опит да види къде е стрелецът. Нямаше никой. Нападателят беше невидим. Тя понечи да хукне към моста, но Били я стисна за ръката и я дръпна назад.

— Да не си полудяла! — извика ѝ. — Ще те убият!

Второ жужене и втора стрела разкъса листака на няма и крачка от Били. Той дръпна Фин и двамата залегнаха. Уинчестър направи същото. Вдигнаха погледи към Фу Шън, който още се люлееше на моста. Литна нова стрела и го пропусна на косъм.

Фу Шън вдигна ръка, хвана стрелата, която стърчеше от рамото му, и я пречупи. Със стиснати от болката зъби, той измина бързо последните няколко метра и запълзя нагоре по плиткия бряг. Този път Фин скочи на крака и хукна към него. Успя да пхне едната си ръка под мишницата му, когато нова стрела се заби в храсталака до нея.

— Помогнете ми! — извика Фин.

Били и Уинчестър се втурнаха към тях и ги издърпаха под несигурното прикритие на ниската растителност в основата на голямото дърво. Фин подпря Фу Шън на дънера и огледа стрелата в рамото му. Разрови спомените си от лекциите по анатомия в колежа и прецени, че пиратът е извадил късмет — стрелата беше пробила делтоидния мускул и беше излязла през гърба, без да засегне гръдния кош.

Не беше толкова сериозно, колкото изглеждаше. Сигурно го болеше много, но стрелата не беше пробила белия дроб, нито беше прекъснала голям кръвоносен съд.

Още две стрели прорязаха листака вдясно от Фин. Втората рикошира от дънера на дървото.

Фин придърпа Фу Шън напред, за да огледа изходната рана на гърба му. Посегна към върха с намерение да изтегли стрелата през раната, когато Уинчестър я спря с вик.

— Недей!

— Защо?

— Мажат стрелите си с отрова. Виждам съм ги да убиват диви свине по този начин.

— Сигурен ли си?

— А ти склонна ли си да рискуваш?

— Не мога да го оставя така!

Фу Шън губеше сили, клепачите му пърхаха, устните му бяха побелели съвсем.

Фин се наведе, грабна шепа трева и листа и ги уви около острия връх на стрелата. Стисна здраво и я изтегли от раната с едно бързо движение. Чу се ужасен всмукващ звук и китаецът простена от болка. После очите му се отвориха и той направи опит да се усмихне.

— Благодаря, госпожо — прошепна той. Едната му месеста ръка се смъкна към колана на униформата. Той измъкна пистолета и го даде на Фин.

Беше ужасно тежък, може би десетина килограма, така поне ѝ се стори.

— Знаеш ли как се стреля с това чудо? — попита Уинчестър.

Оръжието беше египетска имитация на „Берета“ 91, модел от петдесетте години на двайсети век. Беше виждала как приятелят ѝ от Ню Йорк, Майкъл Валънтайн, стреля със своя голям стар колт 45-и калибър. Вдигна предпазителя и нагласи пистолета на полуавтоматична стрелба.

— Да, знам — каза тя.

— В предното джобче на куртката ми — инструктира я Фу Шън. — Има още три пълнителя. По десет патрона във всеки.

Беше стрелял три пъти по рибарите. Значи в оръжието имаше още седем патрона, плюс трийсет в резервните пълнители. Тридесет и седем патрона срещу двеста диваци. Спомни си за детето, което бяха убили пред очите ѝ в Кайро миналата година, и за невръстния младеж на плажа преди няколко часа. Да знаеш как се стреля с пистолет, не беше същото като да убиваш. Фин върна предпазителя и натика пистолета под колана на дънките на гърба си. Дъждът започваше да намалява.

— Случаен патрул? — предположи Били. Очите му шареха насам-натам в опит да пробият тучната зеленина на джунглата. Дъждът отслабваше почти толкова бързо, колкото се беше усилил.

Фу Шън простена от ужасната болка, наведе се напред с втренчен поглед и притисна с ръка гърдите си. После застина. Фин сложи пръсти на каротидната артерия, издула се отстрани на дебелия му врат. Нямаше пулс. Пиратът беше мъртъв. Тя погледна часовника си. Не знаеше с какво мажат стрелите си, но отровата беше убила як мъж за по-малко от три минути, навлизайки през рана, която при нормални обстоятелства не би застрашила живота му. Силна и бързодействаща, очевидно.

— Никакъв патрул не е бил. Чакали са при моста. Явно са чули изстрелите. Знаели са, че ще минем оттук — каза професорът.

Фин се загледа в трупа на Фу Шън, после се обърна към Уинчестър.

— Знаеш ли за кое село говореше той?

— Да. Най-голямото. Виждал съм го от разстояние. От три страни има бамбукови ограждения, от четвъртата е реката. Два входа,

поне аз видях толкова.

— Колко високи са бамбуковите ограждения?

— Не са високи. Метър и петдесет може би, но няма смисъл да ги катерим. Върховете им са заострени като тази стрела. — Той посочи окървавения връх на пречупената стрела, която Фин беше извадила от рамото на пирата. — А може и те да са намазани с отрова.

Фин взе внимателно стрелата и подуши върха ѝ. Нищо особено. В тънка цепнатина при върха имаше бледо петно от някаква белезникава лепкава субстанция.

— Откъде вземат отровата?

Уинчестър се протегна и потупа чворестия дънер на дървото.

— Оттук. Срязват кората и потича нещо като рядка мязга, казват на дървото *опас*. *Antiaris toxicaria* е, струва ми се. Съдържа сърдечен гликозид. Нарича се антиарин, ако съм запомнил добре от курсовете по ботаника в университета. Често срещан вид по тези места. — Той изкриви лице. — Все едно си взел голяма доза дигиталис. Или смъртоносна беладона, сещате се. Сърцето му буквално се е пръснало в гърдите.

— Веществото изглежда разрежено — установи Фин, — и сигурно е доста трудоемко за добиване. Дъждът със сигурност го отмива. Не вярвам да мажат с него стените.

— Вярвай в каквото щеш — запъна се Уинчестър. — Аз обаче категорично няма да участвам в каквото и да било опит за изкачването им.

— А откъм реката? — предложи Били. Погледна назад към потока, който бяха пресекли по въжения мост.

— Има някои доста неприятни същества там. Трябва да се преплуват тристатина метра най-малко — нещо, което на мен не ми е по силите — след което се озоваваш в самия център на селото. Доколкото можах да преценя, целият им живот се върти около реката.

— Не можеш да преплуваш триста метра? — удиви се Фин.

— Не мога да преплувам и два — призна Уинчестър. — Така и не се научих.

Били го зяпна невярващо.

— И си морски биолог?

— Доколкото си спомням, плуването не фигурираше като изискване към докторантите — отвърна обидено професорът.

— И как си оцелял, когато корабът ви потъна? — попита Били.

— Оцелях, защото никога не се разделях със спасителната си жилетка. Все гледах да ми е подръка. Колегите дори си правеха майтапи по този повод. От друга страна, единствен аз оцелях, така че...

— Е, не можем вечно да стоим тук и да спорим — каза Фин. — Трябва да стигнем до някакво решение.

— Трябва да се върнем в пещерата — предложи Уинчестър. — Шансовете ни и преди бяха нищожни, а благодарение на този мъртъв приятел изгубихме и предимството на изненадата.

— Точно в това е въпросът — възрази Фин. — Вече знаят, че сме тук — и японците, и местните. Ще тръгнат да ни търсят и рано или късно ще ни открият, едните или другите.

— Дори не знаем дали вашият изгубен холандец още е жив — възрази на свой ред професорът. — Може отдавна да е мъртъв, както и този тип Кан.

— Може да има и други оцелели от кораба ни — намеси се Били. — Длъжни сме да опитаме.

— А после трябва да измислим как да се махнем от острова — добави Фин.

— Вече ви казах — изпухтя раздражено Уинчестър. — Няма начин. Невъзможно е и толкова.

— Напротив — каза Фин и се изправи. Дъждът беше спрял и слънцето напичаше отново. От земята се издигаха топли изпарения. — Има начин. Трябва да има.

24.

Следобедът преваляше, когато стигнаха хребета на Купата за пунш, а час по-късно намериха и реката. Поеха надолу през гъстата гора, следвайки речното корито, а зеленикавата морска шир прозираше тук-там през дърветата. При други обстоятелства походът би бил идиличен — мечтата на всеки природолюбител, с изобилие от екзотични растения, птици и животни. Сега обаче всяка крачка ги приближаваше към сблъсък, който никой от тях не беше планирал като част от живота си.

— Напразно се морим, ако питате мен — изръмжа Уинчестър, докато тримата се спускаха по стръмна пътечка през джунглата покрай речното корито. — Вашият холандски чичо, или какъвто е там, сигурно отдавна е гушнал букета, а нямаме никакво доказателство, че хора от вашия кораб са оцелели и са били заловени от местните.

— Ами приятелят на Фу Шън? — атакува Фин. — Какво, просто ще го изоставим, така ли?

— Оцеляват най-пригодените, ако трябва да цитирам Дарвин — не се предаде Уинчестър. — Този тип не ми е никакъв.

— Фу Шън ти спаси живота — тросна се Били.

— И сега аз трябва да пожертвам своя? — Уинчестър изсумтя. — Това не ти е филм за рицари, млади ми приятелю. Това е истинският свят. Оцелях тук цели три години само защото си налягах парцалите и не хранех безумни надежди. — Поклати глава и заби дългата си бамбукова сопа в пръстта. — Досега да сме се прибрали в пещерата и да мислим как да напълним шкембаците си с храна, а не с отровни стрели.

— Слушай — ядоса се Фин. — Най-малкото трябва да разберем с какво си имаме работа. И предпочитам да го направим, докато е още светло. Едва ли някой от нас иска да остане навън, когато падне нощта. — Продължи напред, крачейки предпазливо по пътеката, още кална и хлъзгава от дъжда. Ако не я лъжеше чувството ѝ за ориентация, бяха направили полукръг по посока на пещерата.

Ако минеха направо през гората, за час-два усилен преход щяха да стигнат до хребета над долината. Това означаваше, че им остава един час дневна светлина да огледат селото и да съставят някакъв план. Опитваше се да не поглежда към Уинчестър и Били. Аргументите ѝ звучаха убедително, но самата тя не вярваше и на една своя дума. Тук не беше в свои води, беше уморена и уплашена.

Мислите ѝ се отплеснаха за миг и пред вътрешния ѝ взор внезапно цъфнаха лучените кръгчета, които предлагаха в закусвалнята под апартамента ѝ в Крауч Енд. Ако лорд Били и разните му там Боегартовци не се бяха появили в живота ѝ, сега, в същата тази минута, можеше да си седи в апартамента, да си хапва голям хамбургер с гарнитура от пържени картопки и лучени кръгчета и да гледа повторения на стари сериали по телевизията.

Въображението ѝ добави и чаша евтино червено вино от магазинчето на Емир отсреща. Вместо това си подбиваше петите през обвита в душни изпарения джунгла на забравен от бога и хората остров в средата на Южния Пасифик и се чудеше дали лекото гъделичкане отзад на десния ѝ крак се дължи на гигантска, подута, кръвосмучеща пиявица, или е просто необичайно голям комар, който се гощава с кръвта ѝ. Даде си мълчалива клетва, че ако се измъкне жива от тази каша, ще сложи веднъж завинаги край на всякакви приключения. Дотук можеше да се похвали само с едно — че още не е настъпила някоя ужасно отровна змия.

— И това ще стане — промърмори под нос тя.

— Моля? — попита учтиво Били, който вървеше зад нея.

— Нищо. — Наведе се, перна ядно крака си, после продължи напред, преследвана от фантомното ухание на лучени кръгчета.

Смрачаваше се, когато стигнаха покрайнините на селото. Първият признак за наличие на хора видяха още на миля нагоре по реката — рибен капан, заложен в бързата вода. Капанът беше направен от бамбукови ивици, преплетени достатъчно нагъсто, за да удържат средни по размер риби, но не толкова, че да се уловят недораслите мъничета — изобретателен и естествен метод за контрол на популацията. Големите камъни по брега явно се използваша за изкормване на рибата, ако се съдеше по петната, а малко по-надолу откриха малка колиба на бамбукови подпори, под чийто навес бяха

натрупани мазни, вмирисани на дим скари, вероятно за опушване на рибата.

При колибата обърнаха гръб на реката и продължиха бавно през оредяващата джунгла, като се заслушаха и оглеждаха внимателно. Признаците за човешка дейност зачестиха — малки обработваеми площи, отсечени дървета, още една колиба за опушване, утъпкани пътеки, които често се пресичаха. Намериха дори огризка от някакъв плод, захвърлена в храсталака до пътеката. Видяха и дим, усетиха и миризмата му. Готварски огньове. Накрая джунглата съвсем се разреде и пред тях се ширна просторен разчистен периметър тъмна почва с плътна стена от широки бамбукови пръти, заострени при върха и съединени с дебели ратанови въжета. Отвъд палисадата стърчаха островърхи покриви от някакъв вид дебела тръстика. Клекнаха в края на джунглата, вперили погледи в селото. Нямаше признаци за паника или необичайна дейност. Чуваха се слаби звуци, кухо кънтене на дървен чук, смях, детски викове и пискливият глас на жена, която гълчи детето си. Езикът несъмнено беше някакъв китайски диалект, груб и почти гърлен, съвсем различен от мелодичното звучене на малайското и филипинското наречие.

— И сега какво? — попита Били, местейки поглед из разчистения периметър.

Вдясно от палисадата нямаше нищо, само джунгла. Вляво теренът се спускаше към реката. Извън ограждението имаше грубо скован пристан и няколко дълги, издълбани от дънери канута. Едното беше двойно — от два огромни дънера, свързани успоредно чрез сложна бамбукова плетка. Пак то си имаше и мачта, както и тъмнокафяво платно, здраво овързано в тежка триъгълна форма. Свито платно на джонка. Изтъкано беше от някакъв вид растителни влакна, подсилени с десетки тънки бамбукови ивици. Под мачтата и между двата дънера имаше голяма платформа от свързани бамбукови пръти. С помощта на платното или двайсетина гребци странният съд изглеждаше достатъчно голям и стабилен да превози трийсет-четирийсет души... пътници или войници според случая.

— Това ли е бойното кану, за което спомена? — прошепна Фин. Уинчестър кимна.

— Да. Само че, когато го видях, имаше нещо като голям престол, прикрепен към кърмата. Сега го няма.

— Голяма лодка като тази би трябвало да мине през рифовете — каза замислено Били.

— Същото си мислех и аз — кимна Фин. — От друга страна, може би не са искали да си тръгнат. Може би тук им е харесало и са решили да останат. Никога няма да разберем.

— Май присъствието ни не ги тревожи особено, като гледам — отбеляза професорът. — Не виждам постове, а и не налетяхме на друг след онзи самотен стрелец при въжения мост.

— И защо да се тревожат? — сви рамене Били. — Няма къде да им избягаме и те го знаят.

Уинчестър започваше да става неспокоен. Погледна през рамо, намръщи се, после вдигна поглед към притъмняващото небе.

— Времето напредва — каза той. — Трябва да тръгваме. Така де, вече видяхме селото.

— Искам да вляза вътре — заяви Фин.

— Я не се прави на глупачка! — изсъска Уинчестър. — Не говориш сериозно!

— Изминахме много дълъг път в търсене на Пиетер Боегарт. Няма да си тръгна точно сега.

— Той най-вероятно е мъртъв.

— Поне ще разберем дали е така. А може да има и други.

— Откъде знаеш?

— Не знам, но ще разберем.

— Как ще влезем? — попита Били, оглеждайки палисадата.

— Нали каза, че имало два входа — обърна се Фин към Уинчестър.

— По реката и от другата страна на ограждението — отвърна нацупено професорът. — Но оттам никога няма да влезете.

— Защо?

— Защото имат пазачи, затова. И защото затварят портите нощем. — Той сви рамене. — Това не ти е туристическа атракция със свободен достъп.

— Оградата не можем да изкатерим — отсъди замислено Били. — Дори отгук се вижда колко остри са прътовете. А може и да са намазани с отрова като стрелите, макар да се съмнявам.

— Е? — попита Фин. — Какво ни остава тогава?

— Лесно ще си пробием път през оградата — каза Били и претегли в ръка дългото мачете, което беше взел от Фу Шън.

— Ще ви чуят — предупреди Уинчестър. — Невъзможно е.

— Ако им отвлечем вниманието, няма да ни чуят — предложи Фин.

— Как?

— Ами с някакъв силен шум, да речем. Изстрели във въздуха или нещо такова.

— Ами ако запалим пожар? — ухили се Били.

— Имам лупа — каза Уинчестър. — Но слънцето не е достатъчно силно. Съжалявам.

— И аз не нося нищо подходящо — въздъхна унило Фин.

— Аз обаче нося — оповести Били. Бръкна в джобчето на избелялата си риза и извади една съвсем обикновена яркосиня запалка „Бик“.

— Откъде взе това, за бога? — смая се Фин.

— Последният ми спомен отпреди корабокрушението. Сигналната светлинка на печката в кухнята угасна и Тоши ме помоли да я запаля. Направих го и след това явно съм пъхнал запалката в джоба си и съм закопчал копчето. После заседнахме и спомените ми се губят.

— Работи ли?

Били щракна запалката. Блесна искра и се появи пламъче. Фин взе запалката и пробва отново. Пламъчето заигра в сумрака. Трийсет и девет цента в универсалния, на щанда до телешката пастърма. Толкова дребно нещо, а така важно. Демаркационната линия между цивилизацията и каменната ера. Между суровата и готвената храна. Фин прогони антропологичните разсъждения от главата си и върна запалката на Били.

— Ето какъв е планът — поде тя.

25.

Факлата литна през сумрака, провлече опашка от искри след себе си и направи салто над палисадата. Последва я втората стиска от овързани сухи клонки, после още две, бързо една след друга. Последните разпръснаха облаци мазен и смрадлив черен дим.

Последните две факли бяха напоени с рядката бяла мъзга от дънера на високо дърво упас близо да разчистения периметър на селището, чиято кора бяха срязали с мачетето. Ако веществото беше толкова отровно, колкото смяташе Уинчестър, димът можеше да се окаже по-успешна диверсия от огъня.

На стотина метра разстояние, близо до реката, Фин и Били клечаха в сенките и чакаха да се вдигне тревога. Секунди след като факлите литнаха над палисадата, откъм селото се чува уплашени викове.

— Виж! — прошепна Фин. Дори от тяхната позиция огньовете се виждаха ясно. Една от факлите беше паднала върху тръстиковия покрив на сграда, прогорила беше влажния горен пласт и подпалила сухата слама отдолу. Само за секунди цялата постройка пламна. — Това трябва да им отвлече вниманието за известно време.

— Хайде! — подкани Били.

Двамата хукнаха през разчистеното пространство, като следяха напрегнато надигащата се врява и пукота на далечните пламъци. Вляво се виждаше гладката повърхност на тъмната река и силуетите на канутата, изтеглени на брега и с грижливо прибрани весла. Никой не охраняваше лодките.

— Сега — прошепна тя.

Били вдигна тежкото закривено острие на страховитото мачете и започна да сече бамбуковите пръти, отваряйки неравна дупка в оградата. Стана доста бързо.

Били се наведе да погледне през отвора. После се обърна към Фин.

— Има голяма сграда на подпори, повдигната е на половин метър над земята. Вляво и вдясно има други сгради, по-малки.

Фин затвори очи, представяйки си разположението на древните поселища в Юкатан, където беше играла като дете, докато майка ѝ и баща ѝ бяха заети с разкопки. Онези села бяха построени около централен площад или церемониален олтар, а сградите — жилищни и други — бяха сбутани в гъсти концентрични кръгове. Ако и това село беше построено по подобен начин, къде биха държали пленници, в случай че имаха такива?

— Сградите с хора трябва да имат божествени прозорчета — каза накрая тя, спомнила си историите, които ѝ бе разказвала майка ѝ на времето. — Оглеждай се за сгради, чиито врати и прозорци са затворени и залостени.

— Божествени прозорчета? — не разбра Били.

Срещаха се под една или друга форма в повечето култури — японските племена аину имаха малки прозорчета на всичките си семпли колиби, които да осигуряват свободен достъп на духовете и — също толкова важно — лесен път за бягство. Древните европейци ги наричали „лей линии“, или линии на сила.

Такива линии следвали древните жители на Перу, римляните се съобразявали с тях при строежа на пътищата си, а стотици хиляди поклонници тръгвали по една конкретна „духовна пътека“ през планините на Испания, наречена Пътят на свети Яков. Имаше ги и при китайците — псевдонауката фън шуй, „почиващият дракон“, се основаваше на идеята, че духовете трябва да имат свободен проход през всяка сграда. И когато всички врати и прозорци на сградата са затворени, това означава, че вътре има пленници.

— Оглеждай се за сгради със затворени врати и прозорци — повтори тя.

— И това е всичко?

— За друго не се сещам, освен ако не ги държат вързани на селския площад.

— Оптимист както винаги — изсумтя Били.

— Аз ще мина първа. Ако по някаква причина се разделим, знаеш какво да правиш.

— Никога не спори с жена, която има голям пищов в гащите си — каза сериозно Били.

Фин го изгледа, измъкна пистолета изпод колана на дънките, наведе се и се промуши през дупката в палисадата.

Селото зад бамбуковото ограждение беше изненадващо чисто и подредено. Имаше двайсетина малки постройки, всичките повдигнати върху еднометрови подпори от яки бамбукови пръти, имаше и няколко по-големи сгради за общо ползване. Стените на всички бяха направени от преплетен ратан, покривите бяха островърхи и настлани с по няколко слоя тръстика. Както беше предположила Фин, всички сгради имаха малки открити прозорчета отстрани, входовете също зееха отворени.

Благодарение на Уинчестър и неговите факли, трите най-отдалечени от Били и Фин сгради горяха, както и цял участък от палисадата в близост до тях. Около горящите колиби търчаха хора и се опитваха да потушат пламъците с бамбукови рогозки. Без особен успех.

— Там! — посочи Били.

На двайсетина крачки от тях, близо до палисадата, имаше голяма колиба на подпори със затворена врата и покрито странично прозорче. Няколко разкривени стъпала водеха до дълга веранда покрай три от стените. В горния край на стъпалата стоеше набит мъж с богато орнаментирана туника, стиснал странна на вид бойна брадва с лъскаво острие, което отразяваше зловещо пламъците на бушуващите пожари.

Острието на бравата беше прикрепено към тежък бамбуков прът, висок колкото мъжа. Самият мъж приличаше на кечист с дълга гарвановочерна коса и проскубана черна брада, която покриваше почти изцяло долната половина на лицето му. Лице, излязло от миналото, с черти на древен китайски воин. От мрака се чу вик. Пазачът пристъпи напред, извика на свой ред, после слезе по стъпалата и тръгна към пожара в другия край на селото.

— Току-що ни излезе късметът — прошепна Фин.

Изчакаха мъжът да ги подмине, после пропълзяха до къщата. Качиха се по стъпалата и отвориха вратата.

Голямо квадратно помещение, настлан с тъкани рогозки под. Малка маса със запалена лампа. Четирима мъже лежаха на пейки в другия край на стаята, ръцете им бяха извити зад гърба, вързани и с подпъхнати бамбукови прътове при лакътните стави.

— Гръм да порази старата ми тиква! *Пог Махон* и Господ да ме пазят да не обърна петалата! Че т'ва е нашта госпожица Райън! — Максевъни поклати глава и се ухили до уши от пейката си. — Изкара ми акъла, кат нахълта така бе, момиче!

— Какво става навън? — попита Соления Хансън.

— Диверсия. Освободи ги — каза Фин на Били.

Третият мъж на пейките беше Ели Санторо, първият помощник-капитан на „Кралица Батавия“, който се усмихна широко на Били, докато той срязваше впилите се в плътта му ратанови въжета. Четвъртият мъж, облечен в окъсана маскировъчна униформа и с подстригана на паница коса, мълчеше.

— Това ли сте всички? — попита Фин.

— Боя се, че да — отвърна Хансън, стана и заразтрива намръщено китките си.

— Нямаме много време — каза Фин. Прихвана удобно автоматичния пистолет. — Един приятел ни чака отвън. В палисадата има дупка. Минете през нея и тръгнете към реката. Идеята е да им откраднем едно от канутата.

— Ще ни преследват — предупреди Хансън.

— Не и ако нашият приятел си е свършил работата — успокои го Фин. — Вече трябва да е избутал всичките им лодки в реката, освен онази, на която ще се качим ние.

— Госпожице Райън — започна Хансън, — трябва да ви кажа за едно нещо, което...

— Ще почака — прекъсна го Фин. — Хайде!

Били сряза и последното въже с мачетето. С помощта на Ели избута пейката настрани и се зае да отвори дупка в рогозката на задната стена. Колибата щеше да им осигури известно прикритие, докато се изтеглят към отвора в палисадата. Чуха се стъпки и Фин се завъртя, стиснала пищова с две ръце.

На прага стоеше висок човек с подплатени кожени доспехи, дълъг, обвит с кожа лък на рамо и огромен плосък меч в дясната ръка. Също като пазача по-рано, и този приличаше на призрак от далечното минало. На гърдите му висеше голям колкото чиния медальон с изображение на извит дракон.

Големият медальон грееше на треперливата светлина от маслената лампа на масата. Мъжът вдигна меча и пристъпи напред.

Очите му се спряха на Фин. Тя отвърна решително на погледа му. Лицето, косата и викингската брада не можеха да се сбъркат.

— Пиетер Боегарт! — прошепна тя.

— Познавам те — каза воинът и спря на място. Зяпаше Фин със странно изражение на лицето си.

— Не, познавали сте майка ми — поправи го Фин. — Маги Райън. Съпругата на Лиман Райън.

— Маги — повтори името мъжът. — Ти си малкото момиченце на Маги. Виждам съм те само веднъж, много отдавна. Тъкмо беше проходила. Маги много се гордееше с теб. — В гласа му се долавяше силна болка от спомена. — Не вярвах, че ще дойдеш.

— Не са те взели за затворник — обади се Били.

Червенокосият мъж го погледна объркано.

— Затворник? Защо да ме вземат за затворник?

— Самолетът. Уинчестър го е видял. Заловили са те.

— Спасиха ме. Плъзгачът засече при кацането. — Мъжът се намръщи. — Кой е Уинчестър?

— Няма значение — нетърпеливо каза Фин. — Трябва да изчезваме.

Червенокосият мъж погледна през рамо.

— Идват. Тръгвайте. Няма да разберат защо ви пускам да избягате. Побързайте, преди да е станало късно.

— Ела с нас! — настоя Фин.

— Върнах се тук, за да остана. Тук ми е мястото, тук е домът ми. Те са моето семейство.

— Това е лудост! — възкликна Били.

— Значи и аз съм луд — заяви Боегарт. — Ако не ги защитя, светът ще протегне лапите си и ще ги унищожи. Затова се върнах.

— Тогава защо си искал да те намерим?

— Реших, че ако сте в състояние да ме намерите, вероятно сте хора, които могат да разберат какво се опитвам да направя тук. Да съхраня поне частица от миналото, да я опазя от вашата така наречена цивилизация. — Хвърли нов поглед през рамо, после се обърна към Фин. — Трябва да тръгвате! — прикани я умолително той. — Махнете се от острова.

— И как по-точно да го направим? — поинтересува се Били.

— Както го направих аз — отговори Пиетер Боегарт. — И както го е направил Вилем ван Боегарт преди четиристотин години. *Fugio ab insula opes usus venti carmeni* — цитира той.

— Мотото над входа към стаята с артефактите — досети се Фин.

— Браво на теб! — похвали я Боегарт. — А сега вървете!

Били беше отворил достатъчно голяма дупка с мачетето в стената, мъжете се провираха през нея и изчезваха в мрака. Били беше последен. Спря и се обърна към Фин.

— Трябва да тръгваме — настоя той.

— Ти тръгвай — отвърна тя. — Ще се срещнем при реката. — И се обърна към входа.

Пиетер Боегарт се усмихна и вдигна тежкия меч за последен поздрав.

— Пак ще се видим, обещавам — каза той. Млъкна и усмивката му се превърна в скръбна гримаса. — Много приличаш на майка си — прошепна накрая, после изчезна в нощта и в миналото.

Неясно чувство подръпна сърцето на Фин, после тя се мушна след Били през дупката в стената и изчезна на свой ред.

Тръгна след другите, едва различавайки силуетите им на фона на палисадата. Пое зад редицата от колиби на треперливата светлина от пожара, стигна до отвора в палисадата и се промуши. По нищо не личеше да ги преследват — хората бяха заети да гасят пожарите.

Стигна до реката и видя, че Уинчестър е свършил работата си идеално. Пет-шест канута се носеха по реката и течението бързо ги отнасяше. Мъжете вече се качваха в единственото останало кану, Ели го придържаше да не се клати и се оглеждаше тревожно за Фин.

Тя се покатери вътре, Ели ги избути и се метна на кърмата. Някой пъкна гребло в ръцете ѝ. Фин потопи дългото издялано весло в тъмната вода и усети съпротивлението ѝ. Със сълзи в очите и с мисълта за високия брадат мъж в древни подплатени доспехи, тя се включи в общите усилия да изведат кануто в средата на бързата река и да поемат към морето. Бяха успели. Поне за момента нищо не ги заплашваше.

26.

Течението на придошлата от проливния дъжд река ги отнесе бързо до морето. Вляво от тях прибойт се блъскаше непрестанно в рифовете и белите шапки на вълните фосфоресцираха в мрака. Вдясно, на двеста метра навътре в сушата, джунглата надвисваше като потъмно петно на фона на черната тропическа нощ. Нямаше други звуци, освен плисъка на вълните — почти титаничен при рифовете и по-мек при плажа. Бяха минали три часа, а все още нямаше знак, че някой ги преследва.

Към полунощ умората ги налегна здраво и темпото им на гребане се забави. Сега течението беше срещу тях и ако не внимаваха, отливът щеше да ги запрати в рифовете. Накрая, когато небето изсветля до златисто и черната шир на джунглата се избистри в насечен силует, те стигнаха до тясната цепнатина, маркираща пролива към Купата за пунш в средата на острова.

— Там — каза Уинчестър откъм закръгления нос на кануто и посочи към брега.

Фин напрегна уморения си взор към сипващата се зора. Отначало не видя нищо особено, само плажа и гъстата джунгла отзад, но после зрението ѝ се нагоди и тя различи тънка ивица дневна светлина между стръмните възвишения.

— Започва приливът — съобщи тихо Били от мястото си в средата на кануто. — Ако се придържаме към течението, то ще ни отнесе до Купата за пунш с минимални усилия от наша страна.

Фин и мълчаливият мъж с местната подстрижка потопиха гребла във водата от двете страни на кануто, насочвайки го така, че да улови прилива, който да ги отнесе към брега. След няколко минути течението ги прекара с лекота между високите стени на процепа към стръмния каньон, който се криеше от другата страна. Водата бълбукеше край кануто, а откъм джунглата, обвила склоновете на древния вулкан, се чуваха първите звуци на новото утро.

— Той каза нещо на латински — измърмори мъжът със странната подстрижка. Това бяха първите му думи, откакто избягаха от селото.

— Да, каза — потвърди Фин.

— Изглежда смяташе, че то отговаря на въпроса ти как да напуснете това място.

— Да — кимна Фин. Същото бе занимавало и нейните мисли, докато плаваха покрай острова.

— Какво точно каза той? — попита мъжът.

Приливът ги тласкаше все по-бързо, водата наоколо им се плискаше неспокойна, течението ги приближаваше опасно до близката скална стена. Тук нямаше плаж, само назъбени скали и джунгла, впила несигурно корени в тънкия почвен слой.

Мъжът загреба дълбоко с веслото, другите последваха примера му и кануто се върна в средата на пролива към вътрешността на острова.

— „Fugio ab insula opes usus venti carmeni“ — отговори Били с нескрито раздразнение в гласа. — „Избягай към моя скрит остров на съкровищата с ветровете на музиката“ — преведе той.

— Не — възрази мъжът с местната подстрижка. — Не се превежда така.

— Ти пък откъде знаеш? — сопна се Били.

— Цитатът е от Омировата „Илиада“ — обясни мъжът. — Често ми се налагаше да превеждам големи откъси от нея, докато бях в пансиона, като наказание за бягство от часове. — Засмя се тихо. — Този конкретен откъс се отнася за Цирцея и нейния остров. Според някои учени, Омир е заел идеята от източния епос за Гилгамеш, в който героят бяга от острова по тунел, който извежда слънцето на небето.

— И как би го превел ти? — попита Били.

— Избягай от моя скрит остров на съкровищата с ветровете на музиката. Думата „ab“ означава „от“, а не „към“. — Той сви рамене. — Така звучи по-свързано с нашето положение.

— Прав е, между другото — обади се Уинчестър. — За латинския, имам предвид. Самият аз също съм изучавал Омир. „Virtutem paret doctrina“ и прочее. „Чрез образование към пълноценност“. Скотс Колидж.

— Приемам поправката — хладно каза Били.

— Има ли такова място тук? — повиши глас Фин, за да я чуе Уинчестър при носа.

— Какво място? — попита той, гребейки.

— Тунел, където се появява слънцето. Нещо, свързано с вятър. С музика. Откъде да знам — смънка тя накрая с усещането, че говори глупости. Не разполагаха с много, на което да стъпят.

А после тесният, обграден със скални стени пролив свърши и те се озоваха в огромната, почти свършено кръгла лагуна, сърцето на някога огнения вулкан.

— Има една пещера — каза Уинчестър. — Открих я още през първата си година тук. Тогава не ми се стори важна. Духало, сигурно така бихте я нарекли.

— Духало? — измърмори Максевъни. — Звучи ми кат някои хора, дет ги познавах на времето, същински трън в задника, мамка им недна. — Заби гребло във водата, намръщен както обикновено.

— Духалото е образуване с вулканичен произход — обясни Уинчестър. — Нещо като естествен вентилационен тунел. — Спря да гребе, вдигна глава и плъзна поглед по далечните зъбери на кръглата долина, оглеждайки джунглата, прозираща през утринната мъгла. — Бях излязъл на лов и я открих случайно — каза той. — Доста ме стресна, между другото. Всичко си беше спокойно, а после все едно се озовах пред огромен ауспук.

— Има такова място в Южна Дакота — отбеляза Били. — Нашите ме водиха там, когато бях малък. Ветрената пещера или нещо такова.

— Би ли я нарекъл музикална?

— Сигурно — отвърна колебливо Уинчестър. — Ако не си твърде претенциозен. Звучи повече като гигантска свирка.

Приливът ги тласна в Купата за пунш и нейното злоещо гробище за кораби, още по-призрачни на слабата утринна светлина. Плъзнаха се мълчаливо покрай гниещия корпус на стара шхуна с отдавна прекършени мачти и проядени бордове, покрити с морски вкаменелости. Името на шхуната отдавна се беше изтрило, добавяйки анонимност към безрадостната ѝ съдба. Вдясно, като привидение в мъглата, се очертаваше силуетът на „Кралица Батавия“. Пред тях се редяха десетина други кораби, както и прекършените останки на

едномоторния самолет, с който Пиетер Боегарт се беше върнал на острова.

— Можеш ли да си спомниш къде е? — попита Фин.

— Разбира се — потвърди Уинчестър. Спря да гребе, колкото да посочи към една точка високо по склона на калдерата. — Ето там е, където се разделят двете възвишения. Викам им лъвовете. — В същия миг слънцето се издигна с още една идея и очерта в остър релеф двата скални силуета. Уинчестър беше прав. Възвишенията наистина приличаха на лъвове, клекнали с лице един към друг.

— Тунел, където слънцето излиза на небето — посочи Кан.

— Може това да е — каза Били с растящо вълнение в гласа. — Пасва на описанието.

— Движим се твърде бързо — предупреди Соления Хансън, загледан над водата. Повърхността ѝ беше накъдрена от водовъртежи, маркиращи скрити за окото препятствия — останки от морски съдове, уловени в капана на острова. — Трябва да спрем от подветрената страна на някоя от тези ръждясали купчини и да изчакаме, докато приливът отслабне. Опасно е да се движим така. Може да ударим нещо.

— Така си е — съгласи се Максевъни, загледан през борда.

— Глупости. Вижда се идеално — възрази Уинчестър откъм носа на кануто. — Водата е съвсем прозрачна. Почти различавам дъното.

Водата се раздвижи изведнъж, когато приливът ги тласна покрай килнатите останки на стария петролен танкер „Сити ъв Алмако“. Само високият ръждясал комин над задната надстройка и останките от пречупените товарни кранове се виждаха в мъглата. Противовесните течения се бориха за миг, подмятайки кануто като листо в канавка, и облеченият в кози кожи професор внезапно се озова с лице в посоката, от която току-що бяха дошли. Изпаднал в паника, Уинчестър сграбчи ниските бордове и се опита да стане.

— Сядай долу! — изкрещя Хансън. — Ще преобърнеш кануто!

— Да се провалиш дано! — викна Максевъни и се опита да уравни лодката. — Обръщаме се!

Твърде късно. Внезапното движение на Уинчестър тласна кануто в друга посока. Разбърканите течения запратиха лодката към корпуса на стария танкер и тя се завъртя около оста си, накланяйки се силно на

едната страна. Уинчестър изпусна греблото си, посегна да го вземе и всички се озоваха във водата.

Фин потъна, обзета от пълен ужас. В първия миг не разбра какво става. После усети остра болка като от жило по бузата си, след миг нов бич прогори голата кожа на корема ѝ, където ризата ѝ се беше вдигнала. Нагълта вода от внезапната болка, заудря трескаво с ръце и крака към повърхността — давеше се. Нови нажежени бичове прежуриха ръцете и краката ѝ. През булото на болката слухът ѝ долови виковете на Уинчестър, който крещеше, че не можел да плува. Успя да вдигне едната си ръка и да махне незнайния натрапник от лицето си, при което нови болезнени убождания пронизаха дланите и бузите ѝ. Примигна и видя ужаса, проснат наоколо ѝ.

Водата представляваше плътна маса от бълбукаща, гънеща се слуз. Привлечена от топлата плитка вода и скорошния дъжд, огромна колония медузи се беше придвижила с прилива към Купата за пунш. Безмозъчният кошмар сега покриваше повърхността на лагуната като противно пулсиращо одеяло.

Ужасена до дъното на душата си, Фин заудря водата в опит да прогони пулсиращите същества от тялото си. Дюзина изгарящи пипалца, провиснали под мазните мехурчести тела на медузите ужилиха краката ѝ и Фин изпищя отново, изтласка се трескаво над водата, готова на всичко, за да се спаси от болката и ужаса.

Докато се мятеше трескаво, осъзна с някаква част от подлуденото си съзнание, че колонията се е разтеглила във форма на огромен полумесец, устремен към плитчините близо до брега. Като се въртеше и давеше, Фин най-накрая зърна силуета на преобърнатото кану. Заплува към него — отдалечила се беше на петнайсетина-двайсет метра, а водата около лодката гъмжеше от лилавите полусфери на мекотелите. Колоната, дълга сто и петдесет метра и поне два пъти по-дълбока, беше смъртоносен капан, гънеше се наоколо ѝ като някакво гротескно минно поле, което чакаше да я оплете окончателно в мрежата си.

Малка кръпка гърчеци се мекотели изплува на пътя ѝ и Фин изви гръб в отчаян опит да ги избегне. Бяха малки, ъгловатите им мехури — още недоразвити, но пулсираха заплашително към нея, нанизите на сензорните им очи се различаваха ясно като окръжност от черни мъниста около прозрачните тела.

Жилещите им пипалца я докоснаха и тя остана без дъх от парещата болка. Извика отново, удряйки слепешката медузите, едва успяваше да държи главата си над водата, а после усети първите схващания и безчувствеността — смъртоносната отрова беше навлязла в кръвообращението ѝ. Разбираше, че губи сили и скоро няма да може да плува.

Смътно чу някой да вика името ѝ, май беше Били, но помощта беше закъсняла. Медузите я бяха обградили отвсякъде, течението и собствените им пулсации стягаха пръстена около нея, сякаш гадните малки хищници искаха да си поделят по равно предстоящия пир. Фин усети, че потъва, силите ѝ се стапяха под действието на отровата.

С отворени очи тя видя какво лежи под повърхността и се сви от нечовешки ужас, когато и последната ѝ надежда изчезна. На слабата утринна светлина страховитата флотилия беше ужасяваща сама по себе си; но в синьо-зеленото сияние под водата медузите бяха като видение от центъра на ада. Милиони пипала, някои тънки като човешки косъм, други дебели като усукани въжета, висяха от куполообразните тела като хипнотично полюляваща се гора от смъртоносни нишки, обвили тялото на Бен Уинчестър в чудовищен пашкул и бавно, но сигурно изтеглящи го нагоре към центъра на гъмжилото, извличайки хранителните вещества от трупа му, докато всичко полезно не преминеше в общия организъм на колонията.

Чувала бе да казват, че да се удавиш било като да заспиш, но в тази смърт нямаше сънища, а само безкраен кошмар. Потъвайки, Фин удряше безсилно с ръце, тласкана напразно към повърхността от повелята на вкоренен инстинкт.

Жестока болка раздра гърдите ѝ, когато дробовете ѝ останаха без въздух. Миг преди да умре, зърна размазан образ току пред себе си — бледото лице на Уинчестър с разперена коса като някаква съвременна Медуза, уловен в колонията от хищни мекотели. После образът избледня и се обви в тъма. Болката утихна, тя чу за последно името си, а после всичко потъна в мрак и тишина, само последните отчаяни удари на сърцето ехтяха безсилно в ушите ѝ.

27.

Събуди се в рая. Точно над главата ѝ прошарено слънце грееше през зелени листа, а ноздрите ѝ се издуха, доловили богатото ухание на нещо апетитно и екзотично.

— *Mijn kind*. — Думите бяха изречени тихо, нежно. Тя завъртя глава настрани и видя червенобрадото лице на Пиетер Боегарт. Беше коленичил до нея. Намираха се на голяма поляна близо до хребета на Купата за пунш, наклонено открито пространство, обрасло с високи треви и оградено с пръстен от цъфнали дървета.

— *Mijn kind* — повтори той. Имаше сълзи в очите му и Фин направи опит да се усмихне, но я проряза болка и тя ахна от внезапния пристъп. — Беше заспала — каза червенобрадият мъж.

Тя обърна бавно глава на другата страна.

Главата ѝ беше в скута на Били Пилгрим. Той седеше под високо дърво упас в края на поляната. Далеч долу през разлюляната джунгла прозираше синевината на смъртоносната лагуна.

— Дадох ти лекарство. Оцет от захарна тръстика за болката. Едва не умря.

— Как съм се озовала тук? — попита Фин и примигна.

— Пренесохме те — обясни Били с усмивка.

Лицето му беше насечено от жестоки червени ивици, спомен от жилата на хищните медузи. Фин видя, че и другите са тук, всичките видимо капнали от умора. Имаше и неколцина местни, които почистваха раните им с някаква течност, която вадеха с черпак от обвити в ратанова оплетка глинени гърнета. Май никой от местните не беше въоръжен. Имаше две жени. Катраненочерните им коси бяха вързани с богато орнаментирани кожени каишки. Всички от кануто бяха тук. Всички, освен Уинчестър.

Фин потръпна от спомена за последната си „среща“ с него.

— Къде сме?

— При лъвовете на Уинчестър — каза Били. Приглади назад кичур от косата ѝ. — Можеш ли да станеш, или предпочиташ да

полежиш още малко?

— Добре съм — увери го тя. — Май. — Опита се да стане с помощта на Боегарт и Били. Стъпи на крака, залитна и се опря на младия мъж.

Боегарт я наблюдаваше притеснено. От другите единствено Кан се изправи. Той изглежда беше пострадал най-много от ужилванията, защото краката и ръцете му бяха голи, когато кануто се преобърна и всички цопнаха във водата.

— Той те извади — каза Били. — Спаси ти живота, на практика.

— Иначе щеше да умреш — рече простичко Кан. — Медузите бяха още млади, но пък ти си най-малката от нас и щяха да те убият, както убиха приятеля ви в козите кожи. Не можех да позволя това.

— Благодаря ти — промълви Фин. Не знаеше какво друго да каже.

— А ти? — обърна се тя към Пиетер Боегарт. Не знаеше какво да мисли за този странен червенобрад мъж, който може би беше, а може би не беше биологичният ѝ баща. — Ти как се озова тук?

— Един от съгледвачите ни видял медузите. Знаех, че ви грози опасност. — Замълча, после добави: — А и не бях сигурен дали латинският ти е достатъчно добър, за да си преведеш думите на прадядо Вилем.

— Моят поне не беше — засмя се Били.

— Елате — каза Пиетер и прихвана нежно Фин за лакътя. — Трябва да ви покажа нещо.

Тримата — Пиетер, Фин и Били — прекосиха поляната и поеха по стръмна пътечка, която лъкатушеше през джунглата стотина метра и свършваше при малка канара с изглед към цялата калдера. В далечния край на канарата имаше почти невидима пролука.

— Влезте вътре — подкани Пиетер.

Фин се изви странично, мина през тесния проход и се озова в по-широкото пространство отвъд — малка гола пещера с потънал в сенки участък вляво, където проход водеше към друга пещера, и почти съвършено кръгъл отвор в далечния край. Чуваше се слаб звук като въздишка. Мек повей с дъх на сол погали лицето ѝ.

— При отлив звукът отслабва — обясни Пиетер Боегарт. — Когато започне приливът, въздушното налягане се усилва и цялата пещера резонира, понякога доста силно.

— Избягай от моя скрит остров на съкровищата върху вятър от музика — каза Фин. — Тунелът извежда към морето?

— И към друга пещера. Там ще намерите лодка. Не е много голяма, но е достатъчна за всички ви. Стара е, но здрава. — Той се засмя. — Е, не толкова стара като лодката, която пралядо Вилем си е построил, все пак! — додаде той и ѝ намигна. — Откъм морето пещерата не се вижда, освен ако не знаеш, че е там. Брегът не е подходящ за приставане, но поне няма подводни скали и рифове, които да ви попречат. — Обърна се към Били. — Разбрах, че си моряк. Можеш ли да се ориентираш по звездите, млади приятелю?

— Да — кимна Били.

— Гледай Малката мечка да е зад гърба ти, а Сириус и Голямото куче да са на хоризонта. За четири дни ще стигнете до брега на Сандакан. Пралядо Вилем го е направил, направих го и аз. — Червенобрадият мъж замълча. — Трябва да ми обещаете — каза накрая той, — че каквото и да видите, то ще си остане тук. — Даде им знак, после тръгна към тъмните сенки вляво.

Фин и Били го последваха. Сенките се уплътниха в тъмен проход към нова пещера, много по-голяма от първата. Пукнатина в скалния таван пропускаше тънък сноп слънчева светлина, но и тя беше достатъчна.

Златното съкровище беше струпано навсякъде. Древни доспехи, направени от тънки златни плочки и златна тел върху манекени в естествен ръст, но не от пластмаса, а от нефрит. Златни слитъци се редяха до тавана, купове златни чинии и чаши. Стотина метални сандъци с размерите на старомоден куфар с колелца, стояха с отворени капаци, преливащи от златни монети.

Абаносови статуетки на забравени африкански богове, кристален слон с размерите на диня, който пречупваше светлината на хиляди отблясъци като истински диамант. Редица кристални черепи, купчина златни копия, огромен ковчег, обкован с тънки пластини от лъскавия метал. Блестящи изумруди, сапфири и рубини в златен обков. Високи сребърни глави със златни татуировки. Инкрустирани плочки и малки церемониални масички с неописуема красота.

Съвършена човешка ръка, три пъти по-голяма от нормалното, свита в жест на благослов. Странна брадата фигура на изправен бик с човешки очи, издялана от лапис лазули и облечена в златотъкани

одежди. Съкровища от Африка и от Индия, и от островите помежду им, перли, диаманти, слонова кост и злато, злато, злато. Пещерата сякаш нямаше край.

— Съкровищата на една империя — каза Пиетер Боегарт. — Наследството на Вилем.

— Завещано на кого? — попита Били със задавен глас и разширени от страховитата красота на тайната стая очи. — Това е като да търсиш Малтийския сокол и да откриеш, че е истински. Определено ми идва в повече.

— Това е смъртна присъда за хората, които живеят тук — натърти Пиетер. — Бележи ги толкова сигурно, колкото ако бяха мишена в стрелбище. Съдържанието на нацистката подводница крие същата опасност. Три тона златни кюлчета, предназначени за нацистките трезори в берлинската Райхсбанк или още по-лошо, за тайните подземия в Берн и Женева. Съкровищата тук са достатъчни да подлудят всеки човек. Кой би имал претенции към острова? Борнео, Малайзия, Филипините? Мюсюлманите, християните или онзи ваш спътник с подстриганата на паница коса и коравото лице? — Пиетер замълча отново. — Знаете ли кой е той?

— Човекът, поръчал отвличането ни в Лондон. Негови хора взривиха лодката ми — отговори Били и замълча. — Човекът, дошъл да намери съкровището.

— Казва се Кан. Ел Пиригросо, Тим-Таман, Верния — така го наричат филипинците. Следващият Фидел Кастро или Че Гевара. Човек на принципите, който се бори за добруване чрез насилие. Честен фанатик. Луд, който търси истината с цената на всичко. С богатство като това тук той ще започне война и вероятно ще я спечели.

Пиетер разпери ръце и се обърна бавно.

— И докато той воюва, хората на този остров ще измрат — жертви на неговата кауза или на нечия друга алчност. Ще се превърнат в повод за телевизионно риалити шоу или в документален репортаж на „Нешънъл Джиографик“. Дисниленд на острова на съкровищата.

— Тогава защо ни го показваш? — попита Били. — Защо ни казваш тези неща?

— За да сте наясно с последствията, ако кажете някому за видяното. За да не пожелаете съкровището за себе си, поддавайки се на

изкушението. — Погледна Фин в очите по начин, от който по гръбнака ѝ плъзнаха студени тръпки. — За да не се върнете никога тук.

— Но ние изгубихме всичко — каза Били. — „Кралица Батавия“, моята яхта... — Младият човек плъзна поглед по куповете несметно съкровище.

Пиетер Боегарт се усмихна.

— Все още имате моята къща на „Херенграхт“ — изтъкна той. — Стаята със сувенири на Вилем. Там има предостатъчно и за двама ви. — Усмивката му се разшири. — Сам го каза, момчето ми — също като Малтийския сокол, но истинско. Добро сравнение, струва ми се.

Отвън долетя внезапен пулсиращ звук, ритмичен трясък, който Фин разпозна моментално.

— Това е хеликоптер!

Тримата излязоха на бегот от пещерата. Хеликоптерът се виждаше ясно — в ниска дъга над Купата за пунш, захождащ право към платото, където ги чакаха другите. Летеше без колебливи промени в посоката и скоростта, по права линия и все по-ниско, сякаш знаеше къде точно да търси.

На поляната долу Кан следеше с поглед приближаващия хеликоптер. Беше „Уестланд Газел“ с познатия издължен като сълза фюзелаж и ротор при опашката. Боядисан беше в синьо и златно — цветовете на сингапурските военновъздушни сили — имаше си и голямата златна лъвска глава отстриани на корпуса, но Кан знаеше, че окраската му е фалшива. Хеликоптерът можеше да транспортира четирима до петима войници, а въоръжението му включваше какво ли не, от миниоръдия до топлинно насочвани торпеда и двайсетмилиметрови картечници. Тези хеликоптери размазваха танкове, гонеха подводници и изобщо бяха смъртоносни.

— Арагас — каза тъмнокосият капитан на товарния кораб, с когото бяха другари по пленничество в селото на местните.

— Познаваш ли го? — попита Кан, без да сваля очи от хеликоптера. Вече беше на по-малко от петстотин метра и бързо се приближаваше. Ако щяха да бягат, сега беше моментът.

Корабният капитан не помръдна.

— Проследил ме е дотук — обясни Хансън. — Теб търси.

— Мен?

Капитанът кимна разсеяно, наблюдавайки захождащия хеликоптер. Останалите се бяха изправили на крака и правеха същото. Местните се бяха изпокрили в джунглата наоколо.

— Даде ми сателитен телефон. Изнуди ме. Апаратът остана на кораба. Явно е имал джипиес предавател и така ги е довел тук. Съжалявам.

— Аз пък не съжалявам — заяви Кан. — Дори се радвам, че ще се изправим един срещу друг. Среща, която отлагам отдавна. Ще се радвам, когато приключи с това.

Хансън го погледна. Или когато умреш, помисли си той. Не че имаше значение в момента. Без „Кралица Батавия“ той нямаше нищо, нямаше за какво да се бори, освен за едното оцеляване. И проклет да е, ако побегне от садистичен дребен маниак като сеньор Ласло Арагас, закръгления полицай с усмивка на Дракула.

— Наистина ли търси теб? — попита той.

— Мен и златото, което уж било тук. Открай време се носят слухове за пълна със златни кюлчета японска подводница, която изчезнала в този район.

— Не бих се изненадал — подхвърли Хансън. — Виж я само онази лагуна долу. Напълно е възможно.

— Това е мечта — възрази Кан. — Глупава мечта. За патологични мечтатели. Островът на бурите.

Хеликоптерът заходи за кацане срещу вятъра, роторите дъвчеха въздуха с гневни писъци и свеждаха пищния балдахин на джунглата. Машината се спусна към земята като някакво огромно насекомо с балонеста глава. Фин, Били и червенокосият местен вожд се появиха откъм пътечката към хребета. Плъзгачите на хеликоптера най-сетне докоснаха земята и роторите забавиха въртенето си. Мощната турбина нададе вой за последно и млъкна.

За миг нищо не помръдваше, освен замиращите ротори. После страничният люк в корпуса се вдигна и в отвора се появи Арагас, с белия си костюм и слънчевите очила, стиснал в ръка широкополата си шапка. Изглеждаше съвсем не на място сред полянката. Четирима мъже скочиха иззад него от хеликоптера с черните униформи и шлемове на сингапурските специални сили. Всеки носеше автомат

SAR21 или карабина MP5. На коланите им имаше кобури с автоматични пистолети „Глок“-17.

— Колко мило, че сте излезли да ме посрещнете — поде наконтеният мъж в ослепителнобелия костюм.

Роторът спря окончателно и Арагас сложи шапката на главата си.

— Вие сигурно сте госпожица Райън — каза той, спря пред нея и се поклони леко. Размаха пръст към бузата ѝ. — Неприятно — отбеляза със съчувствие. — И доста болезнено, ако се съди по вида.

— Кой сте вие? — попита Фин.

— Бандит — отговори вместо него Хансън. — Изнудвач.

— Ти го познаваш? — изненада се Били, обръщайки се към капитана.

— Срещали сме се веднъж-дваж.

— Юда като теб не би трябвало да държи такъв тон на новия си господар — скастри го Арагас и изсумтя под нос. — Ще трябва да те науча на маниери.

Продължи бавно покрай тях и спря пред Пиетер Боегарт.

— А — кимна той. — Блудният син. Наследник на несметно богатство, който живурка като бял раджа в пущинака. — Арагас поклати глава. — Колониалното мислене на някои хора просто не спира да ме удивлява. — Замълча, протегна ръка и плъзна пръсти по древните подплатени доспехи на Пиетер. — Интересен костюм. — Усмихна се. — Ще ми се да видя съкровището, което върви с него.

— Zwiĵn — процеди презрително Пиетер.

Арагас се изсмя доволно.

— Наричаш ме свиня? Трябва да знаеш, че аз съм убеден мюсюлманин. Моля се по шест пъти на ден.

— Нямах друг бог, освен алчността — каза Кан, който стоеше до Пиетер.

— Ти пък се кланяш на войната.

— Революцията — поправи го Кан.

— Въпрос на реторика — отвърна пренебрежително Арагас. Върна се при Фин и се усмихна широко. — Помоли чичо си, или каквото ти е там, да ми каже къде е съкровището, иначе четиримата зад мен ще убият приятелите ти, а след това ще те изнасят.

— Само я докосни и ще умреш — каза Пиетер. Гласът му не търпеше възражение.

Арагас бръкна в джоба на самото си и извади малък тъпонос револвер.

— Имам хеликоптери. Имам хора с картечници. Имам хора в Лондон, които изпълняват заповедите ми. И в Холандия също. Боя се, че не сте ми в категорията, господин Боегарт.

— Онези са били твои хора — заяви Фин, осенена от внезапно прозрение. — Онези пред института „Кортолд“.

— Ти си взривил яхтата ми! — възкликна Били.

— Разбира се — потвърди Арагас. — Държах под наблюдение контактите на Кан зад граница. Те ме доведоха до вас. Смятах, че ще ме заведете при алтавия си чичо и при съкровището, което търся от толкова години. Моето злато.

— Ти си луд — обади се мрачно Хансън.

— На кого му пука? — изхили се Арагас. — Важното е, че ще пусна някой и друг куршум в хубавата главица на госпожица Райън, ако червенокосият глупак не проговори. — Вдигна револвера и дръпна предпазителя. Извърна леко глава и изляя към мъжете, които стояха на десетина крачки зад него. — Ако някой се намеси, убийте го.

С нечовешка бързина Кан измъкна тежкия автоматичен пистолет изпод ризата си. Пистолетът, който беше у Фин, когато я измъкна от колонията мекотели. Кан натисна спусъка и дясното стъкло на тъмните очила на Арагас се пръсна на хиляди уловили слънцето частици. Предницата на белия костюм порозовя от кървавата мъгла, изригнала от главата на полицаия. Широкополата шапка хвъркна нанякъде.

Пиетер Боегарт изкрещя:

— Долу! Всички долу!

Един от четиримата войници зад свличащия се труп на Арагас успя да извади глока си и да произведе серия от изстрели, които надупчиха гърдите на Кан. Пиратът революционер умря на място, но останалите последваха съвета на Пиетер Боегарт и се хвърлиха навреме на земята.

Примитивното ръчно оръдие *gone* било използвано от китайската пехота още през четиринайсети век, а може би и по-рано. Заедно с развитието на технологиите — като изобретяването на едноръчния арбалет с механично зареждане — то променило завинаги естеството на съвременната война.

Първите *гоне* използвали бамбукови тръби, които бързо били заменени от железни и бронзови цеви, дълги приблизително четиридесет и пет сантиметра, и оборудвани с тежки дървени приклади, които можели да бъдат подпирани за по-добър прицел във вилката между дънера на дърво и някой нисък клон, върху друг стабилен предмет, както и върху специално изработени за целта преносими вилки.

Като му сипеш барутен прах, натъпчеш го добре и добавиш тампон, а после опреш бавно горяща клечка кибрит към специален отвор в задната част на цевта, оръдието *гоне* изстрелва желязно гюле, тежко между двеста и четиристотин и петдесет грама. На разстояние сто метра оръдието е доста точно. Разстоянието от скупчените нагъсто дървета в края на поляната беше два пъти по-малко.

Шестстотин години преди четиримата войници от елитното сингапурско подразделение да стъпят на острова, оръдията *гоне* били в състояние да пробиват дупка колкото юмрук в излъскана стоманена броня и плетена метална ризница. Тънките кевларни жилетки на четиримата не представляваха никаква защита, когато двайсетината оръдия *гоне* изстреляха гюлетата си в зловеща последователност, която разтърси полянката и вдигна големи облаци смрадлив жълтеникав пушек.

В облака от дим и летящи снаряди четиримата мъже бяха изкормени, одрани и обърнати с хастара навън, превърнаха се от дишащи човешки същества в парчета разхвърляно месо и вътрешности и всичко това в рамките на няколко секунди и с цената на половината гюлета. Останалите свирнаха през дима и се забиха в чакащия хеликоптер.

Корпусът се разпадна заедно с пилота и след част от секундата петстотинте литра високооктаново самолетно гориво експлодираха и изпариха хеликоптера във въздуха. Трясъкът на оглушителната експлозия се плисна към стените на калдерата и предсмъртните мигове на машината се повториха отново и отново със затихваща сила.

Димът се разнесе постепенно и оцелелите се надигнаха, кашляйки, на крака, докато двайсетината бойци излизаха от гората, вперили очи в предводителя си. Островът на бурите беше записал още една разбита машина и половин дузина нови жертви.

— Мили боже — възкликна Соления Хансън, вперил поглед в мястото, където доскоро стояха четиримата мъже. Сега там нямаше нищо, само голямо червено петно и овъглените, горящи останки на хеликоптера.

— Време е да тръгвате — каза Боегарт, докато помагаше на Фин да се изправи.

Тя сведе поглед към Кан, който лежеше мъртъв на тревата. Пистолетът още беше в ръката му.

— Ами той? — попита тя. — Той ми спаси живота.

— Ще се погрижим за него — отвърна нежно червенобрадият мъж. — Елате.

Ескортирани от мълчаливите островни воители, малката група оцелели пое обратно по пътеката към тесния вход на пещерата горе. Пиетер ги заведе при духалото, после всички се спуснаха един по един в стръмния тунел към морето.

Там наистина ги чакаше лодка, старомоден модел с облицовка от застъпващи се дъски, с осем гребла, две платна и свалена мачта, която лесно нагласиха в гнездото ѝ. Чакаше ги, полюшвайки се върху вълните на покачващия се прилив в широка, отворена към морето пещера с нисък таван, привързана към естествен каменен стълб, стърчащ от дълъг тесен корниз. Имаше прясна вода за десет дни във високи стомни и храна за два пъти по-дълъг период.

— Кой от двамата ни ще я направлява? — обърна се Били към Соления Хансън.

— Ще се редуваме — отговори с усмивка по-възрастният мъж.

— Помните какво ви казах за посоките, нали? — попита Пиетер.

Били кимна.

— Малката мечка зад гърба ни, Сириус и Голямото куче пред нас.

— Втората звезда от ляво на дясно да е право пред нас до сутринта — допълни Фин. Наведе се и целуна червенобрадия мъж по бузата.

С покачването на прилива вятърът подхвана въздишките си и Фин усети соления бриз да ѝ щипе на очите. Музиката на стария Вилем.

— Не ни остана време да поговорим — каза тя на Пиетер, докато другите се качваха на дългата лодка.

— Времето никога не стига, дете. Уви, така е устроен светът.

— Не е честно — изхлипа тя, без да крие сълзите си.

— Животът не е честен. Но е безценен, затова го дръж здраво и не го изпускай до самия край на приключението. — Целуна я нежно, после се усмихна. — Кажете на племенника ми, че беше прав за птицата. — Погали я по бузата. — Сбогом.

— Сбогом — отвърна Фин, но той вече си беше тръгнал.

ЕПИЛОГ

В Амстердам валеше — силен дъжд, барабанящ с костеливи пръсти по прозорци, покриви и врати. От онези потискащи дъждове, които карат хората да киснат сами по баровете и извикват опасни мисли в главите им.

Фин и Били стояха в стаята със сувенирите на Вилем ван Боегарт, стаята, която великият холандски майстор Рембранд беше прикрил по негова молба, когато рисувал портрета му. Портретът, който ги прати на другия край на света.

Както Пиетер им беше обещал, четиридневното плаване под пътеводната светлина на Сириус ги беше отвело до северния бряг на Сандакан, а после, след неколкодневно шумно присъствие в телевизионните репортажи, всичко свърши. Хансън, Ели и Максевъни останаха в Джакарта с надежда да си намерят работа на друг кораб, а Фин и Били се върнаха в Амстердам, където да се погрижат за делата на Пиетер Боегарт и да продадат къщата на улица „Херенграхт“, за да покрият загубите на Били от взривяването на яхтата му. Дерлаген пътуваше към къщата с документи, които да подпишат. Нито Фин, нито Били бяха споменали и дума за острова и за несметните съкровища, скрити там.

Били крачеше бавно из стаята, вземаше разсеяно разни предмети, оглеждаше ги и ги връщаше по местата им. Взе едно огромно яйце, снесено уж от изчезнал вид птица, повъртя го в ръка и го остави. Фин стоеше до входа на тайната стая, гледаше го и мислеше за недалечното минало.

— Имах една мечта, между другото — поде Били с копнеж в гласа. — Откакто твойт приятел в „Кортолд“... — Смръщи вежди в опит да си спомни името.

— Професор Шнеегартен — подсети го Фин.

— Да! — каза Били. — Шнеегартен! — Взе стъкления буркан с мумифицираната човешка глава и го вдигна пред очите си. После го върна на масичката и продължи нататък.

— Мечтата — напомни му Фин.

— Да, мечтата — повтори Били и кимна. — Откакто твоят професор махна фалшивото платно и разкри истинския Рембранд отдолу, си мечтаех как ще намерим съкровището на стария Вилем ван Боегарт, после ще си купим кораб с най-съвременно научно оборудване, ще плаваме по седемте морета и ще търсим приключения от най-висш порядък. Дори име бях измислил. Щяхме да се наречем „Търсачите на съкровища“ и да направим документална телевизионна поредица за плаванията си. Щяхме да си намерим спонсори като състезателите във вашите американски ралита. Френска компания за производство на вино, която да ни осигури запаси до живот. Бартерни реклами на гел за коса, паста за зъби, коли и прочее. Щяхме да си купим папагал и да го наречем Капитан Флинт. И щяхме да поканим Джони Деп на дълбоководен риболов.

— Ако питаш мен, залагам на по-голямо съкровище и по-малко приключения — засмя се Фин. — Гелът за коса става. За папагала забрави. Плюят навсякъде и правят мръсотия.

— Такава хубава мечта беше — въздъхна Били.

Фин плъзна поглед из стаята и се намръщи.

— Той го спомена два пъти — каза накрая тя.

— Кое?

— На острова. Ти подхвърли за съкровището, че било като Малтийския сокол, само че истинско. А накрая, точно преди да отплаваме, той подчерта: „Кажки на племенника ми, че беше прав за птицата“.

— Не схващам.

— В „Малтийският сокол“ всички трескаво търсят птица, с идеята, че тя е зле маскирано съкровище, слой боя върху масивно злато, диаманти или нещо такова. Готови са на всичко, дори на убийство, а накрая птицата се оказва менте. Дебелакът я удря ли, удря с джобно ножче, но злато няма, само олово.

— Сидни Грийнстрийт. Той играе дебелака, Каспар Гутман.

— Ти каза, че съкровището в пещерата е като Малтийския сокол, само че истинско.

— Все още не схващам — каза Били, като я гледаше въпросително. — Въртиш се в кръг.

— Не в кръг — възрази Фин, повишила глас от растящо вълнение. — Слоевете. Като това да скриеш истинска картина на Рембранд под евтина имитация...

Били зяпна. Плъзна поглед из стаята, по щедро декорираната мазилка на тавана и стените. Лиани, птици, всевъзможни същества, големи и малки.

— Джунгла — прошепна той.

— Съкровище в джунглата — ухили се Фин. — Той ни го каза в прав текст. Каза, че все още имаме къщата на „Херенграхт“ и че в стаята със сувенирите има предостатъчно и за двама ни. — Фин намери моряшки кинжал, навярно използван от младия Вилем ван Боегарт по време на първото му плаване. Застана до стената и плъзна тънкото острие по мазилката. Вдигна се прах. Фин натисна по-силно, забивайки върха на кинжала под парче от мазилката, оформено като скъпоценен камък. Нещо червено блесна на фона на бялата стена.

Тя отстрани внимателно хоросана, разкривайки кървавочервен скъпоценен камък, голям колкото яйце на червеношийка. Състояние сам по себе си, а като него имаше още стотици. Фин заби тънкия връх на кинжала в едно равно пространство между орнаментите и изстърга участък колкото дланта си. Под хоросана грееше злато.

— Ето това е скрил Рембранд — прошепна Фин. — Самата стая! Цялата стая е съкровище! — Застърга ентузиазизирано с кинжала. Златото не свършваше.

Чу се звук от входен звънец.

— Това трябва да е Дерлаген — каза Фин.

— Ще му кажа да си върви — заяви Били. — Тази къща се нуждае от освежаване. — Спря на входа. — Чудя се колко ли е часът в Джакарта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.